

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 34

Ple del Parlament

Sessió 19, segona reunió, dimecres 1 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre les gestions que ha dut a terme amb relació a la situació de l'empresa Mahle, de Vilanova i la Geltrú (Garraf) 310-00153/13	3
Pregunta al Govern sobre la situació de l'avantprojecte de llei de prevenció i gestió dels residus i d'ús eficient dels recursos de Catalunya 310-00154/13	5
Pregunta al Govern sobre el desplegament de recursos humans i materials del Cos de Mossos d'Esquadra a Badalona 310-00155/13	7
Pregunta al Govern sobre la incorporació de personal sanitari al sistema de salut 310-00144/13	8
Pregunta al Govern sobre el funcionament dels sistemes informàtics de la Generalitat 310-00145/13	10
Pregunta al Govern sobre el protocol de contenció en centres penitenciaris 310-00149/13	11
Pregunta al Govern sobre els efectes de l'acord de jubilació anticipada en el futur del Cos de Mossos d'Esquadra 310-00146/13	13
Pregunta al Govern sobre les accions que durà a terme per a convertir Catalunya en un país lliure d'amiant 310-00147/13	14
Pregunta al Govern sobre les accions concretes que durà a terme per a fomentar l'ús del català 310-00148/13	16
Pregunta al Govern sobre la comunicació al conjunt de centres escolars per a instar-los a complir la resolució del Tribunal Suprem amb relació a l'ús del castellà a les aules 310-00142/13	18
Pregunta al Govern sobre la gestió de les infraestructures 310-00150/13	19
Pregunta al Govern sobre les persones sense llar 310-00151/13	21

Pregunta al Govern sobre la modificació del Codi civil de Catalunya amb relació a l'àmbit de la persona i la família 310-00152/13	22
Pregunta al Govern sobre l'evolució de la covid 310-00143/13	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre el col·lapse del sistema informàtic del certificat covid 317-00081/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre si els catalans castellanoparlants parlen una llengua estrangera 317-00082/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre les dotacions en matèria de salut mental i salut bucodental en els pressupostos de la Generalitat 317-00084/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre les raons per les quals avala la presència del rei a Catalunya i legitima Foment del Treball 317-00086/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre si exercirà algun dia com a president de tots els catalans 317-00083/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la tramitació de la llei de l'audiovisual catalana i la convocatòria del pacte nacional per la llengua 317-00087/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a fer efectiva la defensa del model lingüístic a l'escola 317-00085/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assistència jurídica als servidors públics de la Generalitat 317-00088/13	37
Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent al 2018 257-00003/13	39
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la prevenció i la gestió dels incendis forestals 252-00011/13	68
Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat i seguiment del dret de la Unió Europea 252-00013/13	68
Decret llei 24/2021, del 26 d'octubre, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades 203-00014/13	69
Decret llei 25/2021, del 2 de novembre, pel qual s'estableixen mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària 203-00015/13	83
Proposició de llei de millora urbana, ambiental i social dels barris i viles 202-00019/13	95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.2

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Abans d'iniciar la sessió de control, us faig avinent que el Govern ha informat a tots els grups parlamentaris i ha sol·licitat que la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la incorporació del personal sanitari al sistema de salut pugui ser substanciada com la darrera de les preguntes al Govern. I, atès que tots els grups han manifestat la seva conformitat amb aquest canvi, si no hi ha cap objecció, la pregunta número 4, per tant, serà substanciada al final, després de la pregunta número 14. *(Pausa.)*

Pregunta al Govern sobre les gestions que ha dut a terme amb relació a la situació de l'empresa Mahle, de Vilanova i la Geltrú (Garraf)

310-00153/13

Comencem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les gestions que ha dut a terme amb relació a la situació de l'empresa Mahle, de Vilanova i la Geltrú, al Garraf. Formula la pregunta el diputat senyor Juan Luis Ruiz, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Torrent... Representants dels treballadors i treballadores de l'empresa Mahle que avui ens acompanyeu, tot el nostre suport i tota la nostra solidaritat davant de la situació que esteu patint. I crec que parlo en nom de tots i cadascun dels diputats i diputades d'aquest plenari.

Senyor conseller, no es prengui en absolut aquesta pregunta amb la voluntat de fiscalitzar el treball del seu departament. En absolut, no ho és, de veritat. Només volem posar aquesta situació a l'agenda política del Govern, que segur que ja és així, i també fer visible aquest conflicte, tal com ens han demanat els representants dels treballadors i les treballadores.

De fet, ja fa mesos que s'intuïa aquesta situació. De fet, els treballadores i les treballadores així l'hi van fer arribar al Departament de Treball. Nosaltres mateixos, aquest grup parlamentari, també ho va fer, després d'una reunió que vam tenir el meu company Pol Gibert i jo mateix amb els representants dels treballadors i les treballadores, ja el mes d'abril.

Sigui com sigui, senyor conseller, ens posem a la seva disposició per a tot allò que puguem ser útils. Així l'hi vaig dir el mateix dia que es va fer públic aquest conflicte, i avui l'hi torno a dir: compti amb nosaltres. De fet, tant el nostre president, en Salvador Illa, com la nostra portaveu, l'Alícia Romero, ja han fet diverses gestions. Hem parlat amb el secretari general d'Indústria del Govern d'Espanya, i ens consten també les gestions que han fet amb els responsables de l'empresa. I també tenim intenció de portar aquest conflicte a altres institucions, no?

I ens preocupen, senyor conseller, les informacions contradictòries i sense massa sentit que l'empresa està traslladant als treballadors i les treballadores, no? Això primer havia de ser un tancament total, ara sembla que serà un tancament parcial, en el qual..., potser es queda una petita part de la producció sense saber exactament per a què ni per quant de temps, no? Per tant, li demanem, senyor conseller, que agafi aquest

tema en primera persona, perquè no ens podem permetre com a país perdre més teixit industrial. I, com li deia, compti amb nosaltres en tot allò que consideri.

I, en tot cas, la pregunta formal, sense voler fiscalitzar, ja l'hi dic, és..., les gestions que ha dut a terme el seu departament en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor conseller.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta, i bon dia. I gràcies, diputat, pel seu to i el seu oferiment. Certament, en aquest plantejament i una qüestió com la de Mahle a Vilanova i la Geltrú, és bo que demostrarem unitat al Parlament de Catalunya i que no hi han fissures des del punt de vista de la defensa dels drets de les treballadores, dels treballadors i dels llocs de treball, imprescindibles per a una comarca com el Garraf i per al conjunt del país.

Dit això, el primer missatge és de suport als 345 treballadors i les seves famílies, afectades per aquesta decisió; el suport en nom del Govern de la Generalitat i també el compromís de treballar per la recerca de solucions, d'alternatives que permetin trobar la millor solució a aquesta situació.

Des que es va conèixer la notícia del tancament, des de que es va fer pública el passat 17 de novembre, hem anat parlant amb els representants dels treballadors i amb la direcció de l'empresa –tant la direcció local com la direcció corporativa– i hem anat transmetent quina era la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, que no és altra que treballar per la recerca de solucions i oferir-nos a mediar.

Dit això, també hem de dir que no pot ser que ens assabentem del tancament d'una fàbrica com Mahle, a Vilanova i la Geltrú, només amb quaranta-vuit hores d'antelació. I, a sobre, amb un plantejament de cessament de l'activitat per només dos mesos després d'aquest anunci. Així no s'exerceix la responsabilitat social de les empreses, la responsabilitat social cap als treballadors i les treballadores, cap al territori i cap a les institucions del país. Nosaltres reclamem que s'exerceixi aquesta responsabilitat social. I, de fet, hem sol·licitat, hem demanat a l'empresa que reconsideri la seva decisió. I, com deia abans, hem ofert mediació, perquè creiem que és el que hem de fer. Hem d'estar al costat dels treballadors i treballadores, i hem de procurar, doncs, no perdre teixit industrial, no perdre força, des d'aquest punt de vista.

Cal dir –efectivament, n'hem parlat moltes vegades, diputat, aquí al Parlament– que el sector de l'automoció està patint costos de transició cap a l'electromobilitat, eh? El pas de la combustió a l'electromobilitat està generant costos de transició molt evidents, eh? I, des d'aquest punt de vista, és important que al Parlament de Catalunya en parlem no només quan hi ha un conflicte laboral d'aquestes característiques, sinó amb una visió més prospectiva, amb una visió més holística, fins i tot, diria, d'aquesta situació. És important que treballem.

Per això hem generat l'Oficina de Transició... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Conseller..., se li ha acabat el seu temps.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre la situació de l'avantprojecte de llei de prevenció i gestió dels residus i d'ús eficient dels recursos de Catalunya

310-00154/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la situació de l'avantprojecte de llei de prevenció i gestió dels residus i d'ús eficient dels recursos a Catalunya. Formula la pregunta la diputada senyora Silvia Paneque, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. El passat 13 de juliol vostè anunciava la futura llei de residus. Passats uns mesos, el 3 de novembre, ens sorprenia a tots amb l'anunci d'una moratòria d'obertura de noves instal·lacions, ampliacions de plantes de valorització energètica i un pla de tancament i desmantellament de les ja existents. Una setmana després comprovàvem com introduïa aquesta moratòria, per la porta del darrere, amb la llei d'acompanyament. Això li haig de dir que ja ens va sorprendre menys; no sé si podem dir el mateix dels seus socis de govern.

En tot cas, dues qüestions. La primera: si en aquests moments el vint per cent de residus van a plantes de valorització i el trenta-cinc per cent a abocadors, amb aquest desmantellament vostè ens està proposant que més de la meitat dels residus vagin a abocadors?

I una segona, la prova del cotó. A Girona portem quatre anys amb la planta de valorització energètica tancada. Quines en són les conseqüències? Residus a abocadors i un catorze per cent d'augment de la taxa d'escombraries als ciutadans i ciutadanes.

Aquesta inversió de 36 milions d'euros i 45 milions d'euros a la planta de Tarragona..., estan compromesos amb aquesta proposta de desmantellament i de moratòria?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia a totes i a tots, diputades, diputats. Diputada Paneque, sap que un dels grans reptes que tenim com a país en matèria ambiental, sens dubte, és la gestió de residus. Dir-li que, per això justament, per tot això que vostè em demana, estem treballant de manera intensa en el projecte de llei de prevenció i gestió de residus, que volem portar a aquest Parlament abans d'acabar l'any 2022.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Consellera, hi insisteixo: la Directiva europea 851, del 2018, parla de dimensionar les infraestructures necessàries per a la gestió de residus seguint una jerarquia que prioritza prevenció, reutilització, reciclatge i, finalment, la valorització –inclosa la valorització energètica; per sota d'això, i com a última opció, els abocadors. Per tant, la directiva europea prioritza la valorització energètica per sobre dels abocadors.

És fals que la directiva, com vostès mantenen, marqui el tancament de les plantes de valorització energètica. I vostè comença novament la casa per la teulada, i, en lloc d'actuar contra els abocadors, actua contra les plantes de valorització energètica. Que, per cert, vostès han anunciat un pla de buidatge de Vacamorta, amb una sen-

tència des de fa més de cinc anys, de tancament. Han anunciat paquets de vint mil en vint mil tones, cada 194 dies. Això..., ja li dic: són setanta-nou anys, consellera; setanta-nou anys per a l'abocador de Vacamorta.

I, vostè, pensant i anunciant moratòries. Si vostè vol complir els objectius europeus de dipòsit màxim del deu per cent de residus generats dipositats en abocador, la moratòria no és el camí. Si us plau, deixi les moratòries i engegui motors. Que no faci sis mesos que és consellera d'Acció Climàtica i ja ens ha proposat dues moratòries: una de tàcita en renovables, que en parlarem aquesta tarda, i una d'efectiva i real amb les plantes de valorització energètica... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Miri, senyora diputada, nosaltres volem fer les coses ben fetes. I el que volem fer, bàsicament, és dialogar. I ho volem fer per avançar, sens dubte, ràpid i millor. Què estem fent, ara? D'entrada, una cosa que considerem important, que és escoltar absolutament tothom: escoltar les entitats, les organitzacions, les empreses. Volem escoltar tothom. I, de fet, li deia que volem portar la llei al Parlament d'aquest país per fer un debat també sincer i molt profitós amb els grups parlamentaris, eh?

Bàsicament, perquè aquesta llei, com vostè diu, s'adapti a les directives europees, principalment, però també –i molt important per nosaltres– perquè sobretot capgiri la manera que tenim d'entendre la gestió de residus, almenys fins al dia d'avui, eh? Per exemple..., n'hi poso dos exemples... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera)* ...la prevenció i, evidentment, l'economia circular –importantíssim. Però per tot això no esperem la llei, perquè, evidentment, com vostè diu, hi ha coses que tenen molta pressa.

Miri, en aquests moments estem destinant 22 milions al foment de recollida selectiva municipal. En aquests moments..., 1 milió, també, per a la menstruació sense residus, en el marc de l'estratègia nacional dels drets sexuals i reproductius.

Ens hem acollit, evidentment, pel que fa a l'economia... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera)* ...a la setmana del Circular Economy Hostpot Catalonia 2021, un esdeveniment líder en economia circular a nivell europeu, mostrant moltes iniciatives, també, del nostre país, així com 3,7 milions d'euros per al foment de l'economia circular. Una convocatòria per a ajuntaments i particulars per una Catalunya lliure d'amiant.

I tot això ho estem fent des d'un país..., vostè sap perfectament que som un exemple en gestió de residus i també en fiscalitat ambiental, amb un sistema de cànon propis que va néixer i que segueix tenint un ampli consens polític, social, empresarial també i del món municipal.

El que li demano és que ara el Govern del PSOE, que està tramitant la *ley de residuos*, si us plau, sota el prisma d'*harmonizar*..., que el que no faci sigui recentralitzar i que no perdem en aquest país aquest cànon, que fins ara ens ha fet un gran país.

I amb la llei, evidentment..., no s'amoïni, que tot això ho resoldrem de manera ràpida i efectiva.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el desplegament de recursos humans i materials del Cos de Mossos d'Esquadra a Badalona.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de recursos humans i materials del Cos de Mossos d'Esquadra a Badalona

310-00155/13

Formula la pregunta la senyora Helena Bayo, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Helena Bayo Delgado

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia. Quin és el capteniment del Govern amb relació al desplegament de recursos humans i materials del Cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Badalona?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta... Diputada, el capteniment és el mateix que per a tot el país, que és l'increment d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, la dotació de mitjans i la renovació del material per poder fer més i millor feina al servei dels drets i llibertats, que és l'objectiu del Cos de Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Helena Bayo.

Helena Bayo Delgado

Conseller, gràcies per la seva resposta. L'Àrea Bàsica Policial de Badalona dona servei a les ciutats de Badalona i Sant Adrià del Besòs, és a dir, a més de 250.000 persones. Reben aproximadament dos mil trucades al mes. El servei públic que el Cos de Mossos d'Esquadra presta a la ciutat és excel·lent, però Badalona és una ciutat gran, una gran ciutat, i com a tal requereix una atenció i una dotació de recursos materials i humans per tal de cobrir les seves necessitats. Permeti'm, doncs, que, sense detriment d'altres ciutats i municipis, m'interessi per la nostra àrea bàsica policial.

Les entitats veïnals de Badalona reclamen més recursos, més seguretat, i jo li voldria demanar per la concreció d'aquests. Voldria saber quants efectius té previst destinar a Badalona, quin és el calendari de desplegament de noves unitats policials i si el Departament contempla la possibilitat de generar noves infraestructures del Cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat.

Ja sé que vostè, tant en el Ple com en la Comissió d'Interior i també en diversos actes públics –i ara mateix–, ha manifestat la intenció del seu departament d'incrementar i rejuvenir el parc mòbil de Mossos d'Esquadra i dotar-lo de més recursos a tot el territori. A Badalona també necessitem disposar d'un parc mòbil adequat, tant pel que fa al nombre de vehicles com pel que fa al seu estat de prestacions i actualitzacions. Li demano també, doncs, quants vehicles arribaran a la ciutat i quan.

Per al govern municipal actual la seguretat és un dels eixos prioritaris de treball, però cal que el seu Govern, la seva conselleria, vostè, també s'hi impliquin, atès que la seguretat és bàsicament de la seva competència.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputada... Efectivament, és la nostra competència, perquè efectivament aquest Govern les vol totes. I també és competència dels ajuntaments. Per això nosaltres... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller)* ...una relació amb els ajuntaments. I des d'aquí, naturalment,

com ja ho he fet, m'ofereixo a l'Ajuntament de Badalona per seguir el treball de coordinació i de treball conjunt entre el Cos de Mossos d'Esquadra i la policia local.

Un quinze per cent més; un quinze per cent més d'efectius té, la comissaria de l'ABP de Badalona en els dos darrers anys –més efectius, com estem fent a Badalona i com estem fent al conjunt del cos. I catorze vehicles nous també s'hi han incorporat, en aquests darrers mesos. Estem parlant de que vam licitar i ja vam comprar quatre-cents vehicles l'any anterior –quatre-cents, aquests, que estan arribant– i en licitem més de quatre-cents l'any que ve.

Aquest és el nostre capteniment: mitjans, recursos i coordinació amb els ajuntaments, perquè aquesta és la millor manera de servir els ciutadans i les ciutadanes. I això s'ha de concretar en pressupost. Per això hem presentat un pressupost que suposa un increment de gairebé el vint per cent dels recursos del capítol 2 al capítol 8 per a la conselleria d'Interior i que, per tant, afecta directament la Direcció General de la Policia i Mossos d'Esquadra.

I també un increment de 840 efectius nous per poder-los distribuir al conjunt del territori per poder garantir els drets i llibertats de la gent, dels ciutadans i les ciutadanes. I la millor manera és dotant de mitjans el Cos de Mossos d'Esquadra per poder fer més i millor aquesta feina de proximitat i que la seguretat no només sigui un privilegi dels més afavorits.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Atès que el conseller ja ha arribat, mantindrem l'ordre previst.

Pregunta al Govern sobre la incorporació de personal sanitari al sistema de salut

310-00144/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la incorporació de personal sanitari al sistema de salut. Formula la pregunta la diputada senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Señor Argimon, ¿condena usted el señalamiento que Plataforma per la Llengua ha hecho a los seiscientos enfermeros venidos desde Andalucía?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Presidenta... Bon dia, diputades, diputats. Diputada senyora Lorena Roldán, evidentment tothom és molt benvingut a Catalunya –tothom és molt benvingut a Catalunya–, i voldríem que encara hi vingués més i més gent.

De fet, nosaltres som una Catalunya que atrau talent, que atrau talent en el període de formació. I en cap moment –en cap moment– la llengua serveix ni servirà per, d'alguna manera, discriminar o per evitar que la gent arribi a casa nostra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Gracias. Señor *conseller*, ha perdido usted una oportunidad de oro para condenar este señalamiento de Plataforma per la Llengua. Hace unos días usted mismo en la

Comisión de Salut celebraba la llegada de estos profesionales sanitarios que vienen a reforzar la plantilla que está extenuada tras cinco olas de contagios.

Y, ante la dificultad para cubrir vacantes, usted nos dijo que ojalá pudiéramos hacer de Cataluña un destino atractivo para aquellos que quisieran quedarse. Yo la verdad es que le digo que está difícil la cosa, señor Argimon, sobre todo después de ver, insisto, este recibimiento de Plataforma per la Llengua a estos seiscientos enfermeros venidos desde Andalucía.

Plataforma per la Llengua, que es esa entidad hispanófoba, paragubernamental, que está subvencionada con millones de euros para ser los *hooligans* del catalán. Yo dudo mucho que alguien que se desplaza a novecientos kilómetros de su casa, que viene a trabajar en un sistema sanitario colapsado que está a punto de atravesar la sexta ola, quiera quedarse, insisto, con semejante recibimiento, señalados por ese fanatismo de Plataforma per la Llengua que entra en brote cada vez que habla en español alguien. Quieren prohibirlo en la escuela, quieren prohibirlo en el patio, quieren prohibirlo en los restaurantes, y ahora quieren prohibirlo también en el médico. Es que les da urticaria.

Y lo que no quiero ni siquiera pensar es si también influye que esos profesionales vengán precisamente de Andalucía, porque ya sabemos lo que el peor nacionalismo piensa respecto de los andaluces. Fue su máximo exponente, el padre de la patria, el adorado líder, presidente emblemático –que diría Rahola–, jefe de la organización criminal Pujol-Ferrusola –que diría la Audiencia Nacional–, quien escribió: «El hombre andaluz no es un hombre coherente; es un hombre anárquico, es un hombre destruido, es generalmente un hombre poco hecho, un hombre que hace cientos de años que pasa hambre y que vive en un estado de ignorancia y de miseria cultural, mental y espiritual.»

Miren, esos andaluces han venido aquí a descongestionar nuestro sistema sanitario. Han venido a trabajar como hicieron también ellos y muchísimo otros venidos de otros rincones de España cuando Cataluña era una tierra de acogida y no este erial sectario en el que la ha convertido el separatismo.

Por suerte no todos somos como el señor Pujol, y yo desde aquí hoy quiero aprovechar para darles la bienvenida a estos profesionales y a todos aquellos que quieran venir aquí a Cataluña a trabajar como lo han hecho siempre.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Abans he donat la benvinguda a aquestes persones; els hi torno a donar la benvinguda, els hi tornaré a donar vinguin d'on vinguin. I, escolti, com més gent, millor. I, a la vegada, n'estarem encantats. I la ciutadania n'estarà encantada, i s'integraran. Perquè si vostè va pels hospitals, pels centres d'atenció primària, veurà gent de tot arreu –de tot arreu. I també vinguda de fora; «de fora»..., parlo de fora de Catalunya i de fora d'Espanya. I és que això és lo normal: és atraure talent, és viure, és conèixer. I la llengua ens ha de servir per conèixer –per conèixer– i no per enfrontar.

I, per tant, aquest és l'ideari de Catalunya, aquest seguirà sent l'ideari de Catalunya. I ho repeteixo: benvinguda tota aquesta gent, benvinguts tots aquests professionals i benvinguts tots els que vulguin venir. Tots. Com més, millor.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el funcionament dels sistemes informàtics de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre el funcionament dels sistemes informàtics de la Generalitat

310-00145/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller Puigneró, vostè diria que se sent satisfet del funcionament dels sistemes informàtics de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Sí. Des del Govern de Catalunya gestionem 1.800 aplicacions diàriament. I, per tant, em sento satisfet de la feina que fan els professionals de la Generalitat, i, evidentment, sempre amb l'ànim de millorar cada dia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Admirable esperit, però aquesta setmana, tanmateix, la republiqueta digital catalana ha tornat a fer el ridícul. Per si el conseller Argimon no tingués prou problemes i prou maldecaps per haver de gestionar la pandèmia amb una sabata i una espardeinya i un govern que cada vegada s'assembla més al «camarot» dels germans Marx, només faltava que el *nerd* oficial d'aquest Govern, vostè, sigui incapaç de preveure que si se li diu a la població que es baixi el certificat covid, doncs, els catalans, bona gent com som, ens el baixarem massivament.

Vostè no sabia que hi ha 7 milions i mig de catalans, senyor Puigneró? No sap comptar i posar els mitjans necessaris perquè un servei tan bàsic com La Meva Salut funcioni? No deu ser per falta de mitjans, precisament, perquè a vostè fa temps que li donen barra lliure de diners per fer el que no fa o per fer el que no hauria de fer, com ara posar en òrbita satèl·lits patriòtics que, amb sort, només serviran perquè facin negoci alguns empresaris «indepes» o com a mínim de Sant Cugat, el seu Houston particular. Doncs miri, Houston, tenim un problema, i el problema és que cada idea de bomber que vostè té ens costa un ull de la cara.

Tenint en compte que els catalans normals a la cara només hi tenim dos ulls, jo de tot cor li prego que es controli, que posi aturador a despeses delirants com els més de 7 milions i mig d'euros que pretén que ens costi el seu flamant Institut d'Estudis Espacials de Catalunya. No li estranyi que presentem una esmena als pressupostos per eliminar aquesta partida absurda. No sé si els comuns tindran prou nostàlgia de les aventures espacials soviètiques com per deixar-li polir-se els calés dels catalans sota falses promeses d'enviar, no ho sé, un gos d'atura a la Lluna, però ara mateix aquí tenim altres prioritats. No pot ser que el CTTI, la seva joguina política, s'emporti 700 milions del pressupost —el doble que el pressupost de Cultura— i no serveixi per a res.

Señor Puigneró, es usted un ejemplo de la peor política que se ha hecho y por desgracia se sigue haciendo en Cataluña, la Cataluña del *tres per cent*, del Palau de la Música, del gasto faraónico oscuro —muy oscuro—, con la arrogancia de no rendir cuentas jamás, ni siquiera de resultados, y dando por hecha la impunidad. Se quejarán, entonces, de que los tribunales actúen y de tener que acabar poniendo de su bolsillo lo que tan alegremente han cogido del bolsillo de los demás para jugar a los

astronautas o a hackear Cataluña entera, como intentaron hacer el 17. Si de nosotros depende, ni un euro más para sus aventuras –ni uno.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, el que no farà mai aquest vicepresident és faltar al respecte als diputats d'aquesta cambra. Vostè no sé què m'ha... *(Aplaudiments.)* El terme «nerd» no sé si..., en fi, potser l'hi hauríem d'aplicar a vostè, eh? En tot cas, miri, deixi'm dir-li que, més enllà de la demagògia que fa, jo crec que haurien de fer intervencions més rigoroses.

En primer lloc, miri, el divendres passat, que certament hi va haver una allau de ciutadans que van voler descarregar-se el certificat covid, jo li haig de dir que l'aplicació va funcionar, perquè es van servir... *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* Perdoni, es van servir 360.000 certificats, aquell dia. I és veritat que, per seguretat, va entrar –i, per tant, de forma previsible– el sistema de cues per tal de prevenir-se contra aquest tipus d'allaus. El que hem de tenir molt present és que fins aquell dia s'havien descarregat a Catalunya 9 milions de certificats. I, per tant, ningú podia preveure que molts ciutadans..., que gairebé el cinquanta per cent de les descàrregues que ja s'havien produït es tornarien a produir. I, en tot cas, el sistema va respondre, va servir 360.000 certificats. I, a més a més, al llarg d'aquests darrers cinc dies se n'han servit gairebé 2 milions més.

Per tant, el que podem dir és que l'aplicació va funcionar, i, evidentment, l'hem reforçat. Però, en tot cas, som un govern que té molt clar que quan llança una política com aquesta per tal de poder salvaguardar l'economia, en aquest cas, de la salut..., per tant, balancejar, i que quan..., com que tenim les xifres que tenim d'aquesta nova onada, doncs, que no ens torni a passar com ha passat en altres onades. Estem prenent les mesures, i, per tant, els sistemes informàtics de la Generalitat respondran a aquestes necessitats.

Miri, el que no s'entén és que vostès facin aquests discursos i després vinguin aquí al Parlament de Catalunya a retallar permanentment els pressupostos de tecnologia de la Generalitat. Això sí que no s'entén. I, per tant, espero que en el proper pressupost que estem tramitant no presentin ni una sola esmena de retallada dels pressupostos de tecnologia de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el protocol de contenció en centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre el protocol de contenció en centres penitenciaris

310-00149/13

Formula la pregunta la diputada senyora Montserrat Vinyets, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí. Bon dia, presidenta; gràcies. Diputats i diputades... Consellera de Justícia, ha aparegut als mitjans de comunicació que té intenció o que està valorant modificar la Circular 2/2021 sobre contencions mecàniques en centres penitenciaris, una circular

que està en vigor des del passat mes de maig i que va ser feta gràcies al treball que hem de reconèixer de l'anterior conselleria de Justícia en la matèria.

Com vostè sap, consellera, la circular es dicta per entomar, per traslladar a norma penitenciària totes les recomanacions fetes des de les instàncies internacionals, com, per exemple, el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa, o també aquelles recomanacions fetes des de casa nostra, com, per exemple, fetes pel Síndic de Greuges i per diferents entitats que treballen pel respecte dels drets humans dels presos des de la societat civil. Les recomanacions tenen, en última instància, la voluntat de complir les exigències pel que fa al respecte a la vida i a la integritat física i moral de les persones privades de llibertat.

Tot i el poc temps que portem de vigència d'aquesta circular, s'està veient que és una bona eina, i les contencions mecàniques als centres penitenciaris a poc a poc es van veient reduïdes. Per això, consellera, ens hem hagut de posar en alerta quan hem vist aquesta informació apareguda als mitjans de comunicació. Consellera, no podem fer passos enrere. Aquest país ha de continuar avançant cap a una política penitenciària que sigui el més garant possible amb els drets de la població reclusa.

Per tant, l'emplacem, consellera, a que ratifiqui el seu compromís amb la necessitat de mantenir vigent la Circular 2/2021, i que continuï treballant perquè als centres penitenciaris únicament s'hi pateixi la privació de llibertat de deambulació i la resta de drets de la població reclusa hi continuïn garantits.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Gràcies, diputada Vinyets, per la pregunta, perquè em dona l'oportunitat de poder explicar exactament què és el que estem fent en el sistema penitenciari català, tan oblidat en els últims anys. I parlo de molts anys, no dels últims, recents.

Per començar, hem de treballar per tenir les millors eines que garanteixin els drets i els deures de les persones preses i de les persones servidores públiques que hi treballin. Volem un sistema penitenciari modèlic –tenim una competència exclusiva pròpia–, fins ara l'únic en tot l'Estat espanyol, que ens ha de permetre lluir un sistema garantista en drets i deures. I, a més a més, que sigui modèlic, que continuï sent modèlic. I això vol dir avaluació constant i diària.

La circular de les mesures de contenció implementada en els últims compassos del mandat passat, de la legislatura passada, el que ha fet ha estat, d'entrada..., haver-se de revisar, al primer moment, perquè hi havia molts dubtes d'aplicació. Per tant, els funcionaris van demanar que s'expliqués com s'havia de procedir en determinades actuacions.

A més a més, en aquests sis mesos que fa que estem a la conselleria i que hem visitat tots els centres i parlat amb tots els professionals i amb aquells que se'ns han volgut dirigir personalment, hem pogut constatar diverses coses. Primera: efectivament, s'han reduït les contencions. Efectivament, ha pujat el qüestionament de l'autoritat de les persones servidores públiques que treballen a les presons.

A més a més, han augmentat les autòlisis en els presos, han augmentat les baralles entre les persones preses, han augmentat les agressions a les persones funcionàries. És evident, senyora Vinyets, que tot això no funciona. I la nostra obligació com a mandataris és dotar-nos de les millors eines garantistes en drets, en obligacions, com li deia, per a persones preses i per a persones servidores públiques.

Estem revisant aquesta circular. En cap cas aquesta circular es derogarà, perquè estem compromesos fermament amb les garanties, com li deia, dels drets fonamentals dels servidors..., de totes les persones. Per tant, en cap cas es derogarà, però sí que estem immersos en una fase de revisió, perquè és una circular que té molts su-

ports de portes enfora, però, en canvi, els que l'han d'aplicar i els que l'han de viure no se la creuen. Mala circular serà, si no ens la fem nostra.

Per tant, estem, com li deia, en una fase de poder revisar per millorar, avaluar de forma contínua, amb la col·laboració de les persones que treballen a les presons i de les entitats. I això és el que estarem fent en els propers mesos, perquè el que volem és aturar qualsevol conat d'agressió dins de les nostres presons.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies. Consellera, celebro que vostè hagi manifestat explícitament que no deguarà la circular. I, en qualsevol cas, jo li demano que si vostè vol fer algun tipus de revisió sobre la circular, escolti, si us plau, totes les entitats que treballen pel respecte als drets humans abans d'abordar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els efectes de l'acord de jubilació anticipada en el futur del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre els efectes de l'acord de jubilació anticipada en el futur del Cos de Mossos d'Esquadra

310-00146/13

Formula la pregunta la diputada senyora Núria Picas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats, conseller... La setmana passada érem coneixedors d'una molt bona notícia: Esquerra Republicana hem aconseguit un acord, i és que els Mossos d'Esquadra es puguin equiparar als altres cossos de seguretat, com és el cas de l'Ertzaintza, en matèria de la jubilació anticipada. Una fita aconseguida i reivindicada durant molts anys pels sindicats de mossos; una fita, doncs, que permetrà el dret a la jubilació anticipada als membres del cos amb una edat de seixanta anys i que tinguin cotitzats aquests trenta-cinc anys d'activitat. Això, a partir del 2022.

Fins llavors..., el Cos de Mossos d'Esquadra ha patit un greuge comparatiu respecte als altres cossos policials, com és el cas de l'Ertzaintza, com dèiem abans, que ho va aconseguir fa onze anys, concretament l'any 2010. Per tant, fem un pas endavant per equiparar el Cos de Mossos d'Esquadra a la resta de cossos de seguretat en aquesta matèria, i celebrem que es posi fil a l'agulla en una demanda històrica.

Alhora, seguirem treballant per assolir aquest mateix objectiu just per a col·lectius similars, com és el cas del Cos d'Agents Rurals, perquè nosaltres també ho hem reivindicat i hi estem compromesos.

M'agradaria posar en valor que aquest acord en matèria de jubilació anticipada comporta, alhora, el rejuveniment del cos. I això sembla que comença a fer-se efectiu amb dos compromisos adoptats en aquestes darreres setmanes. En primer lloc, la dotació pressupostària per a aquest 2022 del Departament d'Interior per incorporar nous efectius –concretament, s'incorporaran 840 nous efectius al Cos de Mossos. I, en segon lloc, l'acord adoptat a la Junta de Seguretat de Catalunya del passat mes de novembre, on es va acordar incrementar un nou sostre de la plantilla d'efectius del cos.

Per tot això, conseller, el nostre grup parlamentari voldria saber quin serà el futur del Cos de Mossos d'Esquadra arran de l'acord sobre la jubilació anticipada.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputada... Efectivament, el Cos de Mossos d'Esquadra patia una discriminació, una discriminació des de feia molts i molts anys. Perquè a vegades hi ha gent que s'estima molt, molt, molt fort el Cos de Mossos d'Esquadra, però durant onze anys ha patit una discriminació molt greu. Efectivament, tots els cossos de seguretat es jubilaven als seixanta, excepte la Policia Foral de Navarra i el Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, és un resultat molt positiu per al cos i per als seus agents, però també per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra estava en una situació límit. I, com a conseqüència d'aquest acord i també de l'ampliació a vint-i-dos mil en el marc de la Junta de Seguretat de Catalunya, que celebren l'acord que es va produir, la bona voluntat per totes les parts..., permet que no quedi estancat el Cos de Mossos d'Esquadra. L'horitzó que teníem era que el 2030 hauríem sigut divuit mil, amb un trenta per cent..., un vint-i-cinc, trenta per cent dels agents en segona activitat, i això era insostenible.

Per tant, és una bona notícia per al Cos de Mossos d'Esquadra, per als seus agents, però també per al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per tenir una policia..., que faci què? Doncs que pugui abordar el relleu generacional. Amb aquesta mesura i el compromís d'anar incrementant cada any vuit-cents agents, que ens ho permetran aquests acords, es permet abordar el relleu generacional i tenir una policia amb un quaranta per cent dels efectius per sota de quaranta anys. Per feminitzar el cos i per fer una policia més social i sobretot –i ho parlàvem abans amb relació a Badalona– més propera, més al costat de la gent.

I nous reptes tenim, naturalment. Per exemple, el Cos d'Agents Rurals, pels quals estem apostant decididament, incrementant cent efectius cada any fins a arribar als vuit-cents, desplegant la carrera professional i també dotant-los de mitjans, i, naturalment, lluitant per un dret que tenen, que és la jubilació anticipada. I estic segur que en aquesta lluita tindrem el suport de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre les accions que durà a terme per convertir Catalunya en un país lliure d'amiant.

Pregunta al Govern sobre les accions que durà a terme per a convertir Catalunya en un país lliure d'amiant

310-00147/13

Formula la pregunta el diputat senyor Juli Fernàndez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Juli Fernàndez i Olivares

Gràcies, presidenta. Permetin-me començar refermant el compromís amb l'eradicació del VIH i el combat de l'estigma i la discriminació que encara pateixen les persones que el tenen en el Dia Mundial de la Sida.

Consellera Jordà, l'amiant i la seva retirada són de ben segur un dels reptes que, des de la prohibició, l'any 2002, apareix com un objectiu per tal de poder evitar els efectes perjudicials produïts per la degradació d'aquest material i el despreniment de fibres que, al ser inhalades de manera continuada, poden produir efectes molt negatius sobre la salut.

El cas de Badia del Vallès i l'amiant és un cas extrem. Com tots i totes vostès coneixen, el municipi de Badia va ser construït fa cinquanta anys amb tècniques ràpides i barates, i això vol dir amiant a dojo. Badia del Vallès ha estat un exemple de lluita veïnal per tal d'aconseguir avenços socials, i, en el cas de la retirada de l'amiant, també ho ha estat. La seva feina, acompanyats de l'ajuntament i amb el finançament del Departament de Treball de la Generalitat, ha permès que aquest mes de juliol tinguéssim el mapa de l'amiant de Badia del Vallès, un mapa que ens ha permès conèixer quina és la realitat de l'amiant en aquesta ciutat.

Destacar la col·laboració del vuitanta-quatre per cent de les comunitats de veïns que hi han participat. I els resultats han estat que les galeries presentaven un elevat índex de degradació amb despreniment de fibres. Aquest diagnòstic ens ha permès objectivar la situació de degradació i el risc per a la salut pública que pot suposar aquesta situació.

Aquesta combinació de factors, com la construcció massiva que s'havia fet a Badia del Vallès –i barata–, la seva presència en espais d'ús diari com les galeries i la seva degradació homogènia, perquè es va construir tot alhora, en dos-cents edificis, fa que s'hagin de prendre decisions que posin la vida de la gent al centre, fer una triple transformació: la preservació de la salut, la dignificació de l'espai i el combat de l'estigma associat a Badia del Vallès.

És per això, consellera, que voldríem conèixer el detall de les mesures previstes pel seu departament per tal de fer una Badia lliure d'amiant.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Deixin-me començar amb una constatació. De fet, viure dignament no només és tenir un sostre –no només és tenir un sostre–, sinó que aquest, evidentment, sigui habitable.

Aquest dissabte, justament, amb la presència també del president de la Generalitat, vàrem ser a Badia del Vallès i vàrem anunciar aquests 4 milions i mig d'euros bàsicament per desmantellar, per retirar l'amiant dels dos-cents edificis, de tots els edificis de Badia del Vallès que tenen aquesta característica.

El cas de Badia del Vallès –vostè ho ha explicat perfectament, perquè el coneix– és una excepcionalitat. Estem parlant d'un municipi que va créixer a la dècada dels setanta i que, a més a més, s'hi va construir de manera massiva i, a més a més, d'una manera ràpida, utilitzant el fibrociment arreu. Aquesta característica fa que també haguem de fer una excepció, com no pot ser d'altra manera, en aquest territori. Quaranta anys més tard –també ho ha explicat vostè– la degradació ha estat extrema, i aquí, doncs, la salut dels veïns, evidentment, hi juga un paper importantíssim.

En aquest cas, el president el mes de juliol va visitar també Badia, que és quan va començar a treballar-se aquest mapa, i ens vam comprometre a donar-hi solucions. Ens vam posar a treballar des del primer moment des del Departament d'Acció Climàtica, però també des de l'Agència de Residus i de manera també evident des de l'Ajuntament de Badia per trobar una solució, perquè aquest Govern –vostè també ho ha dit– el que vol és transformar, el que vol és solucionar els problemes de les persones.

I, en aquest sentit, jo el que vull fer també –ho ha fet vostè, però...– és agrair i reivindicar la lluita, la lluita contínua i perseverant dels veïns i veïnes de Badia del Vallès, com un exemple, sens dubte, d'organització extremadament col·lectiva, que també ha fet possible que tot això que estem explicant avui sigui una realitat.

Per acabar, dir-los que el que vol aquest Govern, el que vol aquesta conselleria no és altra cosa que Catalunya, com bé deia vostè, sigui un país lliure d'amiant. I, per tot això, a banda de l'actuació de Badia, el que volem és aprovar el pla nacional per a l'erradicació de l'amiant al nostre país.

L'actuació de Badia del Vallès, val a dir, però, és una actuació històrica i ha de servir, com no pot ser d'altra manera, d'exemple per acabar amb l'amiant arreu del nostre país. Només així aconseguirem transformar, només així aconseguirem que els nostres ciutadans visquin millor.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les accions concretes que durà a terme per fomentar l'ús del català.

Pregunta al Govern sobre les accions concretes que durà a terme per a fomentar l'ús del català

310-00148/13

Formula la pregunta la diputada senyora Ana Balsera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera Garriga, els darrers mesos s'han publicat diversos informes sobre la tendència regressiva pel que fa a l'ús i el coneixement de la llengua catalana, eina de cohesió i d'igualtat d'oportunitats del nostre país.

Després de la sentència del Tribunal Suprem ratificant la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el vint-i-cinc per cent de matèries en castellà, com a colomenca vull fer referència a la meua ciutat, Santa Coloma de Gramenet, bressol de la immersió lingüística, i fer un agraïment immens a totes les famílies colomenques, com la meua, que amb orígens de diferents territoris d'Espanya –com Andalusia, Galícia, Extremadura– van lluitar, i molt, perquè nosaltres poguéssim aprendre la llengua catalana; que van lluitar, i molt, perquè nosaltres, els seus fills i filles, poguéssim estudiar a l'escola en català; que van lluitar perquè nosaltres, els seus fills i filles, tinguéssim un futur ple d'oportunitats, perquè a casa parléssim castellà i a l'escola, català. Gràcies a aquestes famílies i gràcies a un sistema educatiu d'èxit, com és la immersió lingüística. I és que, sense aquest model educatiu, molts i moltes de nosaltres avui no parlaríem català.

I, d'altra banda, també enviar tot el suport als companys i companyes valencianes, que també coneixíem a finals de la setmana passada la sentència del Tribunal Suprem rebutjant el recurs de cassació contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en contra de l'Oficina de Drets Lingüístics de la Generalitat Valenciana.

Celebrem, doncs, que des del Govern s'hagi emprès acció. Recordem que el passat 26 d'octubre el Govern anunciava que havia reunit la Comissió Tècnica de Política Lingüística amb l'objectiu de demanar dades actualitzades sobre l'estat de la llengua. També que el 4 de novembre passat, en una compareixença conjunta amb el conseller d'Educació i vostè mateixa, consellera de Cultura, presentessin ja aquestes primeres dades i un pla per incrementar l'ús del català als centres educatius, a més

del compromís per a un pacte nacional per la llengua, que esdevindrà una eina indispensable per protegir, incentivar i incrementar la llengua catalana a tots els sectors.

Per tot això, la pregunta seria com afecta la judicialització en el reforç de la llengua i què hem d'esperar d'aquesta nova etapa de política lingüística.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Balsera, la llengua catalana i els reptes de normalització lingüística tornen a ser el centre d'atenció i de l'acció d'aquest Govern, de tot el Govern. Com vostè mateixa deia ara mateix, el 26 d'octubre el que vam fer va ser reunir una altra vegada la Comissió Tècnica de Política Lingüística, de manera que es reactivava la política transversal en el foment del català per la implicació de tots els membres i tots els departaments d'aquest Govern. Pocs dies després, efectivament, amb el conseller Cambray vam presentar unes dades que indiquen la tendència a la baixa de la llengua catalana, i, per tal de revertir-ho, vam explicar també un pla per incrementar l'ús del català als centres educatius.

El Govern està impulsant una nova etapa de política lingüística que té com a objectiu la plena normalitat social de la llengua catalana, així com de l'aranès a l'Aran, i també el foment de la llengua de signes catalana. Aquesta nova etapa es caracteritza per una política de consens que s'ha de concretar amb l'objectiu d'un nou pacte nacional per la llengua –com vostè mateixa deia ara mateix–, amb l'objectiu..., i en el diagnòstic de la situació real de l'ús del català i de l'aranès, per tenir en compte el context multilingüe en que es troba la societat catalana i, sobretot, per la desconflictivització en matèria de llengua.

És amb consens, rigorositat i objectivitat que podem impulsar una veritable política lingüística realista i efectiva, i no deixant-se arrossegar pel soroll de polèmiques o una conflictivitat atada interessadament per alguns sectors, que, malauradament, veiem sovint –avui mateix, en aquesta cambra–, ni caient en un alarmisme estèril i contraproductiu que porti al desànim. És obvi –vostè ara mateix ho deia– que la judicialització de la política lingüística no és un bon camí per a aquest consens. Al contrari, criminalitza una acció política totalment lícita en pro d'unes llengües minoritzades. I això no hauria de truncar-ho cap poder judicial, ni a Catalunya ni al País Valencià.

Per tant, i com hem dit des del primer moment, estem compromesos amb la transparència i amb el diàleg amb tots els partits, entitats i societat civil, amb l'objectiu de ser clars i treballar conjuntament. Estem segurs que això és exactament el que ens demana la ciutadania, i no la conflictivitat. I tenim la mà estesa per fer-ho conjuntament amb tothom; des de la política, com sempre.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la comunicació al conjunt de centres escolars per instar-los a complir la resolució del Tribunal Suprem amb relació a l'ús del castellà a les aules.

Pregunta al Govern sobre la comunicació al conjunt de centres escolars per a instar-los a complir la resolució del Tribunal Suprem amb relació a l'ús del castellà a les aules

310-00142/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. *Senyor conseller*, ¿piensa usted acatar la resolución del Tribunal Supremo que confirma el mínimo del veinticinco por ciento de español en las aulas de Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Estic content perquè l'he entès perfectament (*alguns aplaudiments*) –l'he entès perfectament. Jo vaig anar... Vostè s'ha expressat en castellà? (*Pausa.*) Jo vaig anar a l'escola amb immersió lingüística en català i l'he entès perfectament. I sap el millor? Que tothom l'entén perfectament. Perquè el que fem a les nostres escoles..., el que fem és que tothom surt amb els coneixements en català i en castellà. Prou mentides, senyors de VOX.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Sí. *Senyor conseller*, es usted un instigador de delitos (*remor de veus*), porque llama a los directores de centros educativos a cometer delito de desobediencia, a incumplir la sentencia del Tribunal Supremo, que requiere solo un mínimo del veinticinco por ciento de lengua española en las escuelas de Cataluña. Eso es, en la práctica, lenguaje y una asignatura más.

Es usted antipedagogo. Llevan años sin respetar que los niños catalanes que tienen como lengua materna el español puedan hacer la lectoescritura, aprender a leer y escribir, en su lengua materna, el español, como recomiendan todos los pedagogos para facilitar el primer aprendizaje.

Es usted un liberticida, porque no respeta la libertad de los padres y de los centros educativos a tener su propio proyecto lingüístico. Se siguen empeñando en imponer la inmersión, que empobrece a los estudiantes, mientras en otros centros educativos también aprenden en español o en inglés.

Es usted un inquisidor (*remor de veus*), porque defiende el espionaje en los patios, porque quiere que solo se hable catalán, y persigue a los niños. Y defiende que los profesores no cambien de lengua para ayudar a los niños a interiorizar los conceptos.

Y es usted un hispanófobo, porque le mueve el odio a la lengua, también catalana, como es el español, que es lengua propia de millones de catalanes, es lengua propia de más de 500 millones de personas, y es la común de todos los españoles.

Senyor conseller, vostè acabarà avui, perquè sempre ho diu: «A Catalunya, en català.» Des d'aquest grup parlamentari li diem: a les aules, en llibertat; a Catalunya, en espanyol i en català. A Espanya, quan governi VOX, acabarem amb la llei d'immersió lingüística que li han deixat aplicar tant els governs del PSOE com del PP.

I, senyor González, conseller d'Educació, si continua igual, els portarem als tribunals per vocació, devoció i obligació.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies presidenta. Que vostè em digui totes aquestes coses tan lletges (*remor de veus*) jo crec que és un bon indicador de que anem bé, que el Departament d'Educació i aquest Govern anem bé. És clarament un molt bon indicador. (*Aplaudiments.*)

I, després, si m'ho permet..., però, com poden tenir tanta barra de posar-se a la seva boca la paraula «llibertat»? Prou de mentides, prou! (*Aplaudiments.*) És tenir molta barra i moltes penques. Escoltin, vostès, senyors de VOX, el que voldrien... És que no se situen; ple rere ple, no se situen. El que voldrien... Estem al Parlament de Catalunya. És una cambra de representació política, és una cambra de debat, i el que vostès voldrien és que això fos un tribunal. Però no ho és, tenim una presidenta del Parlament, tenim un president del Govern, tenim consellers i consellers i tenim diputats i diputades. Això no són els tribunals. Vostès voldrien que això fossin els tribunals, amb jutges amics seus que prenguessin les decisions des del desconeixement de la realitat, que prenguessin decisions pedagògiques i educatives. I això no passarà –això no passarà.

I mentre vostès volen que això sigui un tribunal, nosaltres el que fem és... Els demòcrates i els republicans confiem en les persones. Els demòcrates i els republicans creiem en la gent, creiem en els nostres mestres. I, per tant, com que creiem en els nostres mestres –dedicar-se a l'educació és el millor que es pot fer en aquesta vida–, el que fem és tranquil·litzar els nostres mestres. No els passarem cap tipus de responsabilitat, com no pot ser d'una altra manera, perquè això també veig que surt; qui diu això és que està desinformat.

L'aprenentatge de les llengües no va de percentatges. L'aprenentatge de les llengües va de pedagogia. A Catalunya... Miri, li faré al final, però encara..., trigo una mica. El model d'escola en català és un model d'èxit: cohesió social, igualtat d'oportunitats i equitat. El que farem nosaltres és, davant les seves amenaces, més democràcia; davant les seves amenaces, més català. L'escola a Catalunya, en català.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de les infraestructures.

Pregunta al Govern sobre la gestió de les infraestructures

310-00150/13

Formula la pregunta del diputat senyor David Saldoni, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresident... El 21 de juliol del 2007 es va produir l'acord de la comissió bilateral on es posen les bases del traspàs dels trens de rodalies. I en dos decrets, el 2009 i el 2010, es posen les normes d'aquest traspàs administratiu, que concretament són les de regular, planificar, gestionar, coordinar i inspeccionar les rodalies i els regionals a Catalunya.

I a fe de Déu que ho hem intentat, però no podem regular perquè la infraestructura es regeix per una llei estatal. No podem planificar perquè els solcs, que són els espais pels quals han de passar els trens per les vies, ens els ha de donar Adif, i moltes vegades li demanem espais per ficar més trens i no hi han solcs per poder-hi passar. No podem gestionar perquè no tenim els diners per poder ni contractar ni establir condicions, ja que sabem que, normalment, qui paga mana. No podem coordinar perquè l'autoritat de rodalies de Catalunya depèn directament de Renfe de Ma-

drid. I tampoc podem inspeccionar perquè no tenim el contracte que ens donaria els diners per poder fer, amb Renfe o amb qui fos..., per permetre posar sancions a l'operador, com sí que passa amb els altres operadors que tenim en el nostre país.

L'Estat no ha traspasat mai els aproximadament 270 milions de dèficit del servei, perquè no fos cas que la Generalitat pogués tenir la darrera paraula a l'hora de decidir. L'Estat no ha fet cap millora en els serveis de rodalies a Catalunya en els darrers dotze anys, i això és molt fort. Totes les millores de servei que s'han fet a Catalunya, amb més serveis, amb més trens o amb més horaris, han anat sempre a la factura del pla d'Acció, que és la factura que any rere any ens passen a la Generalitat per pagar aquestes millores. Som l'únic lloc de l'Estat en el qual no s'ha fet cap millora en els serveis de rodalies.

Els incompliments han sigut flagrants, però no defallim en la voluntat d'arribar a acords. I celebrem la posició de la conselleria de no signar cap contracte amb Renfe, perquè així podem tenir una posició de força que ens doni garanties per poder negociar.

I, en aquest sentit, vicepresident, quins escenaris contempla per poder fer efectiu el traspàs acordat l'any 2009 i poder prestar el servei i disposar de les infraestructures ferroviàries de Catalunya per poder prestar un bon servei als usuaris, com ho està fent la Generalitat també...? *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Miri, mentre els adreço aquestes paraules, m'informen que aquest matí s'està produint una avaria entre plaça Catalunya i Arc de Triomf a la línia de Renfe i que està afectant i està produint retards a l'R1, a l'R3 i a l'R4.

Bé, això podria semblar que és una anècdota, però és que això és el pa de cada dia de Renfe i de rodalies a Catalunya. I això ho hem d'arreglar, això no pot continuar així. Massa gent depèn d'aquest servei per anar a treballar, per poder exercir un dret fonamental com és el dret a la mobilitat per anar a la feina. I jo els hi haig de traslladar que el Govern de Catalunya està compromès amb arreglar aquesta situació.

I és per aquest motiu que celebro com va anar la bilateral del passat divendres a Madrid –ho he de dir– amb la secretària d'estat i també en converses que hem pogut tenir amb la ministra. Que sembla ser que hi ha un bri d'esperança en poder arreglar aquest problema endèmic, com vostè ha explicat, des de fa més de deu anys. És insostenible. Per tant, crec que hem iniciat aquest trajecte cap al traspàs integral i definitiu de rodalies, però a la vegada hem de ser prudents, perquè negociar amb l'Estat..., ja sabem què acaba passant: sovint s'acaba retallant, hi han incompliments... I, per tant, som molt conscients que si l'Estat ens està fallant, per exemple –ho hem vist aquestes darreres hores–, en matèria de llengua, doncs..., esperem, però, que no ens falli en matèria de rodalies.

Nosaltres secundem les iniciatives que es fan en aquest Parlament per treballar perquè aquest sigui un país de trens. Però aquest país de trens no existirà i només existirà en l'imaginari d'alguns si no és amb el traspàs integral de rodalies. I aquí jo també estenc la mà al Partit Socialistes perquè ens posem tots plegats a treballar en aquest propòsit.

Des del Govern i des de la vicepresidència estarem perquè aquest traspàs es faci efectiu, perquè no sigui un traspàs de fireta. Nosaltres no contribuïrem a fer un traspàs de fireta com el del 2009. Si no hi ha un traspàs integral, encara que sigui de forma gradual, i planificat, però amb voluntat de fer-lo, nosaltres evidentment no hi

serem. Si aquest traspàs va de debò, si va de veres, el Govern de Catalunya i la vicepresidència del Govern estaran allà per negociar-ho.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les persones sense llar.

Pregunta al Govern sobre les persones sense llar

310-00151/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mònica Sales, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera Cervera, les persones en situació d'exclusió residencial, especialment les persones sense llar, tant sense sostre com sense habitatge, són un segment de la població en situació d'alta complexitat que s'ha vist agreujada com a conseqüència de l'emergència sanitària social derivada de la pandèmia. A falta d'acabar d'analitzar l'impacte d'aquesta crisi, es pot afirmar que s'ha produït un clar increment en el nombre de persones sense llar a Catalunya.

La Declaració universal dels drets humans de 1948 esmenta l'habitatge com un bé imprescindible, perquè es considera que una persona té un nivell de vida adequat per poder desenvolupar un projecte propi i digne. A Catalunya, la Llei 18/2007, de 28 de desembre, definix el dret a l'habitatge com el que té tota persona d'accedir a un habitatge digne que siga adequat a les diverses etapes de la vida, a la situació familiar, econòmica i social, i a la capacitat funcional.

L'abordatge integral esdevé clau per optimitzar els recursos disponibles i treballar per obtenir un impacte real en la persona que contribueix a modificar la seua situació. Amb aquesta finalitat, el desembre de 2016, mitjançant acord de govern, la Generalitat va aprovar l'elaboració del marc d'acció integral per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya. Aquest marc havia d'estar alineat amb les orientacions europees, que estableixen l'abordatge del sensellarisme més greu emprant la metodologia «*Housing first*» –la llar primer.

A Catalunya es compta amb nombroses experiències exitoses en matèria d'atenció a les persones sense llar, i, a més a més, amb professionals motivats i amb ganes de compartir les trajectòries, perquè una societat solidària que cuida dels seus membres i on val la pena viure és una societat que ha d'arribar a entendre que el sensellarisme és una situació no desitjada i que qualsevol persona s'hi pot trobar com a conseqüència de la coincidència de diversos problemes econòmics i relacionals. Aquesta societat ha de ser capaç de donar resposta i tornar aquesta persona a un entorn d'habitatge normalitzat on pugui reconstruir el seu projecte de vida.

Tot i que s'ha treballat en la direcció adequada, Catalunya encara té per davant molts reptes que cal fer-hi front. I és per això, consellera, que des de Junts volem preguntar-li quines accions durà a terme el departament que vostè encapçala en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltíssimes gràcies, presidenta. Diputada, diputats, consellers, conselleres, president..., en primer lloc, permetin que lamenti profundament l'incident que es va produir ahir a Barcelona, amb la mort de quatre persones, dos d'elles infants molt

molt petits; una situació lamentable que, evidentment, ens interpella a tots: a totes les administracions i també a tots els ciutadans.

I, en aquesta mateixa línia, li agraeixo l'oportunitat d'aquesta pregunta, perquè crec que des del Govern de la Generalitat estem treballant i estem treballant en aquesta línia. Com vostè deia, el desembre de l'any 2016 es va aprovar a govern l'elaboració del marc d'acció integral per a l'abordatge del sensellarisme. Aquests treballs s'han estat duent a terme durant aquest temps. Per desgràcia, la pandèmia els va aturar, però ara estem ja en disposició..., aquests treballs estan acabats, i en breu presentarem aquesta estratègia contra el sensellarisme a govern, a finals d'any o a començaments de l'any que ve.

En aquest estudi el que es va fer va ser una enquesta a més de 780 municipis de Catalunya, a més a més de les informacions de les àrees bàsiques. I el que ens diu aquest estudi, lamentablement, és que a Catalunya hi ha més de 5.700 persones sense llar o 5.400 persones amb habitatges..., en albergs, a banda de moltíssima més gent –gairebé cinquanta mil persones– que es troba en situacions de desnonaments o amb problemes de lloguer. El que diu també aquest estudi és que la majoria del sensellarisme es concentra justament en els municipis grans, en els municipis de més de vint mil persones.

Nosaltres, com a govern de la Generalitat, en aquests pressupostos d'aquest any 2022 hem contemplat partides per poder començar a lluitar justament contra el sensellarisme, des de 12 milions d'euros en partides concretes per al sensellarisme, o 8 o..., 9 milions d'euros per a ajudes socials o ajudes al lloguer, a banda dels 120 milions d'euros que destinem a ajuts a lloguer social, que arriben a més de setanta mil famílies.

Però és molt important poder aprovar aquesta estratègia que ens ha de permetre treballar d'una manera transversal en tot el Govern. Per tant, crearem una comissió interdepartamental amb tot el Govern, perquè el sensellarisme no és només un tema d'habitatge, sinó que també és un tema social, és un tema de salut –molt molts cops afecta la salut mental de les persones–, és un tema d'ocupació.

Per tant, des del Govern treballarem, conjuntament també amb l'Administració local, per poder lluitar contra aquest sensellarisme i que Catalunya sigui un país d'oportunitats per a tots els ciutadans.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la modificació del Codi civil de Catalunya amb relació a l'àmbit de la persona i la família.

Pregunta al Govern sobre la modificació del Codi civil de Catalunya amb relació a l'àmbit de la persona i la família

310-00152/13

Formula la pregunta la diputada senyora Marta Madrenas, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, presidenta. Consellera Ciuró, un dels principals objectius del Departament de Justícia sobre el que vostè ha posat èmfasi repetidament des de l'inici de la legislatura és l'acció decidida vers el dret civil català. Les aspiracions de Catalunya de dotar-se d'un ordenament civil propi han topat sempre amb la resistència de l'Estat a acceptar la diversitat nacional. No obstant, el dret civil català al llarg dels segles s'ha mantingut en vigor malgrat haver de lluitar en circumstàncies tan adverses per a la seva conservació com van ser l'anihilament dels organismes creadors de les seves institucions pel Decret de Nova Planta.

Des que la Generalitat va recuperar la seva competència legislativa, el nostre dret ha tornat a enriquir-se amb noves normes dictades pel Parlament i el Govern. El dret civil català, que recordo que regeix amb preferència al dret civil espanyol, respon específicament a la realitat del nostre país i als nostres costums i valors. És un element essencial de la nostra identitat nacional, com vostè ha repetit alguna vegada, juntament amb la llengua i la cultura.

El llibre segon del Codi civil català basteix una de les parts més importants del nostre sistema jurídic privat, el relatiu a la persona i la família. En la nostra legislació, en l'àmbit familiar es reforça el principi de l'interès superior del menor sempre.

Aquest darrer 25-N es denunciava la violència vicària com una de les expressions més cruels de la violència masclista. La violència vicària consisteix en instrumentalitzar els fills amb la finalitat d'infligir dolor i augmentar el control sobre la mare, és a dir, fer mal a la mare a través dels seus fills. Aquesta doble violència pot acabar comportant uns danys irreparables per als fills, patint agressions en ocasions tan greus que han arribat a manllevar la seva vida. Aquesta violència es produeix sobretot quan l'agressor ha perdut la possibilitat de fer mal directament a la mare per separació o divorci. En aquests casos el risc és molt alt, ja que els jutges prioritzen que els fills, tot i l'existència d'indícis de violència, tinguin contacte amb els dos progenitors.

Finalment, això a Catalunya canviarà. De nou, a Catalunya ens tornem a anticipar a l'Estat espanyol en temes de protecció de les persones. Ahir es va aprovar una modificació del llibre segon amb relació a la violència vicària. Felicitats, consellera Ciuró, perquè tota iniciativa destinada a protegir els infants i adolescents de tota mena de violència és una notícia excel·lent. Ens podria concretar, si us plau, en què consisteix exactament aquesta nova regulació?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Madrenas, moltes gràcies per la pregunta. Efectivament, des de la conselleria de Justícia i el Govern en general, continuem amb el compromís de mantenir actualitzat, viu i modernitzat el nostre dret civil català, i, a més a més, abocat a les relacions sobretot personals i a tot allò que regula les seves relacions privades.

Per això abordem diferents regulacions i modificacions en matèries sensibles per a les relacions privades de les persones. Com, per exemple, el dret de successions, que en breu abordarem, per adequar el dret civil català als nous models de família i també a les situacions convivencials d'ajuda mútua. O també el que hem fet recentment de reforçar els drets i l'autonomia de les persones amb discapacitat, adaptant el dret civil català a la convenció de Nova York. I ahir, darrerament, aprovant un decret llei que el que vol és protegir els menors de la violència vicària, que és aquesta forma també de violència masclista, i, per tant, donant resposta, com deïem, a aquestes noves modalitats de fer mal, en aquest cas a través dels fills, com vostè molt bé ha explicat. Per tant, és un decret que té vocació de protegir la vida i de donar garanties.

I fins i tot el que volem donar també són més certeses als jutges, perquè, com vostè ha explicat bé, els jutges fins ara no concedien aquestes distàncies entre els pares maltractadors vers els seus fills, perquè es primava la relació paternofilial amb una concepció vella de dir que el que és maltractador pot ser un bon pare. Això en cap cas és així. El que hem de poder és donar eines als jutges perquè els donin certesa a l'hora de decidir les seves sentències.

Per això el que hem fet és dir-los: «Escolti, quan hi hagi un cas de violència masclista acreditada –per tant, amb una denúncia per fiscalia– o un procediment judicial obert, no es podran donar no només les guardes, sinó tampoc les visites, les estades i les comunicacions amb el progenitor maltractador.» Progenitor o progenitora –per tant, cobreix tots els àmbits–; fins ara, però, els que s’han donat són casos de violència masclista contra la mare.

I, a instàncies de feminismes, hi hem incorporat també un mandat parlamentari del mandat passat on s’insta també que, quan s’obren, doncs, denúncies en temes de violència masclista i la mare rep suport psicològic, també es pugui explorar el menor. Els professionals i les professionals ja ho volien fer, però sovint es trobaven que el maltractador recorria aquesta mesura tan necessària, perquè considerem els nens i les nenes, els joves i els infants, víctimes directes o indirectes de violència masclista, sense cap dubte.

Per tant, seguim avançant en la protecció de les persones, el compromís amb els feminismes... *(La presidenta retira l’ús del micròfon a l’oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l’evolució de la covid.

Pregunta al Govern sobre l’evolució de la covid

310-00143/13

Formula la pregunta el diputat d’En Comú Podem, senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. Catalunya, gràcies a la tasca de les institucions, també dels professionals i les professionals de la sanitat pública, i també al compromís de la ciutadania, és líder en vacunació. Malgrat això, sembla que ens acostem a una sisena onada. Tenim una nova variant que genera incertesa a les portes d’un pont i de les festes de Nadal.

Ens agradaria saber quina és l’evolució de la covid que preveu a les properes setmanes. Vostè, conseller, recepta tranquil·litat i paciència, però, més enllà d’això, ens agradaria saber quines mesures està impulsant el seu departament perquè no arribem tard a una nova onada, com va passar el passat mes de juliol.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé, la previsió saben vostès que és molt complicada, amb la covid. És a dir, és una malaltia no coneguda, i, més enllà de tres, cinc dies, és molt complicat fer la predicció. Nosaltres el que podem fer és mirar què és el que està succeint a Europa, perquè, des d’aquest punt de vista, sempre hem dit que Catalunya no és una illa.

Certament, a Europa segueix pujant, excepte a alguns països com Holanda, que en aquests moments està fent la inflexió, des de molt amunt, certament, però està fent la inflexió ja amb una corba de descens, o bé, per exemple, Àustria, que també comença..., de manera molt tímida, però comença a fer aquesta inflexió cap avall.

És veritat que ells porten tres setmanes més que nosaltres, aproximadament tres setmanes més que nosaltres creixent. I, des d’aquest punt de vista, nosaltres esperem encara, doncs, com a mínim –com a mínim– dos setmanes més de creixement, de creixement en aquest sentit d’infecció, d’incidència acumulada. S’està traduint menys, aquesta onada..., en menys afectació hospitalària i d’UCI, menys que en les anteriors. Tenim en aquests moments un vint per cent, vint-i-u per cent de malalts

a l'UCI respecte a hospitalitzats, a diferència de les anteriors, que era un trenta, trenta-u.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid.

David Cid Colomer

És ben cert que estem en una situació complexa, però crec que la ciutadania demana fiabilitat i celeritat. I crec que deurà convenir amb mi que la gestió del passaport covid no ha estat ni ràpida ni eficient ni eficaç.

També ens preocupen algunes de les seves declaracions: «Si no pots o no saps descarregar-te el certificat covid, que t'ajudin els familiars o els amics.» Com diria la meua àvia, *apáñate como puedas*, no?

En tot cas, li donaré una dada: una de cada quatre persones més grans de seixanta-cinc anys no pot connectar-se a internet o bé perquè no té els recursos per fer-ho o bé perquè no té la capacitat tecnològica per fer-ho. Li faré una proposta: parli amb la consellera de Drets Socials, parli amb els ajuntaments i les entitats municipalistes, i habilitin punts de suport per poder descarregar i imprimir-se el passaport covid.

I li faré un prec. La dosi de reforç de la vacunació..., tot el sistema de cita no pot funcionar només per via telemàtica.

Conseller, bàsicament li insisteixo en quines mesures té previstes. I li pregunto: pensa reforçar el sistema de rastreig davant de la nova variant? Sí o no? Pensa reforçar l'atenció primària per garantir la presencialitat i poder recuperar l'accés als nostres CAPs? Sí o no?

I, finalment, conseller, estem a les portes d'un pont i de les festes de Nadal. Quines recomanacions fa al conjunt de la ciutadania?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé, miri, quant al passaport covid o el certificat digital covid, nosaltres el diïm..., no aquest, l'anterior..., 9.200.000 registres descarregats de sobre uns 6 milions de persones vacunades. Pràcticament tots els certificats són de vacunació. Aquest és un primer element.

Segon element important. Tenim en aquests moments el rastreig..., un vint per cent –un vint per cent– de rastreig, de cerca de nova variant, o de les variants que en aquests moments hi han, de totes les mostres que es fan, en principi, sobre PCR, d'acord? Un vint per cent.

I, a la vegada, seguim amb la vigilància d'aigües. I ja li puc dir que des de fa dos setmanes s'està trobant la relació seixanta-nou, setanta. S'està trobant des de fa dues setmanes.

Mesures? Reforçar la vacunació, certament. I, en principi, tot lo que són les mesures que ja coneixem: la mascareta, que és la principal –que és la principal–, la distància quan es pot, el rentat de mans i, sobretot també, la ventilació. I el certificat és una mesura. Tenim la tendència en aquesta pandèmia a pensar que cada cosa nova que surt ha estat la mesura i això ens traurà del problema. No, és una mesura més.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el col·lapse del sistema informàtic del certificat covid

317-00081/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo valora el colapso del sistema informático del certificado covid?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, les incidències que es van detectar per una descàrrega massiva –tot i que, com deia el conseller de Salut, fins al moment s’havien descarregat 9 milions de certificats– van portar la Comissió Delegada de la Covid-19 del Govern a posposar durant uns dies la posada en marxa per incrementar encara més les capacitats d’entrada de l’aplicació per aconseguir, doncs, que funcionés amb tota normalitat, i, per tant, ampliar els canals perquè moltes més connexions a l’hora poguessin funcionar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. La sociedad catalana ha asistido estupefacta ante el colapso del sistema informático del certificado covid. El problema es que llueve sobre mojado. No hace ni un año colapsó también la web de autónomos, justo en el momento en el que más se necesitaba. Es decir que cada vez que se les plantea un reto tecnológico mínimamente complejo son incapaces de dar un servicio decente a la ciudadanía.

Y luego dicen ustedes que van a montar la república digital y la NASA catalana, ¡no te lo pierdas! En el caso de la república digital, y habida cuenta de su pericia tecnológica, bien podrían ustedes batir su propio récord y que les durara menos de ocho segundos.

Y, en cuanto a la NASA catalana..., y lo digo sin ánimo de incordiar, pero es que, sinceramente, a su plan de lanzarse a la conquista del espacio sin que les funcione internet yo es que le veo lagunas, llámenme suspicaz.

En definitiva, señores Puigneró y Aragonès, las innovaciones tecnológicas no están ni para sus delirios de grandeza ni para sus ensoñaciones de repúblicas imaginarias. Deben servir para dar un servicio eficaz a la ciudadanía, y es en eso en lo que son ustedes un auténtico desastre. Espabilen ya de una vez.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Totes les organitzacions, tant les empreses i les corporacions com també les administracions públiques, en els propers anys hauran d’incrementar els recursos destinats a la tecnologia.

La tecnologia no és només connectar-se a internet. La tecnologia és el canvi de processos, és buscar també la màxima eficiència de recursos. Vostès intenten combatre aquesta tecnologia pensant que tot allò que és Generalitat de Catalunya és igual a no sé quants mals subversius, sediciosos, etcètera.

Vostès han intentat aquí..., vostès mateixos han qualificat de despesa sediciosa el que són els recursos que, precisament, van destinats al CTTI per a la millora tecnològica. Per tant, quan vostès confonen, doncs, millorar la capacitat tecnològica amb processos insurreccionals, crec que no estan gaire autoritzats, com a mínim des del punt de vista polític, a donar-nos lliçons en aquesta cambra. *(Alguns aplaudiments.)* Gràcies. Encara no he acabat.

I, per cert, allà on governen vostès també promouen el desenvolupament de la indústria aeroespacial. Suposo que quan ho fa el PP és modernitat tecnològica. Quan ho fem els altres, per vostès són deliris de grandesa. Potser els deliris de grandesa són els seus.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si els catalans castellanoparlants parlen una llengua estrangera

317-00082/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ¿usted considera que los 4 millones de catalanes que tienen el castellano como lengua materna en Cataluña hablan una lengua extranjera?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Pues, por sus actos y los de su *conseller*, parece que para ustedes el castellano es una lengua extraña en Cataluña, fruto de una imposición, a pesar de que es la lengua materna de 4 millones de nuestros compatriotas catalanes.

Usted y su *conseller* de Educación consideran que la lengua en la que la mayoría de los catalanes aman –a sus padres, a sus hijos, a sus parejas–, trabajan y sueñan no merece usarse como vehicular en el sistema educativo. Ustedes piensan que los catalanes catalanoparlantes que quieren alcanzar un registro culto en castellano tienen suficiente con estudiarlo dos horas a la semana, y que el que quiera más castellano o inglés, que se vaya a pagar mil euros a un colegio privado, como dice la señora Colau.

No suprimen ustedes el castellano, señor Aragonès, en aras de la cohesión social o por la burda mentira de que es un *model d'èxit* o porque «para qué estudiarlo, si ya lo entiende todo el mundo», como dice el señor Cambray. La razón es muchísimo más simple: a ustedes no les gusta la Cataluña real, la Cataluña bilingüe, porque les da miedo. Por eso quieren cambiarla mediante ingeniería social. Expulsando el castellano del espacio público y de las aulas ustedes pretenden extirpar a España de los corazones de los catalanes.

Ustedes intentan hacer con el castellano lo mismo que Franco hizo con el catalán: *(remor de veus)* restringirlo al ámbito familiar y hacerlo desaparecer de la vida

pública hasta convencer a los catalanes de que el castellano es algo ajeno a Cataluña y un idioma inservible para vivir y prosperar en Cataluña.

Por mucho que sus talibanes espíen, delaten, acosen o multen a quienes usan el español en colegios, universidades, sanidad o comercios, no conseguirán extirpar el castellano de Cataluña. Los jueces han amparado los derechos lingüísticos que ustedes vulneran cada día en los colegios. Tienen una oportunidad de rectificar sus políticas discriminatorias, señor Aragonès. Y nosotros nos aseguraremos de que lo hagan, no le quepa duda. ¿Y sabe por qué? Por dignidad. Porque hay muchos catalanes libres y orgullosos de nuestra propia pluralidad que no vamos a permitir que nos conviertan en extranjeros en nuestra propia tierra.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Carrizosa, vostès van entrar en aquesta cambra amb l'objectiu de dividir la societat catalana. No se'n sortiran. No se'n sortiran, de dividir la societat catalana. Perquè en aquest país no hi ha un problema lingüístic, a les aules no hi ha un problema lingüístic.

El problema potser el tenen vostès, que la seva posició política és absolutament minoritària en aquesta cambra i per molts anys més ho serà. Perquè vostès han basat en la crispació la seva manera de fer política, i crec que el conjunt de la societat catalana els té ben calats. Els tenen ben calats, i per això els hi han atorgat la representació... L'ascens més fulgurant i la relliscada més gran de la història electoral de Catalunya els han protagonitzat vostès.

Seguirem defensant el model lingüístic de l'escola catalana. Qui classifica entre catalanoparlants i castellanoparlants és vostè. No m'ha sentit mai, a mi, com a president de Catalunya, classificar entre catalanoparlants i castellanoparlants els ciutadans del país. Entre altres coses, perquè molts no ens podem partir. No podem partir... En què ens hem de partir? En un quart? Treure el que és la llengua dels nostres avis i àvies o la llengua de molts dels nostres familiars?

Nosaltres no venim aquí a partir la societat catalana, venim a defensar la cohesió social i la igualtat d'oportunitats del país. Tenim un model avalat pedagògicament, un model que ha comptat amb el consens polític, amb el consens social i també amb el consens de la comunitat educativa. Vostès han estat en aquesta cambra defensant... Ara, quan aixequen la bandera de la llibertat i dels drets..., han estat vuitanta famílies, les que van demanar l'escolarització en castellà. *(Remor de veus.)* Vuitanta famílies. En el conjunt del sistema educatiu de Catalunya hi ha 1.400.000 alumnes.

Per tant, vostès intenten, de situacions molt concretes, fer-ne un problema general; amb un objectiu, que és dividir la societat catalana per objectius polítics i partidistes. No els deixarem. Defensarem aquest model, que és de cohesió i d'igualtat d'oportunitats a tot el país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dotacions en matèria de salut mental i salut bucodental en els pressupostos de la Generalitat

317-00084/13

Formula la pregunta la diputada d'En Comú Podem, senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada vam certificar que Catalunya tindrà pressupostos, i ara el més important és veure com aquestos pressupostos cobriran, garantiran les necessitats que té el país.

En aquest sentit, som un país que està trencat, fracturat per la desigualtat en molts àmbits, però jo sí que voldria avui posar el focus en un, perquè ens preocupa especialment, i és en l'accés a la salut. Manca equitat en l'accés a la salut, i per això estem obligades a incorporar nous drets. I m'estic referint al dret a la salut mental i al dret a la salut bucodental.

En primer lloc, necessitem que el dentista públic arribi a tota Catalunya. Ja saben vostès..., els vam traslladar que la partida inicial que n'hi havia per a aquest dentista públic era insuficient. I, en segon lloc, necessitem que el sistema públic es faci càrrec de veritat de la salut mental. Ara mateix, si algú va a demanar cita al psicòleg es trobarà que li donen cita de dos mesos en dos mesos.

I això passa en un context en el que, per exemple –ahir en coneixíem dades–, els casos de trastorns d'alimentació no paren de créixer, però és que, a més, el suïcidi ja s'ha convertit en la primera causa de mort no natural al nostre país.

I per això, president, sí que li preguntem quin és el retorn que ens pot fer de les propostes d'En Comú Podem en matèria de salut mental i també en matèria de salut bucodental de cara a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, en primer lloc, vull agrair al seu grup parlamentari el vot durant la setmana passada en el Ple en què es va tramitar la proposta de pressupostos del Govern. I vull també agrair que sigui possible aquest acord de pressupostos, uns pressupostos que són importants per al país. Estem parlant de 5.000 milions d'euros més de despesa respecte als darrers pressupostos aprovats. Singularment també el capítol de la inversió es dobla, i, per tant, tindrà un impacte molt positiu en l'economia i en els drets de la ciutadania.

Ha situat dos temes que formen part de les converses que hem anat tenint aquests darrers dies, que els dos són absolutament rellevants.

En l'àmbit de salut mental, seguim amb el pas endavant que ja hem anat fent des del Departament de Salut i del conjunt de departaments del Govern, perquè aquesta és una qüestió transversal. Sap que la proposta de pressupostos inclou un increment de 80 milions d'euros per a polítiques de salut mental; la incorporació de 233 nous referents de benestar emocional comunitari, que s'afegeixen als cent cinquanta que han iniciat la tasca en aquest darrer any; el reforç, doncs, dels centres de salut mental infantil i juvenil i dels centres de salut mental i d'adults.

Per tant, aquesta és una clara aposta del Govern, i podrem fer-ho..., espero també encara reforçar-ho més en el Ple monogràfic sobre salut mental que vaig demanar que se celebrés en aquesta cambra.

En l'àmbit de salut bucodental, que és on certament hi ha clarament un biaix en funció dels recursos que tenen les famílies, hem treballat per fer possible que el total de la dotació sumi 50 milions d'euros i mig: 35,5 milions d'euros per ampliar la cartera de serveis bucodentals a la població infantil i 15 milions d'euros per iniciar

el desplegament en adults vulnerables i en dones embarassades en l'àmbit de la salut bucodental.

Per tant, és un pas endavant. Evidentment, queda molt de camí per fer, però celebro que hagi estat possible, doncs, també amb la seva aportació en l'acord de pressupostos per a l'any 2022.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs gràcies, president. La veritat és que deixen clar que no serien els pressupostos que nosaltres fariem si estiguéssim al Govern i que en un mes no podrem solucionar les velles inèrcies que arrosseguem a Catalunya des de fa dècades..., sí que vull reconèixer que avui fem un pas en la millora d'aquests pressupostos i que nosaltres seguirem treballant perquè arriben més avanços.

I sí que voldria afegir, per acabar, malgrat que a alguns no els faça especial il·lusió, que les negociacions dels pressupostos van bé. Catalunya el 23 de desembre tindrà pressupostos, i, a més, tindrà uns pressupostos millorats en temes que nosaltres considerem clau, com la salut mental, la salut bucodental, en trens i en indústria.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Diputada, aquests són uns bons pressupostos. Deixi'm dir-li que, malgrat que això potser no ho compartim, ja d'inici la proposta era una molt bona proposta de pressupost. *(Remor de veus.)* Evidentment, vostès hi fan les seves aportacions. D'això tracta el tràmit parlamentari, d'incorporar-hi les visions.

I, per tant, que sigui possible que l'1 de gener de 2022, després de dotze anys, comencem l'any amb pressupostos vigents i aprovats, crec que és una bona notícia en un moment molt delicat del país. Servim la ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les raons per les quals avala la presència del rei a Catalunya i legitima Foment del Treball

317-00086/13

Formula la pregunta el diputat Carles Riera, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bon dia, president. El propassat dilluns dia 29 el rei d'Espanya, Felip VI, va ser a Barcelona per a participar en dos actes rellevants: el lliurament dels despatxos judicials, primer, i el sopar amb motiu del dos-cents cinquantè aniversari de Foment del Treball, després.

En el primer esdeveniment, el del lliurament dels despatxos judicials, enaltiment acrític de la judicatura espanyola i de la monarquia, dos dels instruments fonamentals en la negació dels nostres drets col·lectius i de la repressió. En el segon, el de Fo-

ment, enaltiment i tancament de files de les elits i les oligarquies que avalen la negació dels nostres drets col·lectius i la repressió.

Foment, president, és aquella patronal que es va negar a adherir-se al pacte nacional pel dret a decidir i que va oposar-se al referèndum de l'1 d'octubre. És aquella entitat que va denunciar la vaga general convocada després de l'empresonament de mig Govern de Catalunya després de l'aplicació del 155; aquella entitat que s'oposa a la pujada del salari mínim; aquella entitat que avui, sorprenentment, segueix condicionant els pressupostos de la Generalitat amb projectes caducs i insostenibles.

President, per què el seu Govern avala la presència del rei espanyol a Catalunya? Per què legitima Foment? Per què els normalitza amb la seva presència?

La presidenta

Per respondre, té paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat... Deixin-me començar fent referència a un dels actes que vostè subratllava, que és la presa dels despatxos judicials, i especialment el discurs que va pronunciar el president del Consell General del Poder Judicial, que va dir que la raó última del dret, la raó última de la funció judicial, era defensar la unitat d'Espanya. Crec que és una mostra, clarament, que l'alta judicatura, la cúpula judicial, està capturada per un nacionalisme espanyol. En un estat democràtic, la raó última d'impartir justícia hauria de ser la garantia de drets i de llibertats de la ciutadania; aquí és la unitat d'Espanya. *(Aplaudiments.)* Per tant, nosaltres rebutgem aquest plantejament.

I respecte, doncs, a l'altre acte a que vostè feia referència, jo hi vaig participar perquè crec que el Govern de Catalunya hem de fer sentir la nostra veu arreu, fins i tot també en entitats amb qui, a vegades, podem no coincidir en alguns dels plantejaments. Vostè ha subratllat alguns aspectes en els que jo no estic d'acord amb el posicionament públic que ha tingut aquesta entitat; com a l'inrevés, moltes vegades és crítica amb l'acció del Govern.

Però crec que era important, en nom del Govern de Catalunya, llançar un missatge clau. I el missatge que vaig plantejar allà, evidentment, davant del rei d'Espanya, també, doncs, dirigint-me a tots els representants econòmics i socials que eren allà, és que Catalunya té tot l'actiu per fer una reindustrialització que ha de servir per donar més drets i llibertats a la ciutadania i per afrontar un canvi en el model productiu; que el que fractura Catalunya no és el dret a votar, sinó que són les desigualtats, i que el Govern de Catalunya està compromès amb un procés de negociació on defensarem el dret a l'autodeterminació i l'amnistia, i que el que és possible a Escòcia sigui possible a Catalunya. Això que dic aquí, també ho dic davant del rei d'Espanya, a tot arreu, perquè nosaltres no tenim por de defensar els nostres posicionaments davant de qui sigui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

President, miri, nosaltres no volem que en el nostre país es normalitzi la presència del rei, i menys en actes que normalitzen la repressió o que consoliden el règim del 78 i el sistema d'opressió nacional i social que aquest practica a casa nostra.

Miri, li demanem que vostè i el seu Govern no ho facin. President, no reconegui Felip VI, no el legítimi compartint-hi cap acte institucional. No avaluï, amb la seva presència, una patronal amb un historial deplorable d'opressió de la classe treballadora a casa nostra.

I, sobre el referèndum d'Escòcia i l'autodeterminació, president, efectivament, vostè en va parlar, tal com vostè aquí ha dit. Hi ha una diferència fonamental, però,

entre la presidenta d'Escòcia i vostè a hores d'ara: ella ha posat data al referèndum al marge de l'opinió del Govern britànic. President... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Probablement els que neguen el dret a l'autodeterminació, els que rebutgen l'amnistia, amb el que estarien més còmodes és amb que, quan vingués el rei d'Espanya, nosaltres marxéssim d'escena, que no féssim sentir la nostra veu, i que només es sentís el posicionament polític d'aquells que neguen l'existència d'un conflicte o que redueixen el conflicte a una qüestió penal.

Hem d'anar a fer sentir la nostra veu. Ningú expulsarà la presència dels representants democràtics del poble de Catalunya. I jo soc president de Catalunya perquè he estat escollit per aquest Parlament, que representa democràticament els ciutadans. Ningú expulsarà les institucions... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, president.
(Aplaudiments.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si exercirà algun dia com a president de tots els catalans

317-00083/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat senyor Ignacio Garriga, del Grup de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿se decidirá algún día a ejercer como presidente de todos los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Ho faig cada dia.
Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, su profunda deslealtad al conjunto de los catalanes no es ni siquiera novedosa. No hace usted nada que no hayan hecho todos sus predecesores separatistas en el cargo: atacar la libertad y los derechos permanentemente de todos los ciudadanos en Cataluña. Ni en eso representa usted una novedad. Es por ello que la suspensión de la autonomía de Cataluña a través de los mecanismos legales es ya una urgencia.

Ustedes han decidido saltarse una vez más la ley y desacatar la sentencia del Tribunal Supremo en materia lingüística, una irregularidad avalada en esta cámara con el apoyo infame del PSC, el mismo que de la mano de En Comú Podem..., permanentemente suben a la tribuna y se arrojan en un papel como defensores de la cla-

se treballadora, però són corresponsables del atac directe des del separatisme al principal ascensor social, que és la educació.

Ataquen la rica diversitat sobre la que es construí la nostra pàtria petita, Catalunya, i que és santa i senyera de la nostra pàtria gran, Espanya. Perquè un murcià, senyor Aragonès, té tant dret a viure a Catalunya com un català a Galícia, un galleg a Andalusia o un andalús a Madrid. I té dret a parlar en la nostra llengua sense ser perseguitat, i té dret a educar als seus fills en llibertat. Però a la Catalunya del senyor Aragonès o del senyor Illa això no és possible.

I en aquesta Catalunya, uns per acció i altres per omissió, permeten que se atacui violentament al que disseny, com li va succeir el passat cap de setmana al nostre companyer i diputat Toni López a Llerda.

A la Catalunya del senyor Aragonès o del senyor Illa permeten que grups de menes magrebíes asalten a treballadores del Parlament de Catalunya, com va succeir la setmana passada, davant el silenci còmplice de tots ells. I en aquesta Catalunya permeten, a més, que l'espanyol sigui perseguitat a les aules, que se li arrebati la possibilitat de les famílies catalanes a educar als seus fills en un idioma parlat per més de 580 milions de persones en tot el món.

Nosaltres ho tenim molt clar, a diferència de tots els presents en aquesta cambra: la única forma de restituir els drets legítims de tots els catalans passa per suspendre l'autonomia, desallotjar-los del Govern i fer complir la llei.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Ara, si m'ho permeten, no em dirigiré al senyor Garriga; em dirigiré a la resta de grups de la cambra. Aquells que riuen les gràcies, aquells que consideren que s'ha de parlar amb tots els grups sense exclusió i que no hem de fer cap mena de prevenció davant discursos com aquests, que tornin a escoltar aquest discurs; que tornin a escoltar aquest discurs que va en contra dels fonaments de la cohesió social, de la igualtat d'oportunitats i dels drets de tota la ciutadania, perquè nosaltres defensarem el dret de tothom a viure en aquesta terra en igualtat de drets.

Sí, sí, siguin provinents de Catalunya, siguin provinents de Múrcia, d'Andalusia, però també siguin provinents del Marroc, siguin provinents d'Europa de l'Est, siguin provinents del Pakistan o d'Amèrica Llatina, perquè tota la gent que ve a aquest país ha de tenir igualtat de drets. Vostès sempre..., el grup que ha parlat abans intenta separar; separar en funció de l'origen, de la condició administrativa. Nosaltres no ho farem.

Avui hem sentit en aquesta cambra com un grup parlamentari ha amenaçat amb aplicar l'article 155 de nou. Aquesta cambra ha estat tancada tres vegades en la història: el 1934, el 1939 –que va ser tancada durant prop de quaranta anys– i l'any 2017 –forçant-la a una convocatòria d'eleccions. I avui tornem a sentir un discurs com aquest, utilitzant de nou la llengua i utilitzant de nou les escoles de Catalunya com a eina per fomentar la divisió.

Per tant, a tota la resta de grups de la cambra els hi demano que no comparteixin res amb l'extrema dreta, que no comparteixin res amb aquest nou feixisme que intenta posar el verí de la divisió al nostre país. L'únic que divideix el nostre país és la desigualtat d'oportunitats; l'únic que divideix el nostre país és la violència contra els més febles, que encara s'exerceix en forma de violència masclista o racista.

El compromís de tots els demòcrates d'aquesta cambra ha de ser que ningú tracti amb els que volen no només suprimir aquest Parlament, sinó que el que volen és tancar aquest Parlament per tancar els drets i les llibertats dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, demano un clar compromís de tots els demòcrates d'aquesta cambra. I demostrem que ells són una absoluta minoria.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la tramitació de la llei de l'audiovisual catalana i la convocatòria del pacte nacional per la llengua

317-00087/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, membres del Govern, diputats i diputades... President, el català està en risc. En els últims mesos n'hem vist mostres molt evidents.

Primer, per la via judicial, com l'última sentència del Tribunal Suprem contra la immersió lingüística i contra el model d'escola catalana; un model que van impulsar des de la Marta Mata fins al president Pujol, que va començar les escoles a Santa Coloma de Gramenet, que és un model d'èxit i d'igualtat d'oportunitats. Catalunya, un sol poble.

Segon, per la via política, amb lleis aprovades pel «Gobierno más progresista de la historia», com la llei Celaá o la llei de l'audiovisual. Perquè el compromís de la lluita amb el català ha d'estar en aquesta cambra, sí, president, però també d'estar al Congrés dels Diputats i al Senat. I ahir el mateix Govern espanyol es vantava que no es poden imposar quotes del català. A veure si ens trobarem davant del «Gobierno que engaña más de la historia»...

Tercer, perquè l'ús social del català està en retrocés. Com ho estava el 1983, i per això aquest Parlament va aprovar la llei de normalització lingüística, amb el suport del PSC del Joan Reventós i del PSUC de l'Antoni Gutiérrez. «Cultura d'unitat», se'n deia i se'n diu. Hauríem de fer tots –tots– un esforç perquè aquell consens històric ara continuï més viu que mai a Catalunya.

I tenim el deure de passar de les paraules a l'acció. Ho hem de demostrar a la manifestació de Somescola el 18 de desembre. I també ho hem de demostrar a les institucions. I, davant d'aquesta situació, des de Junts per Catalunya, president, expressem tot el nostre suport per tirar endavant aquelles mesures que es considerin oportunes per mantenir la immersió lingüística.

Reiterem la necessitat d'un ple monogràfic sobre l'ús social del català. Ens sumem a la seva voluntat de constituir un pacte nacional per la llengua tan aviat com sigui possible.

I, finalment, constatem que cal impulsar urgentment des del Parlament la llei catalana de l'audiovisual. En aquest sentit, president, voldríem la seva opinió al respecte, davant la urgència, amb la nostra sobirania, de tramitar una llei de l'audiovisual catalana.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, agraeixo el seu suport en totes les mesures en matèria de llengua que estem fent com a govern, que estem fent de forma transversal al conjunt de departaments, perquè la política lingüística no es redueix a una secretaria del Departament de Cultura, sinó que és competència i és responsabilitat del conjunt del Govern.

Evidentment, ens trobem en un moment de reptes molt grans. I els reptes aquest país els ha superat sempre amb grans consensos; amb consensos com en el seu moment va ser, doncs, tot el model lingüístic de l'escola catalana, les successives lleis en l'àmbit de normalització lingüística. Ara ho hem de tornar a fer. I ho farem amb un pacte nacional per la llengua, que ja en el debat de política general va rebre un suport molt ampli d'aquesta cambra: el vuitanta-cinc per cent de diputades i diputats hi estaven a favor. I, per tant, hem de treballar per fer possible aquest consens.

El català en molts àmbits està en un risc de retrocés molt i molt gran. L'àmbit audiovisual és un d'ells. I, per tant, jo estic convençut que els diputats i diputades del Congrés dels Diputats, especialment els de Catalunya, defensaran que la futura normativa en l'àmbit de l'Estat incorpori el que ha d'incorporar, que és la defensa del català a tot arreu, independentment d'on tinguin les seues determinades empreses. Per tant, aquest compromís hi serà.

També, en l'àmbit de desplegar la llei catalana de l'audiovisual..., saben que forma part del pla de govern, que el Govern va acordar ja iniciar els tràmits de la memòria preliminar –per tant, el procediment està en marxa, com a govern–, que permetrà fer-ho a través del consens. I fer-ho com a projecte de llei permetrà que sigui una normativa molt més forta, que després, evidentment, s'enfortirà en l'àmbit parlamentari.

I, finalment, el pacte nacional per la llengua. Perquè és evident que la situació, per exemple, que ha generat la sentència del Tribunal Suprem no es redueix només a una qüestió d'ara, centrar-nos en els percentatges, que és la imposició que vol fer el Tribunal Suprem, sinó que hem d'anar molt més enllà. Ells ens volen imposar percentatges; nosaltres hem de mantenir el model i aprofundir-lo. I anar molt més enllà, que és absolutament necessari, perquè el català ha estat una eina d'igualtat d'oportunitats, de cohesió social, i ha estat també una eina que ha fet avançar el país.

I, al final, si nosaltres no defensem aquesta llengua, que es parla sobretot al nostre país, qui la defensarà? I darrere d'una llengua també hi ha una manera de veure el món, una cultura i una societat que hem de seguir defensant.

Gràcies, senyor diputat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a fer efectiva la defensa del model lingüístic a l'escola

317-00085/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Maria Jové, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President... La mateixa setmana que els veïns de la Ràpita expulsaven del seu nom el Borbó que va imposar l'ensenyament únicament en castellà, el Tribunal Suprem consolidava la sentència del TSJ que pretén imposar el vint-i-cinc per cent de castellà a les aules, atacant així un model de cohesió com és el de la immersió lingüística. Casualitat?

El que no és casual, perquè és històrica, és la persecució malaltissa de la nostra llengua per certes estructures de l'Estat sota tot tipus de règim polític. La llengua catalana és molt més que una forma de comunicació per entendre'ns; és cultura, és tradició, i forma part de les arrels d'aquest país, perquè també és cohesió.

L'escola i l'educació s'han de basar en el respecte i la pluralitat. Per això el model d'escola catalana assegura el domini del català i, sí, també del castellà als alumnes d'aquest país. I, per tant, garanteix la igualtat d'oportunitats per a tothom, vingui d'on vingui, se senti d'on se senti, parli la llengua que parli.

Avui hem de tornar a elevar el debat parlamentari amb una denúncia ferma davant l'atac a un consens blindat de fa anys; un atac a un model que va néixer d'un pacte, d'un consens, d'un respecte que cristallitzava la manera d'entendre el país, una manera d'entendre el país democràtica, plural i integradora. El model d'escola catalana és un dels nostres tresors més grans. L'amplitud social del projecte era i és tan estable, constant i obstinada que qui el contradiu i qüestiona ho fa conscientment, amb mentides i falsedats, perquè només busquen –com vostè deia– la divisió i l'enfrontament. I no ens hi trobaran pas, aquí.

Aquests sectors reaccionaris, avui, de nou han trobat la complicitat d'una judicatura hereva directa del franquisme; res de nou. Volen usurpar de la política els consensos d'aquest país per intentar esquinçar-nos com a societat. Davant d'això hem de ser una sola veu, alta, clara i forta: el català a l'escola no es toca. Ni a l'escola ni enlloc. I el protegiem sempre i allà on calgui.

Per defensar el model d'immersió lingüística cal fermesa i consens, sí, però sobretot cal claredat i determinació. El català és i serà la llengua vehicular a les escoles. No podem cedir ni un pam, president. Tocar el model d'escola catalana és tocar la cohesió social del país. I aquest Parlament i el Govern que vostè presideix han de ser garantia de fermesa en la seva defensa. En aquest sentit, president, què farà el Govern per fer-ho efectiu?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, coincideixo en la seva defensa del model lingüístic a l'escola catalana. Imaginem-nos com seria el nostre país si fa quaranta anys s'hagués optat per un model que hagués permès la divisió dels alumnes en funció de la llengua que parlen a casa; com seria el nostre país si tinguéssim un model d'escola que no hagués anat a enfortir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Com seria avui Catalunya? Crec que tots coincidim que no estaria millor, sinó al contrari, molt pitjor. Per tant, estem ara en un risc que, d'aquí uns anys, quan mirem enrere, veiem que en aquests aspectes el país ha empitjorat.

Per tant, cal enfortir el consens. El consens ha estat la gran eina que es va tenir fa unes dècades per impulsar el model lingüístic, i és en la que hem de basar-ho ara. Defensant un model que funciona pedagògicament, que té el consens social, de la comunitat educativa, que té un consens polític. I en aquests moments el que hi ha hagut, doncs, és una intervenció judicial, saltant-se criteris pedagògics, fixant un percentatge de llengua, quan el que és important és que tots els alumnes que acaben el seu cicle educatiu tinguin plena capacitat de comunicar-se, de llegir i d'escriure en català, també en castellà i en una tercera llengua, preferentment l'anglès.

També sabem que en l'àmbit educatiu cal reforçar la presència del català, perquè en molts altres àmbits té un ús social en una posició de desigualtat respecte d'altres llengües, especialment de la llengua castellana. Precisament per garantir la convivència entre totes les llengües que es parlen a Catalunya és important reforçar aquesta llengua pròpia del país en un dels àmbits fonamentals, que garanteix que

tothom l'aprèn, que tothom està en condicions d'usar-la i que en fomenta també l'ús, que és l'àmbit educatiu.

Fa uns dies vam tenir l'oportunitat, arran de la sentència del Tribunal Suprem, de reunir entitats en els àmbits pedagògic, sindical, en els àmbits de mestres, de famílies, de comunitat educativa, entitats també de defensa de la llengua. I el 16 de desembre convocarem una nova cimera social pel català a l'escola.

Animem la ciutadania també a expressar la seva opinió al respecte a les mobilitzacions que es preparen per al proper 18 de desembre, però, sobretot, animem el conjunt de forces democràtiques d'aquesta cambra a fer-nos forts en el pacte nacional per la llengua, que ha de ser el nou consens per garantir que el català tindrà vida per tots els anys que venen per davant.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assistència jurídica als servidors públics de la Generalitat

317-00088/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ens ha deixat Oriol Bohigas, i volia tenir unes paraules per a ell, perquè Catalunya, Barcelona, l'arquitectura i l'urbanisme perden un mestre. *(Aplaudiments.)*

Senyor Aragonès, dijous passat s'havia d'iniciar el judici contra set persones per la seva presumpta participació en agressions i delictes contra l'autoritat que van afectar dotze agents dels Mossos d'Esquadra, uns fets que van ocórrer el 20 de gener de 2018. Pocs dies abans de l'inici del judici, el seu Govern va retirar la defensa jurídica a aquests servidors públics. El judici s'ha hagut d'ajornar i aquests agents dels Mossos d'Esquadra s'han hagut de procurar, pel seu compte, assistència, defensa jurídica. És un fet sense precedents que –l'hi he de dir– m'avergonyeix com a ciutadà de Catalunya.

Senyor president de la Generalitat, pensa vostè corregir aquest fet, cessar el responsable d'aquesta decisió i proporcionar defensa jurídica a aquests dotze servidors públics?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. En primer lloc, em sumo a les seves paraules respecte a Oriol Bohigas, el gran transformador de Barcelona no només amb pedra, amb projectes, sinó també amb idees. I, per tant, des d'aquí el record cap a Oriol Bohigas.

En una altra ocasió vostè m'ha interpellat sobre aquesta qüestió. Crec que anem per mal camí, si utilitzem la policia per tirar-nos-la pel cap –crec que anem per mal camí. Nosaltres no deixem desemparat cap agent de l'autoritat a Catalunya. Està confontent el que és com es formula una acusació amb com es fa una defensa. La defensa dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra, sempre; les acusacions sense identificar concretament determinades persones, les acusacions quan no hi ha lesions als agents de l'autoritat, crec que han de quedar per una altra banda.

Per tant, nosaltres... Vostè es pot sentir avergonyit, però li vull recordar que en aquesta cambra àmpliament s'ha votat a favor de tenir aquest criteri. I, per tant, nosaltres el mantindrem. Per tant, no cessarem ningú, sinó que continuarem en aquest camí. La defensa, sempre, de qualsevol funcionari públic; però acusacions sense concretar o quan no hi ha lesions, això s'ha d'abandonar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Senyor Aragonès, la resposta que ha donat és molt breu. Vostè és el màxim responsable de més de 200.000 servidors públics de la Generalitat de Catalunya, i no té cap dret a deixar-los desemparats jurídicament.

Si algun d'ells no fa bé la seva feina, prengui mesures i corregeixi-ho; però quan fan la seva feina servint Catalunya, servint el Govern de la Generalitat, vostè no té cap dret, com a president de la Generalitat, a desemparar-los jurídicament. I avui està dient que deixa desemparats dotze agents dels Mossos d'Esquadra que formen part d'un col·lectiu de més de 200.000 servidors públics de Catalunya. És trist i va per un camí equivocat. No pot desemparar institucionalment, ho repeteixo, servidors públics de Catalunya.

En fi, li demano que vegi les coses, que toqui de peus a terra, que s'ocupi d'això, de proporcionar als servidors públics de la Generalitat aquells recursos que tenen, de no desemparar-los. I que s'ocupi, també, de que, una setmana després d'haver anunciat que faria falta un certificat covid, les coses funcionin. I deixin treballar en pau el senyor Argimon, si us plau.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Illa, vostè en aquesta cambra va dir que mai utilitzaria la lluita contra la pandèmia per al pim-pam-pum polític. Ara ho ha fet. Suposo que és fruit de la necessitat d'intentar ser més crític amb la meua acció com a president, i, per tant, el disculpo, d'entrada.

L'hi torno a repetir: nosaltres defensarem tots els treballadors públics, però vostè està confonent..., està confonent el que és la defensa de la integritat física de la feina dels treballadors públics amb dirigir les acusacions d'una determinada manera. Es pot mantenir una acusació sense saber contra qui, sense saber amb quines proves es manté? *(Pausa.)* Per tant, crec que, en aquest cas hem de ser rigorosos i exigents.

I jo l'hi demano: no utilitzi –crec que s'equivoquen, van per molt mal camí–..., no utilitzin la seguretat pública com a eina per al pim-pam-pum polític. Nosaltres treballarem per reforçar totes les eines del Cos de Mossos d'Esquadra. Vam arribar a un bon acord en la Junta de Seguretat que permetrà anar incrementant els efectius. Ara, doncs, es redueix la..., hi ha la possibilitat de la jubilació anticipada, s'està renovant el parc mòbil. Crec que és el que necessita, això, el Cos de Mossos d'Esquadra.

I nosaltres..., l'hi repeteixo: defensa dels funcionaris públics, sempre; acusacions febles..., no ho podem sostenir.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent al 2018

257-00003/13

El debat i votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el procediment relatiu al compte general de la Generalitat de l'any 2018. (*Remor de veus.*) Abans de començar, permetin-me saludar, en nom de la cambra, l'illustre senyor Jaume Amat, síndic major, i els membres de la sindicatura que també l'acompanyen.

D'acord amb l'article 185.5 del Reglament, iniciarà la presentació de l'informe sobre el compte general de la Generalitat l'illustre senyor Jaume Amat, síndic de la Sindicatura de Comptes. Té la paraula.

El síndic de comptes (Jaume Amat i Reyero)

Molt honorable president, consellers, senyores, senyors diputats, com cada any, comparec davant d'aquest Ple del Parlament per presentar l'informe, en aquest cas, del compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2018, seguint l'article 185 del Reglament d'aquesta cambra. L'informe, que és l'informe 31/2020 de la sindicatura, ha estat aprovat pel Ple de la sindicatura el passat 30 de desembre del 2020 i tramès a aquest Parlament el 15 de febrer d'aquest any, del 2021.

Si anem una mica més lluny, el compte general corresponent a l'exercici 2019, que és el següent, es va lliurar per la Intervenció General a la sindicatura el passat 27 de novembre del 2020, i ha estat aprovat pel Ple de la sindicatura el passat 23 de novembre, i en breu entrarà en aquesta cambra –és a dir, el 19 ja està aprovat i entrarà d'aquí quatre dies. El darrer és el compte general corresponent a l'exercici 2020, que va ser lliurat per la Intervenció General de la Generalitat el passat 29 de juliol del 2021, i la sindicatura és el que té ara, treballant, per tal de poder fer la seva fiscalització.

Com ja saben vostès, l'objectiu de l'informe és emetre una opinió sobre si la informació econòmica i financera presentada s'adequa als principis comptables que li són aplicables i sobre el compliment de la seva legalitat. També l'informe proposa una sèrie de mesures de caràcter general que es consideren necessàries per tal de millorar la gestió de la Generalitat.

El compte general del 2018 inclou..., el paquet més gran és el compte general de l'Administració de la Generalitat, i, després, el del Servei Català de la Salut, el Cat-Salut, el de dinou entitats autònomes de caràcter administratiu, i això és lo que seria l'àmbit..., lo que en diem «sector públic administratiu». I, després, s'afegeix a això el de dos entitats autònomes comercials, quaranta-quatre entitats de dret públic, vint-i-set societats mercantils, seixanta consorcis i trenta fundacions. Això és l'abast de tot el compte lliurat.

La Intervenció General de la Generalitat, que és la qui confecciona el compte, dins de la memòria ha elaborat aquest..., per a l'any 18, per a l'exercici 18, la liquidació del pressupost consolidat del sector públic administratiu, i, per primer cop –després ho tornaré a dir, perquè crec que és un pas important–, també l'estat de liquidació del pressupost consolidat del sector públic administratiu i no administratiu. És a dir, en l'àmbit pressupostari, el 18 ja hi ha un estat consolidat; el que resta pendent és que en l'àmbit financer..., és a dir, a nivell de balanç i compte de resultats, encara resta pendent aquesta consolidació, atès que en la memòria i en el compte només està agregat, és a dir, està sumat i no està consolidat.

Això, per al 18. En el del 19 veuran que..., veurem que es van acostant, i el projecte és que en dos o tres anys es pugui tenir l'objecte definitiu, que seria la consolidació de tots els comptes públics en un sol compte general. El camí s'ha encetat, però encara no és..., no està tancat del tot.

Quina és l'opinió...?, que és una de les..., lo que ens manca a la llei que hem de fer... L'opinió de la sindicatura és que, excepte per possibles efectes de les limitacions

i els fets descrits en algunes de les observacions que fem en l'informe del compte, el compte general expressa en tots els aspectes significatius la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Generalitat a 31 de desembre del 18, i també els resultats dels fluxos d'efectiu i la liquidació pressupostària corresponent a l'exercici finalitzat en aquesta data, el 31 de desembre del 18.

La sindicatura posa un èmfasi especial en determinades qüestions. L'any 18 la Generalitat va complir els objectius d'estabilitat pressupostària de deute públic i de la regla de la despesa, que els altres anys no s'havia aconseguit complir. L'1 de gener del 18 va entrar en vigor l'aplicació del pla general de comptabilitat pública de la Generalitat; és el primer any..., la sindicatura..., d'informes anteriors, sempre anava reclamant la posada en marxa d'aquest pla general. El 18 és el primer any que es posa en marxa un pla general que es va aprovar l'any anterior, el 17. I el fet aquest, que ja és important, provoca que hi hagi algunes diferències respecte als comptes generals anteriors; és a dir que l'aplicació del nou pla probablement..., probablement, no, segur, ha modificat..., algunes diferències importants degut a que l'aplicació del nou pla afecta la presentació dels comptes.

Dins d'aquest èmfasi especial, per primera vegada s'ha presentat, com he dit abans, un estat de liquidació del pressupost consolidat d'ingressos i despeses relatiu al conjunt de les entitats participades majoritàriament per la Generalitat de Catalunya, però resten pendents els estats consolidats de tot lo que seria la part financera amb la resta d'empreses..., d'entitats que formen el compte. Aquí també hi surten, a l'informe, i hi anem arribant conforme aquest tipus d'empreses es van adherint a lo que seria el sistema Pangea, que és el nou sistema de comptabilitat que és compatible amb el Gecat, que és l'aplicació informàtica per poder portar la gestió de lo que són els comptes de la Generalitat.

Si entrem ja directament a lo que seria... Bé, hi han dos punts que surten després, a les observacions, però que probablement pel seu èmfasi val la pena ressaltar-los, que és que l'any 18 l'Administració de la Generalitat va comptabilitzar en el balanç part de les infraestructures i equipaments vinculats a concessions i drets de superfície, que abans no hi era, tot i que encara falta, a les observacions, un punt més en aquesta comptabilització –després en parlaré, quan parlem de les observacions. I, com ja diem altres anys, tot i així constatem que hi ha una delicada situació financera a 31 de desembre del 18, atès que el romanent de tresoreria és negatiu, que els fons propis també són negatius i que l'endeutament financer i els compromisos de despesa adquirits a càrrec d'exercicis futurs són molt alts. Aquesta situació financera delicada ja la portem dient en diversos informes.

L'informe presenta disset observacions. Moltes d'elles són reiterades d'anys anteriors. Què en podem ressaltar? Les observacions són la part negativa; això també, a vegades, és important veure-ho. És a dir, és allò en que la sindicatura creu que el compte general no compleix amb les seves normes internes i que cal ressaltar, perquè és allò a millorar, per dir-ho així.

En les dades de 31 de desembre del 18, el CatSalut presenta certes deficiències reiterades en l'àrea de l'immobilitzat material i de patrimoni.

Com deia abans, en el 18 la Intervenció va registrar ja als seus comptes financers, en l'actiu i el passiu, les infraestructures i equipaments vinculats a concessions i drets de superfície, però en opinió de la sindicatura encara els hi manca també registrar en els comptes financers els edificis inclosos en el contracte de concessió d'obra pública, sobretot el projecte de la ciutat judicial i els equipaments arrendats a l'antiga ICF Equipaments, que també s'han de considerar arrendaments financers i com a tals han d'estar en els comptes financers de la Generalitat.

L'Administració de la Generalitat no ha fet una anàlisi detallada de l'antiguitat real dels drets pendents de cobrament d'exercicis anteriors a les tresoreries territorials; això és un tema que té pendent des de fa temps i que s'ha de resoldre.

De la mateixa manera, de la revisió feta per la sindicatura s'observà que a 31 de desembre del 18 no havia fet una correcció valorativa de la inversió de la Generalitat en infraestructures per 1.200 milions d'euros i que la correcció corresponent a la corporació catalana..., d'aquests 1.200, la corporació catalana de mitjans estava infravalorada amb 63,45 milions. Aquestes correccions valoratives per deteriorament estan pendents i també afecten lo que seria la valoració de les inversions en el Cat-Salut.

Després, una cosa que també surt cada any, les liquidacions del pressupost de l'Administració i del CatSalut i les entitats autònomes administratives no inclouen part de la despesa realitzada en el 18 per manca de crèdit suficient. Això és lo que sovint surt –i ho dic, sovint–, és la despesa desplaçada; és a dir, aquella despesa que s'ha desplaçat a l'any següent perquè en el pressupost de l'any no hi havia prou crèdit. En aquest cas, la despesa desplaçada del 18 –o sigui, despesa certa i no comptabilitzada– s'eleva a 2.026 milions d'euros, la major part imputable al CatSalut..., que el 2026 n'hi ha 1.366 imputats al CatSalut.

La sindicatura ha fiscalitzat una mostra d'expedients de contractació de la Generalitat i en l'informe es detallen –ara no hi entrariem– diferents incidències que s'han vist en el procediment de contractació.

A part d'aquestes observacions, que les he fet molt curtes i resumides, també s'inclouen vuit recomanacions per aspectes on creiem que val la pena posar aquest èmfasi, per millorar el que seria la gestió del dia a dia de l'Administració.

Si anem directament a dades, l'estat de liquidació del pressupost del que és la part de l'Administració de la Generalitat presenta uns drets liquidats de 40.672 milions d'euros i unes obligacions reconegudes de 4.701 milions d'euros, amb un dèficit de 28,09 com a resultat pressupostari i un dèficit no financer de 986 milions d'euros. El total d'obligacions d'ingressos liquidats, 40.672, representa un increment de 4.500 respecte a l'any anterior i les obligacions reconegudes, 40.701, suposen un augment de 5.888 milions. És a dir, l'increment dels ingressos és de 12,6 i el de les despeses és més alt, de 16,9.

A 31 de desembre, el personal de la Generalitat estava format per 130.233 efectius davant dels 128.632 de l'any anterior. El personal funcionari va experimentar una reducció del 0,8 i el personal laboral indefinit va disminuir en un 5,9 per cent. El que va pujar és el personal interí i el temporal en un 6 i un 1,8 per cent.

El període mitjà de pagament a proveïdors corresponent a l'Administració de la Generalitat i les seves entitats dependents, classificades com a administració pública segons criteri SEC, va ser de 34,93 dies a 31 de desembre, davant dels 18,06 de l'any anterior; o sigui, es va passar de 18 a 34.

El 31 de desembre del 18, l'endeutament de l'Administració de la Generalitat era de 70.380 milions d'euros a llarg termini i 1.630 a curt termini. D'aquests 70.380 –i ho hem dit altres anys–, 58.380 corresponien al deute per al finançament amb mecanismes excepcionals, és a dir, sobretot s'ho enduen els deutes que tenim sobre el FLA; és a dir, d'aquests 70.000, n'hi han 58.000 que són dins d'aquest paquet.

De l'activitat contractual, la Generalitat el 2018, sumant tots els departaments i el seu sector públic, va formalitzar 179.971 contractes, amb un import total de 1.738 milions d'euros. El nombre total de contractes menors és normal, formalitzat representa un noranta-cinc per cent del total de contractes, però només un disset per cent de l'import total adjudicat.

També val la pena posar èmfasi en lo que serien els compromisos de despesa adquirits a càrrec d'exercicis futurs –que aquí està sumat, lògicament, el deute–: puja a 110.340 milions d'euros. És a dir, lo que tirem cap als anys venidors, el que es deurà en els anys venidors puja 110.340 milions d'euros.

Ja per anar acabant, voldria concloure aquesta intervenció manifestant una sèrie de punts que probablement repeteixo any rere any i que crec que, atesa la seva importància, val la pena tenir en compte.

Primer, la presentació d'aquest compte tanca el procediment que va començar en aquesta cambra, en aquest cas, perquè és un pressupost prorrogat, no és amb l'aprovació del pressupost, sinó amb l'aprovació de la seva pròrroga.

El compte general és el document més important per explicar i per entendre com s'han gastat i s'han invertit els fons del pressupost aprovat. La seva presentació i debat, potser perquè l'allunyem de l'exercici o potser perquè ja es dona per fet, he de dir que té menys ressò, per dir-ho així, que l'aprovació del pressupost, quan realment en aquest acte el que estem fent és veure si aquell pressupost que en el seu dia es va aprovar s'ha complert, no s'ha complert, s'ha gestionat bé o no s'ha gestionat bé. Jo crec que és entre tots, i la sindicatura també, perquè probablement..., «probablement» no, segur, part de la desviació en el temps és culpa directa de l'òrgan que presideixo. Però entre tots hauríem de donar un pes més important al que seria el debat i la discussió sobre com s'han gastat els diners del pressupost aprovat en el seu dia.

Veient la cambra, veig que un ressò enorme no té, perquè hi ha menys diputats que no el dia que s'aproven els pressupostos. Però, bé, això és culpa de tots, vull dir, jo també soc el primer –la sindicatura– que m'hi poso. És a dir, entre tots hem d'aconseguir que el debat del compte general –és a dir, el debat de com s'ha gastat el pressupost no només la Generalitat, sinó tot el sector públic català– sigui un debat actiu, és a dir, sigui un debat actiu i en positiu; és a dir, que a partir d'aquí es pugui debatre què és el que li manca i cap a on hem d'anar.

La sindicatura també segueix valorant molt positivament el treball que des del 17 ha anat realitzant la Intervenció General, que és l'òrgan responsable de la comptabilitat i de tancar el compte general, tant en la comptabilització com en la presentació del compte. Ja he dit al començament que, gràcies a aquesta feina, el 18 és el primer any que s'aplica el nou pla de comptabilitat; el 18 és el primer any on es consolida tota la situació pressupostària del sector públic. I els hi queden deures per fer, que en el 19 i el 20 han anat avançant, eh? Jo també això ho puc avançar perquè ho sé i ho he vist.

És a dir, que seria anar a buscar la consolidació d'un compte general únic on en el compte general estiguin totes les entitats del sector públic. Ara tenim consolidat el pressupost i la part financera només la tenim agregada. És a dir, no sumada, sinó... perdó, sumada i no consolidada, només agregada.

Després, no voldria acabar... Tenint en compte que, a partir del 20 i degut a la crisi sobrevinguda a partir de la pandèmia provocada per la covid-19, l'esforç pressupostari i de planificació i de desenvolupament és més complex, i aquesta complexitat ens afecta en aquesta cambra, per descomptat, al Govern, per descomptat, però també de retruc, d'alguna manera, a l'òrgan que en aquest moment estic presidint, que és el de la sindicatura.

Jo crec que a partir del 20 i del 21, amb la injecció de fons per tal de poder reequilibrar els dèficits provocats per la crisi, el Govern, el país, el Parlament tenen un repte molt important, perquè venen molts fons –tenen un repte molt important–, però també hi ha un risc, és a dir, de saber-ho gestionar correctament i ser eficaços i eficients en la col·locació d'aquests fons.

Aleshores, la sindicatura intentarà estar com a controlador extern al nivell que requereix tota aquesta injecció de fons. Prova d'això és que ja hi estem treballant. És a dir, ja hem fet –i això és com a resposta d'una resolució d'aquesta cambra– dos informes que estan a punt de sortir –ja estan acabats i s'estan revisant les al·legacions– sobre la contractació d'emergència i urgència durant tot el 2020, des del març fins al 31 de desembre; aquests ja estan fets.

Però en tenim més en marxa. Estem acabant de fer informes respecte al que seria la contractació de personal de l'àmbit ICS, que va venir molt afectada per tota aquesta situació; de l'activitat creditícia de l'Institut Català de Finances, sobretot especialment en tot lo que és l'àmbit de lo que serien fons covid, per dir-ho així; també de la gestió –i això és una resolució, també, de la comissió de la sindicatura que ja

estem començant a tirar endavant— dels fons covid rebuts, en aquest cas, de l'Estat; i també, a la llarga, tots aquells ajuts que han arribat en àmbits molt determinats.

Per al pla de treball de l'any que ve, tenim dos àmbits respecte a com s'han rebut aquests ajuts i com s'han gestionat: un, vinculat a l'àmbit d'educació i, l'altre, vinculat a l'àmbit de l'esport, on estudiarem, a partir de l'any que ve, com s'han rebut aquests fons i com s'han gestionat i quin és el seu resultat.

Per això vull tancar dient: és un repte. És un repte que si ho fem bé ens en podem sortir tots. Però també té un risc: si ho fem malament ja no s'ho creuran massa, la propera vegada.

És a dir, aleshores, l'auditor, que és qui ha de donar el vistiplau de com s'ha fet, també juga a aquest joc. És a dir —i aquí només puc parlar, lògicament, per la institució que represento—, la sindicatura intenta i intentarà posar-se en el lloc que ocupa per poder controlar la gestió en aquest àmbit determinat, que és un àmbit molt important no només en fons, en quanties, sinó també en lo que seria la recepció de la gestió. Res més.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic major. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar el seu posicionament. En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Em permetrà que comenci fent un record, presidenta; fent un record especial, perquè aquesta setmana, malauradament, després de gairebé vint anys d'alcalde, hem acomiadat el nostre company i amic i referent al Pirineu, l'alcalde de Salàs de Pallars, del Pirineu, el company Sisco Borrell, eh? Un record per a ell. *(Aplaudiments.)*

Comencem. Conseller, gràcies per estar aquí. Diputades, diputats, síndic major, síndics que ens acompanyen, tècnics treballadors i treballadores de la sindicatura, que segur que ens estan seguint, deixin-me, en primer lloc, que faci algunes reflexions que resumiran una mica el contingut de la nostra intervenció.

En primer lloc, reproduiré una frase que diu el nostre company i amic Rubén Viñuales quan parla de justícia. Ell diu: «No invertir en justícia genera injustícies.» Jo faria un paral·lelisme, per dir: «Una democràcia efectiva sense fiscalització i sense avaluació està abocada al fracàs», eh? Per tant, com ja s'ha dit aquí, i jo hi torno a insistir, el que no pot ser és que el pressupost inicial generi tantes portades, tant d'interès, i una cosa tant o més important com és la seva..., la gestió, l'execució, les incidències, els problemes que hi han hagut durant l'any, les irregularitats, si és que n'hi han hagut, en el compte general no generin aquest interès ni les correccions posteriors o les polítiques públiques que ho corregeixin.

Nosaltres..., a tall de resum, diré: u. És molt urgent renovar els càrrecs de la Sindicatura de Comptes, que fa temps que han acabat el seu mandat. Si us plau, posem-nos-hi. És important per a la sindicatura, és important per al Parlament, és important per a la nostra societat.

Dos. El debat del compte general s'ha de fer abans. Hem d'intentar acostar al màxim... Quan la Intervenció General de la Generalitat fa el compte general, l'envia a la sindicatura i ve al Parlament per fer el seu debat. És molt important. Si no, parlem de coses que han passat i perdem l'oportunitat d'arreglar aquelles deficiències que ens apunten.

Tres. Creiem que cal un canvi substancial en alguns plantejaments que no tenen sentit als anys vuitanta, als noranta, als dos mil o fins i tot als 2010, amb la crisi econòmica i en el moment que estem ara. Perquè no estem parlant aquí dels diners de la Generalitat, que també, sinó que estem parlant de totes les entitats,

societats, fundacions participades directament o indirectament per la Generalitat. Apunto aquí: té sentit que en aquests moments estiguem parlant que la Generalitat i les empreses dependents...? Tenim empreses dependents que sumen 365 entitats. Té sentit? De fet, la comunitat autònoma de tot l'Estat que té més entitats dependents és Catalunya, amb 365. Per posar alguns exemples, Madrid en té 139; València en té 128; Balears, 78; País Basc, 151. Catalunya, 365. Jo crec que cada territori té la seva dinàmica, la seva idiosincràsia. Però ja ha de ser difícil controlar 78 entitats; doncs 365 ens fa la sensació que és impossible.

Per tant, cal un replantejament i cal ser valent, conseller, perquè segurament són aquells temes pendents que no surten a les portades i que segurament ningú s'atreveix a fer-hi un treball de fons, generar una dinàmica, endreçar la casa, gestionar bé i fiscalitzar bé i prendre... I moltes de les recomanacions ja estan en lo que ens diu la sindicatura.

Nosaltres també –el nostre company Jordi Riba– ja vam fer una roda de premsa, fa alguns dies, perquè vam fer una anàlisi dels diferents informes de la Sindicatura de Comptes. I a vegades fa la sensació que no ens els creiem prou. Vam detectar que el vuitanta per cent dels informes contenien irregularitats. Molts hem estat a Sindicatura de Comptes i, per tant, molts veiem irregularitats en la contractació, alguns desajustos comptables i altres en la política de personal. El que no pot ser és que algunes es repeteixin *in aeternum* en uns informes al llarg dels anys, perquè al final se'ns escapen molts diners.

I també ho dic: hi ha molts diners o hi ha pocs diners, Canadell, que tenim debats intensos i apassionats? Hi ha molts diners o hi ha pocs diners? Depèn. Mai la Generalitat havia tingut tants diners com ara, en el pressupost inicial i en pressupost executat. Tant de bo en tinguéssim més, però mai n'havíem tingut tant més. La pregunta també és: aquests els gestionem de manera eficient? És que potser se'ns escapen. Avaluem realment que es compleixin els objectius de les diferents partides pressupostàries? Evidentment, deixo la pregunta a l'aire.

Què més? Ja s'ha dit aquí: escolti, no podem seguir sense uns pressupostos consolidats. Presentem uns pressupostos consolidats, però hi han moltes entitats que encara no hi són. Per tant, no tenim la foto, encara. I aquí també volem fer un reconeixement al David Canada, a Intervenció General de la Generalitat de Catalunya i tots els treballadors, perquè s'ha avançat moltíssim. I és cert. Però és que les lleis també han avançat i han canviat. I l'exigència social avui no és la mateixa de fa uns anys. Per tant, anem bé? Sí, però no hem fet prou. Hi ha..., el cent per cent de les entitats dependents de la Generalitat han d'estar al compte general consolidat; el cent per cent –el cent per cent. I, per tant, fins que això no sigui una realitat, no podrem tenir una foto, una radiografia de les relacions de la Generalitat i les diferents entitats –el CatSalut, entitats autònomes i la resta d'entitats dependents–, de què és el que passa –què és el que passa– amb les finances de la Generalitat.

Ja ho hem dit i no m'allargaré més: importantíssim, el debat del compte general, tant o més important que el pressupost inicial, per veure tot el que ha passat, que ha sigut molt. I més quan venim d'un pressupost prorrogat. Pressupost prorrogat, no pots adaptar el que tu voldries el 2018 –ens hem de traslladar al 2018–, i, per tant, és normal que, a més a més, hi hagi més modificacions per anar-nos adaptant a l'any i a les necessitats que hem d'atendre, i també, evidentment, a nous ingressos, majors ingressos, major deute, majors dificultats que vagin passant; per tant, què és el que ha passat. Evidentment, també, analitzant què ha passat en possibles irregularitats, eh?, en la gestió dels diferents departaments, de les diferents societats.

És clar, i d'on venim? És cert i cal reconèixer-ho i, per tant, nosaltres intentarem fer un discurs rigorós, però alhora també posar un toc d'alerta en allò que no funciona prou bé. Venim d'uns anys que era no un caos, però gairebé. Incomplíem dèficit, deute, llei d'estabilitat, factures sense comptabilitzar..., tot, arrossegat per la crisi del 2008. I, tot, arrossegat per un sistema de finançament que et dona molts diners quan

hi ha cicle econòmic expansiu, però que et genera moltes dificultats quan hi ha recessió o quan hi ha problemes econòmics, que segurament és quan més necessitat tindríem de determinades polítiques públiques.

Per tant, ho entenem, però llavors també ho hem d'explicar; per això fem crisis de despesa a aquests anys. Per tant, jo crec que 167 entitats són les que la fiscalitzem avui aquí, molta despesa de..., 40.000 milions d'euros de despesa, 130.000 treballadors, 70.000 milions d'euros el 2018, eh?, 70.000 milions d'euros en deute –actualment estem en vuitanta– el vuitanta per cent del deute en aquests moments és FLA.

Obro parèntesi, que aquí també caldria fer una bona reflexió, conseller, i diputades i diputats. Diu: «Sembla que el FLA no ens agradi i que vulguem anar als mercats.» Jo crec que depèn. Depèn –depèn. Falta que el mercat ens doni crèdit. Però encara que ens el doni, falta veure quin tipus d'interès. I jo crec que a nosaltres el que ens interessa és liquiditat, finançament i, evidentment, a un tipus d'interès el més baix possible, i negociar, si és possible, aquest tipus d'interès o aquest accés al finançament. Cent vuitanta mil contractes fets durant el 2018; per tant, un volum molt i molt important.

Complim l'objectiu d'estabilitat pressupostària, de deute públic, de regla de despesa per primera vegada en molts anys. Ens n'alegrem, bona notícia. Però no complim amb el romanent de tresoreria i fons propis negatius, sobretot per la, també..., el disc dedicat que tenim cada any, que és la despesa no comptabilitzada del CatSalut. Dèficit de finançament del CatSalut, que no és excusa per dir que no comptabilitzem factures, perquè ens enganyem nosaltres mateixos i perquè llavors aflorem uns dèficits que ens fan trontollar tota l'estabilitat pressupostària i la tresoreria de la Generalitat. Veurem aviam si aquesta vegada, amb els nous canvis, també, jurídics que hem fet, aviam si això ho podem controlar.

Què més? Calen correccions i aclariments sobre els drets pendents de cobrament de 600 milions d'euros; per tant, veurem això com afecta també els estats comptables. Depreciació d'actius per valor de 1.200 milions d'euros a Infraestructures.cat. Despesa no imputada, com he dit, que és el que ens fa tenir un romanent negatiu de 2.000 milions d'euros –2.000 milions d'euros, despesa executada no imputada. Jo crec que aquest és un dels elements fonamentals que hem d'intentar corregir per als propers anys. Augment del disset per cent de la despesa reconeguda el 2018 respecte al 2017; per tant, hi va haver 5.800 milions d'euros més: una part venien de deute, de FLA, una altra part de majors ingressos. I sí que també jo crec que ens hauria de preocupar un empitjorament del període de pagament. Pagàvem molt més tard, pràcticament vam doblar el període de pagament del 18 respecte al 17. Tot de tres anys enrere; per tant, amb les excepcions de que, evidentment, alguna d'aquestes informacions han quedat desfasades pel temps.

Un altre element que jo crec que hauríem d'analitzar..., i el síndic Pons, que sempre fa un vot particular a alguns dels elements que voldríem recollir i llençar-los aquí... Hauríem de bussejar en la contractació de personal –duplicitats, compatibilitats i compliment de la legalitat vigent del personal–, com també hauríem de bussejar en l'abús o no dels contractes menors. El 2018 es van fer 171.000 contractes menors, quan el 17 se n'havien fet 76.000. Per tant, hem fet més del doble dels contractes menors que havíem fet l'any anterior. Per tant, això suposa alguna cosa? No. S'abusa dels contractes menors o dels fraccionament en determinats moments com hem vist a la sindicatura? Sí –sí. Per tant, caldria aquí també bussejar.

Obro un altre parèntesi. Caldria també donar instruccions clares als dirigents, als gerents, als directors de les diferents entitats dependents, perquè a vegades, en les alegacions, diuen que ells no són Administració pública, i tenim discussions de primer, del que aprens el primer dia que vas a la Sindicatura de Comptes. Escolti, vostè rep aquests diners de la Generalitat, és Administració pública; per tant, ha de complir uns procediments. Per tant, jo crec que aquí també hauríem de veure com

donem directrius clares i com fiscalitzem després, des de la intervenció, aquells que no compleixin. Això vol dir, doncs, potser retenir alguns crèdits, si es pot.

Deures per als propers anys –ja ho hem dit–: cent per cent dels comptes consolidats, molt important; major control a les entitats dependents per evitar duplicitats i revisar determinades entitats si són prescindibles o si es poden fusionar. No pot ser que siguem una de les entitats amb més..., o una de les comunitats amb més entitats dependents. Cal una dotació suficient al sistema de salut, i al CatSalut especialment, que s'emporta una part molt important del pressupost. I evidentment, com he dit, cal un estudi detallat del personal.

Què més? També creiem que estaria bé parlar pausadament sobre el deute de la Generalitat per als propers anys i el FLA, els diferents sistemes de finançament que podem tenir. Nosaltres creiem que això ha d'anar molt vinculat també al nou sistema de finançament, si és que vostès estan *por la labor*. Jo crec que tenir determinades aspiracions no és contradictori amb demanar millores en el finançament actual. És evident que tenim problemes de finançament en determinats serveis públics, i que és un sistema que es va fer fa uns anys i que en aquests moments cal actualitzar-lo, revisar-lo, millorar-lo. Però hi hem de ser –però hi hem de ser–, per PIB que representem, per problemes que tenim i, sobretot, per no hipotecar el futur de les finances per als propers anys.

Demanarem, presidenta, si em permet, votació separada del punt 1a. El compte s'ha d'aprovar, evidentment, no és un secret, però sí que hi ha algunes coses que no funcionen prou bé al nostre entendre, que no s'han gestionat prou bé i, per tant, que ens abstindrem en l'aprovació del compte general. Votarem a favor de l'informe de la sindicatura i de que el Govern segueixi la recomanació perquè segueixi les recomanacions de l'informe.

Per tant, s'ha d'aprovar. Tenim deures a fer. Esperem que el compte del 2019 vingui més ràpid, si pot ser..., bé, aquest any ja no serà, doncs que vingui el més a prop del 2022 possible, i que alguns d'aquests temes ja els tinguem ben enfocats, i si no resolts, doncs en vies de resoldre.

Moltes gràcies, membres de la sindicatura; diputades, diputats, conseller.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. No deja de ser una anomalía política y democrática –la enésima en esta casa– que hoy debatamos sobre la ejecución presupuestaria del ejercicio 2018. Es decir, en fin, que hablemos hoy, esta semana, de lo que ocurrió cuatro años atrás, justo dos o tres días..., hace pocos días estábamos hablando de la cuenta del 22. Pues no deja de ser una rareza, ¿no?, y una cosa, como decía el portavoz del PSC, a mejorar. Eso te obliga, cuando quieres hablar del 18, a poner en contexto qué pasaba en Cataluña en el año 2018. Y no sé si esto puede resultar de mucho interés para los ciudadanos, atendiendo a la demora de la que estamos hablando. Pero bueno, nos obliga, porque, si no, no se puede entender cómo se ejecutó este presupuesto.

Vivíamos... ¿Cómo vivíamos en el año 18? Pues bueno, fue un presupuesto prorrogado. No se aprobaron las cuentas del 18. Se prorrogó el del 17. Estábamos en una situación en Cataluña absolutamente caótica tras el golpe de estado del 1 de octubre del 17. Las cuentas públicas, el cumplimiento de objetivos macroeconómicos, la prosperidad de los catalanes no eran precisamente cuestiones prioritarias para los gobernantes de aquel momento. Se estaban digiriendo las consecuencias de un 155 corto, temporal, insuficiente y de vuelo gallináceo. También afectó, ese 155, a esta cuenta del 18. Antes bromeaba con un compañero: a ver si... Decía el síndic antes, en su presentación: «Bueno, por primera vez se cumplía la regla de gasto, se cumplía

el objetivo de déficit, el objetivo de deuda.» A ver si va a tener algo que ver con que estaba intervenido el presupuesto. Ya es casualidad que el único año que se cumplen los objetivos de deuda y de regla de gasto son los años en los que aquellos gobernantes no podían manosear las cuentas –ya es casualidad, ¿no?

Pero bueno, aquel era el contexto. (*Alguns aplaudiments.*) Y la situación política en Cataluña de aquellos años no era precisamente ejemplar –no era precisamente ejemplar. Como decía antes, sufríamos las consecuencias de un gobierno en rebel-día, sin lealtad institucional, que dedicaba todos los esfuerzos a romper la normal convivencia y la cohesión social de los catalanes. Y en el ámbito económico, pues bueno, un contexto de fuga masiva de empresas. El otro día lo recordábamos: casi siete mil empresas se han ido de Cataluña desde aquel 1 de octubre de 2017. Una fuga bestial de fondos, de depósitos: 34.000 millones de euros salieron de Cataluña aquel octubre negro golpista. Y de talento, porque mucha gente también se fue y no ha vuelto. No ha vuelto a Cataluña.

Bien, y entonces, ¿y cómo afecta esto lógicamente? ¿Afectaba a las cuentas? Pues por supuesto. ¿Y qué se ve en esas cuentas, cuando tú miras estas cuentas del 18? Pues, más allá de que luego entremos a valorar el informe exactamente que presenta la sindicatura, pues bueno, sí que se observan demasiadas *estructures d'estat*, antes también se hacía referencia. Más de 360 entes había en aquel momento, para-gubernamentales, que formaban parte del conjunto de lo que es el grupo, digamos, Generalitat de Cataluña o gobierno público catalán. Una fiscalidad desproporcionada, claramente. Ya en el año 18 se veía. Y, por tanto, nosotros a veces lo resumimos como el Gobierno de las cuatro des: despilfarro, derroche, desequilibrios y deuda a mansalva.

El *síndic* en su presentación decía: «Bueno, la situación financiera era delicada», creo que ha dicho –«delicada». Efectivamente. Yo soy un poco más burro: era una catástrofe. Y sigue siéndolo –y sigue siéndolo. Luego diré algunos datos, pero creo que el dato de remanente de tesorería deja en evidencia la mala gestión económica de aquellos años.

Diez reflexiones acerca de la cuenta. En primer lugar –se ha comentado antes; lo he dicho yo también al principio–, intentemos aligerar plazos. No tiene sentido..., yo creo que cualquier ciudadano que nos ve por televisión y puede escuchar este debate... «Oye, estos están hablando del 18. Están hablando del 18 cuando acaban de hablar del presupuesto del 22 la semana pasada.» De verdad, hay que aligerar plazos y hacerlo mejor.

Bueno, no hay nadie del Govern. Estarán desayunando. Pero bueno, vamos a ver, es importante lo que dice el informe de la sindicatura. Es decir, los entes autónomos tienen que colaborar con la sindicatura, tienen que presentar las cuentas, tienen que poder ser auditables en plazo. Y como bien dice el informe de la sindicatura, diecinueve entidades autónomas administrativas no presentaron las cuentas en plazo, violando el artículo 81.2 de la ley de finanzas, y otros entes no presentaban las cuentas en su momento. Entonces, con lo presentado, ¿podemos llegar a la conclusión de que este informe representa la imagen fiel del conjunto de las cuentas de la Generalitat? No. Faltan muchas cosas por auditar. Es una visión y un análisis incompleto de las mismas. Es decir, es importante que todo ese gran entramado de chiringuitos..., antes hablaban de 360. Efectivamente, 360. En este presupuesto, además, van a crear dieciséis nuevos, es decir, y esto sigue creciendo. Entonces, ¿tienen que presentar las cuentas? Obvio. ¿Tienen que ser auditables y fiscalizables? Obvio. Si no, esto que estamos debatiendo hoy, en fin, es un poco papel mojado.

El gasto comprometido durante la vigencia del presupuesto sobrepasaba los límites de las dotaciones de crédito. 2.026..., 2.000 millones de euros fue el gasto efectivamente realizado y no registrado en el presupuesto, de los cuales 1.366 de CatSalut. Una auténtica barbaridad. Esto es una auténtica barbaridad. Esto en una empresa es despido automático. Esto es una chapuza. Y esto no se puede consentir. Pero es que

además ocurre año tras año. Es una vergüenza, de verdad, porque el importe es que es elevadísimo. Es un porcentaje demasiado elevado de lo que es el propio presupuesto. No es una anécdota, 2.026 millones de euros, es una auténtica barbaridad.

Bueno, es que hay tantas barbaridades... Bueno, en fin, la sindicatura sigue sin renovarse –aprovechamos la ocasión para pedir la renovación de este órgano–; está excesivamente politizado; desacredita el propio órgano, esta caducidad..., esta perennidad infinita. Esto se tiene que acabar de resolver, porque, de verdad, demasiado manoseo partidista deslegitima a la propia sindicatura.

Estamos de acuerdo con la reflexión que hace el informe de que no tiene sentido que se incluyan los 3.500 millones de euros de las participaciones en los tributos del Estado. Este año han vuelto a hacer lo mismo en el presupuesto del 22: vuelven a incluir 3.500 millones... Esto está maquillando la imagen real, la imagen certera, la imagen fiel, ¿eh?, de lo que son las cuentas de la Generalitat. Porque, al final, con esas partidas, la Generalitat de Cataluña lo único que hace es hacer, digamos, de transportista de los fondos, y no tiene sentido que se incluyan en los propios presupuestos de la Generalitat.

Antes decía que la situación financiera era delicada; no, era un desastre, ¿no? Sí, efectivamente. Yo creo que el dato... Hay dos datos que ponen de relevancia que el año 18 acabó siendo un desastre, como sigue siéndolo actualmente. Uno es el remanente de tesorería negativo de, nada más y nada menos, 2051 millones, cuando venían del 17 de 340. Fue un crecimiento espeluznante del remanente de tesorería, y pone de manifiesto la falta de solvencia en corto plazo de lo que es la Generalitat de Cataluña. Y, luego, la propia deuda consolidada del conjunto de la Generalitat y sus entes paralelos, ¿no? Eran 78.332 millones de euros de deuda, la mayor de España con diferencia –la mayor de España con diferencia. Y unos avales, que muchas veces no se cuentan, porque..., en fin –pero los avales también afectan, ¿eh?, a los equilibrios de deuda y de *rating*–, de más de 3.000 millones, que también es una barbaridad, y hay que empezar a poner también freno a estas cuestiones.

Bueno, pues, tal era el lío de deuda y de desequilibrio económico generado por el separatismo, que es que todo esto nos costó, este año 2018, 849 millones en gastos financieros, intereses de la deuda. Es decir, si cada año, cuando levantas la barraca del presupuesto de la Generalitat, destinas casi 1.000 millones de euros a gastos financieros... ¿Cuántas políticas sociales se podían haber hecho con esos 1.000 millones? Es decir, ¿es bueno ir reduciendo la deuda de la Generalitat? Por supuesto; para que te presten dinero, para financiarte en mejores condiciones y para no tener que destinar casi 1.000 millones de euros a gastos financieros, a intereses. Es importante mantener las cuentas de la Generalitat en equilibrio presupuestario.

Otra cuestión que me llamó la atención cuando miré el informe: total de créditos iniciales autorizados para el año 18 eran casi 34.000 millones, y hubo modificaciones de 7.500 millones, es un veintitún por ciento de modificaciones presupuestarias. El presupuesto inicial con el presupuesto ejecutado..., la diferencia es demasiado bestia, demasiado grande. Se tiene que intentar..., el Gobierno tiene que intentar que lo que se ejecute a lo largo del año se parezca mínimamente a lo que se aprueba, porque, si no, lo que hacemos aquí los diputados cuando analizamos un proyecto de presupuestos es papel mojado, es tirar el tiempo. Porque si aquí tenemos un debate presupuestario y resulta que pasado Reyes, el día 10, ya me están haciendo modificaciones presupuestarias por valor de no sé cuántos mil millones, lo que hemos hecho aquí hasta el mes de diciembre, francamente, es perder el tiempo.

Acabo con una... Es verdad, también destaca que la Generalitat no estaba cumpliendo la normativa fundamental de morosidad. Lo decimos en todos los debates que podemos. Es importante que se cumpla la ley de morosidad. Es importante que la Generalitat de Catalunya no se financie a costa de las pequeñas empresas, de los pequeños proveedores que prestan servicios para ella. Antes he escuchado, pues, que, efectivamente, se hicieron 170.000 contratos menores que en el noventa y largo

por ciento de los casos, además, son pequeñas empresas, y no tiene sentido que la Generalitat se financie a costa de estas pequeñas empresas. En muchos casos, juegan con la viabilidad de las mismas. Era importante, sigue siendo importante que se cumpla la ley de morosidad y que no más de treinta días sea el plazo para que la Generalitat pague a sus proveedores.

Acabamos con una reflexión sobre esos 365 chiringuitos que tiene la Generalitat, ¿no? Nosotros, desde el principio de la legislatura estamos pidiendo la eliminación sustancial de ellos. Es decir, esto es un auténtico desastre y es un coladero de facturas que no está en disposición ni siquiera la Sindicatura de Comptes, con la mejor de la voluntad del mundo, de poderlo controlar, aún en el caso de que les presentaran las cuentas. Entonces, ¿por qué no trabajar, colaborar con el sector público, apostar por la colaboración público-privada? ¿Por qué no? ¿Por qué no podemos colaborar con auditorías del sector privado que ayuden a la sindicatura a poder analizar las cuentas de todos estos chiringuitos, o al menos algunos de ellos? Nosotros apostamos ahí también por el sector privado. ¿Por qué? Porque ganaríamos en transparencia, ganaríamos en rigor, sabríamos exactamente qué está ocurriendo con las cuentas de la Generalitat. Y, lamentablemente, por las informaciones que tenemos y con estos informes que ustedes nos presentan, no les digo que con mala fe, pero, desde luego, nosotros no podemos tener una correcta imagen fiel de lo que ocurre con las cuentas de la Generalitat.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Gràcies, presidenta. Bé, avui portem a votació el compte general de la Generalitat de Catalunya emès per la Sindicatura de Comptes, corresponent a l'exercici 2018, que es va iniciar, recordem-ho, el 2018, amb la pròrroga dels pressupostos del 2017, i que, com bé ens explicava el síndic major, engloba el compte la Generalitat, els comptes de les entitats del sector públic participades de manera majoritària per la Generalitat, les entitats independents i els comptes de les entitats públiques que pegen de la Generalitat.

Nosaltres també volem posar en relleu, com han fet les dues persones, els dos diputats que han parlat amb anterioritat, doncs, que és una certa anomalia, no?, que estiguem discutint els comptes del 2018. Tot i que jo no m'atreveria a qualificar-ho d'«anomalia democràtica» i menys que ho qualifiqui d'anomalia democràtica aquell grup que fa escassament uns minuts ha demanat la intervenció, no?, d'aquesta cambrà, on resideix precisament la sobirania popular.

Bé, el nostre vot al compte general de la Generalitat, com ja ha estat en els darrers anys, serà el d'abstenció. Sobretot, la nostra posició d'abstenció té molt a veure amb el vot particular que emet un dels síndics; un vot particular que es va repetint en el temps de forma regular des de l'any 2007, i al que no s'ha prestat atenció. I per nosaltres el que diu aquest vot particular és important. Perquè aquest vot particular..., o almenys la lectura que en fem nosaltres, que esperem que sigui la correcta, és que no podem tenir una radiografia plena del que són els comptes de la Generalitat, que, en qualsevol cas, el que tenim és una imatge a vista d'ocell.

I això tampoc no es resoldrà quan tinguem tots aquests comptes consolidats; que ens deia que ja s'hi està treballant, que en queden uns quants, però que no hi són tots. Però encara que féssim l'estudi de tots aquests comptes consolidats, igualment no ens quedem amb una radiografia plena dels comptes, sinó que ens quedem amb una..., no?, una cosa dermatològica, a la superfície.

D'acord. Per què..., en què no hem entrat a fons? I és que no fem una anàlisi profunda de l'estat de compromisos de despesa adquirits amb càrrecs d'exercicis futurs. I l'altra cosa que també se'ns diu: que s'hauria d'entrar a una anàlisi profunda de les fórmules de col·laboració publicoprivada i fiscalitzar si s'ajusten a la realitat vigent. I fa una seriosa advertència sobre el cost que té la utilització de les fórmules publicoprivades.

Jo no he sentit encara a cap dels oradors que faci referència, que incideixi en aquesta nota negativa que es dona a les fórmules de col·laboració publicoprivades. Una fórmula de col·laboració que per part de la CUP sempre critiquem, perquè entenem que no és una forma adequada per portar a terme..., per satisfer les necessitats materials de les persones que viuen a Catalunya.

I en aquest vot particular, doncs, també, no?, es referma aquesta idea que les fórmules de col·laboració publicoprivada només s'haurien d'utilitzar en supòsits molt concrets i no com a fórmula general, perquè hi ha uns costos de transferència al sector privat que en termes econòmics, en la lògica econòmica en què molts de vostès, no?, entenen que s'ha d'actuar, doncs, inclús així, tampoc no són eficients.

Per tant, no podem votar favorablement en aquest compte quan no s'ha fet una anàlisi profunda d'aquestes fórmules i quan aquesta utilització d'aquestes fórmules acaba sent una constant.

A veure, sí que és veritat que la utilització d'aquestes fórmules té una causa molt concreta i específica, i no advertim cap novetat, que és la insuficiència en el model de finançament autonòmic que tenim. Per tant, tenim una insuficiència de model de finançament que fa que no hi hagi diners i que fa que s'hagi d'optar per aquestes fórmules de col·laboració publicoprivades que només són pedaços i que van fent que aquesta bola cada vegada sigui més gran.

A banda del que hem dit, també volem ressaltar que l'objectiu de l'informe és donar una opinió sobre el conjunt del compte general i no sobre els estats financers de cada una de les entitats que formen part del Govern de la Generalitat. I ja se'ns diu expressament que l'objectiu de l'informe i el gran nombre d'ens inclosos al compte general no permeten realitzar una auditoria financera dels comptes anuals individuals a totes les entitats i als comptes generals, que pel seu volum no poden ser sotmesos a una fiscalització de la gestió. Una limitació, no?, que també entenem que fa que no puguem votar favorablement aquests comptes.

I si alguna cosa entenem que es desprèn d'aquest informe és la dèbil capacitat de maniobra que té la Generalitat en termes d'ingressos i de despeses, fruit, com deia, d'un model de finançament autonòmic que ens limita a més gestors d'engrunes, a més simples gestors comptables, que ens priva de qualsevol possibilitat d'exercir sobirania efectiva i plena, i que només ens porta a un elevat endeutament financer i uns compromisos de despesa que anem adquirint per a exercicis futurs i que només fan que hipotecar el nostre horitzó com a país. I això, doncs, ens porta a que la sindicatura constati la delicada situació financera de la Generalitat, que al desembre del 2018 fa que tinguem un romanent de tresoreria nefast i que els fons propis siguin negatius.

Per tant, el que es constata d'aquest informe, el que en resulta és que vivim asfixiats en un model que no ens permet avançar. Per què? Doncs perquè correspon al Govern de l'Estat espanyol fixar, dins del primer semestre de cada any, quins han de ser els objectius d'estabilitat pressupostària –tot això ens ve fixat pel Consell de Ministres–, perquè també correspon al Govern espanyol que ens digui quin és el compliment de la regla de despesa –i també això es calcula en funció del PIB de l'economia espanyola–, i perquè també és el Consell de Ministres el que fixa l'objectiu d'estabilitat pressupostària i de deute públic.

Per tant, ens trobem en una situació d'asfíxia financera. Una situació que té una afectació directa a les condicions materials de vida de les persones que vivim en

aquest país, i ens deia el síndic major que 58.380 milions d'euros és el deute de finançament en necessitats excepcionals del FLA.

Nosaltres creiem que hem de posar el focus en denunciar aquesta situació. També hem de posar el focus per veure d'on venen els ingressos. D'on venen els ingressos? Doncs venen dels impostos, de les taxes, de les transferències corrents de les entitats autònomes, dels ingressos patrimonials derivats de rendiments bancaris.

Però què ens ve a manifestar tot això? Doncs impostos..., què tenim en matèria d'impostos? Doncs bé, tenim tota una sèrie de..., capacitat de recaptació de tota una sèrie de tributs –de patrimoni, d'impost de transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, taxa sobre els jocs; també tenim una part de recaptació de l'IRPF; també una part de recaptació de l'IVA–, però no tenim autonomia tributària. I si no tenim en aquest país autonomia impositiva, no tenim capacitat plena de decisió.

I, de fet, les vegades que nosaltres intentem exercir aquesta autonomia impositiva, tenim la piconadora del Tribunal Constitucional que passa a arrabassar qualsevol construcció en aquesta matèria que pugui sortir des d'aquesta cambra legislativa. Recordem el 2019, que en aquesta cambra en... no, el 2019 no –perdó–, el 2015 es va fer l'impost d'habitatges desocupats. El Govern de l'Estat espanyol va intentar declarar-ne la inconstitucionalitat. En aquest cas es va salvar, però aquesta sort no la van tenir altres impostos, com un impost ambiental d'elements radiotòxics, que va ser declarat inconstitucional, l'impost d'emissió de gasos de l'atmosfera per a la indústria de producció d'energia nuclear, que també va ser declarat inconstitucional. Per tant, veiem com aquest règim del 78 no garanteix drets, no garanteix polítiques atrevides en defensa dels drets de les persones que viuen en aquest país, i qualsevol intent es veu absolutament escapçat.

Deia el diputat socialista que una democràcia sense fiscalització no és una democràcia efectiva. Jo hi afegiria que una democràcia no només sense fiscalització, sinó una democràcia sense fiscalització i sense possibilitat de portar a terme una política impositiva no és una democràcia, perquè les democràcies necessiten fiscalitzar, però les democràcies també requereixen, per ser democràcies verdaderes, que aquell qui exerceix la democràcia pugui determinar la seva política impositiva. I, malauradament, tenim moltes dificultats per portar a terme això, perquè els tributs que poden determinar les comunitats autònomes només poden recaure sobre fets imposables que no gravi l'Estat i que tampoc gravin tributs locals, i llavors ens trobem que el marge de maniobra és molt limitat, i inclús en algunes vies que hi ha que podrien donar alguna possibilitat, doncs hi ha interpretacions absolutament extensives, per part del Tribunal Constitucional, que fan que no es puguin portar a terme.

I què ens aporta tota aquesta nefasta situació? Doncs que haguem de recórrer a l'endeutament a llarg termini, sobretot que haguem d'anar a la banca privada per procurar-nos aquest endeutament, i surten tots aquests deutes que hi ha amb el Banc Sabadell, amb CaixaBank, amb BBVA, amb crèdits ICO... I, bé, quina és la solució que tenim a aquest drama? Doncs apostar per una banca pública. I, ara, aprofitant que hi ha el conseller Giró, jo també faré referència al seu passat, bàsicament per dir que crec que vostè té els coneixements tècnics, no?, perquè en aquesta legislatura puguem implementar al nostre país aquesta banca privada que ha d'actuar com a pal de pallar en la construcció d'aquest nou país, precisament, perquè haguem de deixar de recórrer a aquest endeutament a llarg termini que, en mans de tots aquests bancs, ens tenen absolutament segrestats, parlant en terminologia financera.

Per tant, no es tracta, com es demanava, d'un nou sistema de finançament, d'actualitzar nous sistemes de finançament; no, això ja és massa tard, és una pantalla passada. El que cal és construir de nou un finançament innovador i nou per a aquest país, perquè, evidentment, no es pot continuar recorrent a aquesta gestió d'engrunes d'aquests tributs cedits, i tampoc no podem continuar amb aquests constants plans que tenim..., doncs ara hi ha aquest FLA d'aquesta contingència, ara hi ha aquest pla

per posar el pedaç a una altra cosa. Per tant, cal canviar, fer un viratge de cent graus i canviar completament el model.

Algunes coses de l'informe a les que també m'agradaria fer referència és que les dades del balanç, a 31 de desembre, del CatSalut presenten deficiències reiterades en l'àrea de l'immobilitzat material i del patrimoni, i que se'ns deia que el 2007 es va fer un grup de treball per solucionar aquestes necessitats i, en data d'avui, això encara no està no està solucionat, i no pot ser que, en data d'avui, no tinguem un inventari actualitzat del CatSalut.

També hi ha el tema recurrent de les concessions administratives de diferents trams d'autopista, com la C-31, la C-32 i la C-33; que hi ha aquest compte compensatori, no?, que sembla que ha fet el Departament de Territori, però que falta veure aquestes auditories fetes per les concessionàries. Tot això és un garbuix que es va repetint en els informes i que cal afrontar d'una vegada.

I, bé, una cosa també força greu, que és que hi hagi tota una sèrie de fundacions i d'entitats que encara no se sàpiga a quina administració concreta estan adscrites. Si falla això de l'adscripció a qualsevol administració, entenem que no hi ha cap tipus de control i tutela sobre aquestes entitats.

També volem ressaltar aquesta anomalia que per nosaltres suposa que es concedeixin crèdits a empreses com Circuits de Catalunya, per a l'organització del Gran Premi de Fórmula 1, que per a l'any 2019 és de 24 milions d'euros. Això, doncs, continua..., és una prova més d'aquesta aposta per negocis absolutament fallits, que no ens aporten res com a societat, sinó que només tenen elements negatius que anem havent de suportar i que esperem que el Govern d'una vegada acabi i deixi d'apostar per aquest tipus de polítiques.

I també fer referència a la memòria, on la sindicatura ens diu que ha revisat el contingut de la memòria de l'Administració General de la Generalitat i ha observat que no s'adequa a la normativa legal que determina quin ha de ser el contingut de la memòria. Entenem que això és una deficiència que cal resoldre.

I en el tema dels contractes menors als que també s'ha fet referència, bé, se'ns explica de l'informe que no és que hi hagin més contractes menors que en altres ocasions, sinó que simplement ara hi ha més organismes que notifiquen l'existència d'aquests contractes menors. Per tant, hi ha una explicació del perquè hi ha aquest increment del cent onze per cent en la contractació d'aquest tipus de contractes.

En qualsevol cas, reiterar que la nostra posició amb relació a l'informe és d'absolució. I moltes gràcies a la sindicatura per la feina que fan.

«Merci».

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a tothom. Agrair, d'entrada, la feina feta i l'informe presentat pel síndic major i l'equip de la Sindicatura de Comptes, per tot el treball que estan realitzant. Crec que és una feina útil i necessària, o necessària i útil, com vulgueu, i que ens ha d'ajudar, d'alguna manera, a fer la nostra acció política, tant de control del Govern com també, diguéssim, de poder introduir millores a la pròpia, en aquest cas, gestió econòmica pressupostària del Govern, no?

Crec que el que estem debatent ara, bàsicament, són tres coses, diguéssim: lo que seria el compte general; l'informe de la Sindicatura de Comptes amb relació al compte general, i també validar o no les recomanacions que la Sindicatura de Comptes fa al Govern, el que instem el Govern que faci, les recomanacions que el Parlament instem, en funció de l'informe de la Sindicatura de Comptes, el Govern que faci.

Nosaltres amb relació al compte general ens abstindrem i amb relació a les recomanacions creiem que..., hi votarem a favor, perquè creiem que és important que se segueixin, per part del Govern, aquestes recomanacions que han de millorar, d'alguna manera, la gestió pressupostària a futur, diguéssim, no?

El debat sobre el compte general creiem que és un debat important. Necessitem saber, en definitiva, si el que s'aprova al pressupost es realitza i si es realitza bé, amb correcció procedimental, amb correcció legal. Per tant, diguéssim, és necessari que puguem fer aquest exercici de veure, de validar, de conèixer el compte general des del punt de vista aquest, de saber si allò que vam dir que faríem s'ha fet i s'ha fet correctament, tant en lo procedimental com en l'aplicació de les coses que volíem, no?

És cert que el primer problema que detectem quan fem aquesta anàlisi, aquest debat –crec que això ho han reiterat els altres intervinents–, és que estem al desembre del 2021 i estem debatent sobre l'informe del 2018. Estem una mica fora de temps. Cal fer-ho, però debatre ara el compte del 2018 possiblement és atemporal.

Ara podríem estar veient, en altres circumstàncies, perfectament, el compte general del 2020, que es va tancar al juliol del 2021 i haguera estat oportú que, en tres, quatre mesos, haguéssim pogut ja tenir tancat aquest informe i veure'l. No és així. No és així, perquè tenim algun problema que ho dificulta; a part de que arrosseguem els pendants, tenim un problema que fa referència a la pròpia Sindicatura de Comptes.

Possiblement, la Sindicatura de Comptes necessitaria, a banda del tema de la renovació dels mandats caducats, etcètera, que això ja ho coneixem i ja ho hem debatut altres moments..., tenim un problema, possiblement, dels recursos que disposa la Sindicatura de Comptes per fer una feina feixuga com és aquesta, no només d'analitzar el compte general, sinó d'analitzar el conjunt de comptes de les diferents entitats que configuren el sector públic de la Generalitat, a part d'altres tasques que ha de fer amb relació al conjunt de les administracions públiques a Catalunya.

La Sindicatura de Comptes ha de tenir les dotacions materials, econòmiques, els recursos humans necessaris per poder fer la feina amb la major eficàcia i eficiència possible. Si no disposa d'aquests recursos, difícilment els hi podrem exigir que facin amb major celeritat la seva feina. Fora bo per al país, per al Parlament, disposar dels comptes de l'any previ al pressupost que estem debatent. Estaria molt bé ara poder estar debatent dels pressupostos del 2022 amb el compte general tancat i avaluat per la sindicatura del 2020; ho estem fent amb relació al 2018 i, per tant, diguéssim, amb un desfasament temporal que fa difícil poder traslladar algunes de les informacions al 2022, perquè, evidentment, han passat dos exercicis pressupostaris sencers, 19 i 20, que no coneixem en aquests moments el detall. Podem conèixer el que vulguem, però no tenim encara l'informe.

Per tant, aquí hauríem de veure com a futur intentem millorar aquesta qüestió, que passa –crec– per aquesta major dotació de recursos a la Sindicatura de Comptes per fer millor la seva feina; poder-la fer, en definitiva, no?

A part d'això, evidentment, no és només un problema dels recursos de què disposi la sindicatura per fer la seva feina –que sí–, sinó que també tenim un parell de dificultats afegides. Una també ha sortit. Clar, tenim un alt nombre d'entitats que configuren el sector públic de la Generalitat de Catalunya, el sector públic de Catalunya. Clar, aquest alt nombre d'entitats, evidentment, dificulta a l'hora de tenir la visió global d'aquests comptes. Hi han duplicitats, hi han relacions entre les diferents entitats i l'Administració. Bé, a futur necessàriament haurem d'intentar racionalitzar-ho i simplificar-ho, a veure realment quines d'aquestes entitats, que teòricament es creen per flexibilitzar i agilitar la gestió..., hem de veure si realment donen major agilitat a la gestió dels recursos públics o introdueixen elements de distorsió, a vegades, en la pròpia gestió dels recursos públics, a part, diguéssim, d'uns nivells d'opacitat, a vegades, en el seguiment dels comptes, de duplicitat de tasques, etcètera. Haurem

necessàriament d'analitzar si tan elevat nombre d'entitats és eficient o no és eficient, precisament per a la finalitat que van ser creades en el seu moment.

I l'altra, que ja ho apunta el mateix informe, fa referència a la consolidació dels comptes. No es tracta només d'agregar, sinó de consolidar, d'evitar, diguéssim, aquelles entrades i sortides que a vegades estan duplicades i tal. És cert que s'ha avançat, però encara queda camí a córrer. Evidentment, si es presenten per part de la Generalitat a la sindicatura els comptes sense consolidar totalment, això afegeix feina també a l'hora de la feina de validació, de fiscalització dels comptes.

Això fa, d'alguna manera, més difícil el que seria el seguiment i el coneixement de la realitat, eh?: alt nombre d'entitats i aquesta dificultat de no tenir encara tots els comptes consolidats.

És cert –i ho apunta també l'informe– que hi han avenços amb relació als anys anteriors. L'aplicació d'aquest nou pla general comptable era necessari, portàvem anys endarrerits. Aquest és necessàriament un element important, que el 2018 ja poguem treballar amb el nou pla general comptable, però fins aquell moment no estava. Bé, doncs això és un avenç que cal constatar, i també el que hem dit, que es comença ja a consolidar els comptes. Haurem de veure si el 2019, si el 2020 això ja s'ha fet al cent per cent o encara estem «en camí de». Sembla ser que encara estem «en camí de», però això ja ho veurem en el moment que arribin.

Pel que fa al compte ja del 2018... Clar, a nosaltres el pressupost del 2018 no ens agradava, o sigui, el pressupost de l'any 2018 no ens agrada per diverses qüestions. A part de que estigués prorrogat, perquè era el típic pressupost prorrogat, però era un pressupost que estava fonamentat en les polítiques d'austeritat, en una gestió pressupostària que no orientava estratègicament els elements de la recuperació o reactivació de l'economia, no reforçava el sector públic... Per tant, era un pressupost que ja no ens agradava d'entrada i tal.

Doncs l'execució tampoc. L'execució, evidentment, està en aquesta línia que no ens agradava, però tampoc ens agrada l'execució per algunes de les qüestions que ja apunta el propi informe del síndic. Clar, resulta que en la gestió del pressupost, eh?, en el compte general s'observa que, per exemple, en política de personal, doncs, hi ha una tendència perillosa que s'ha anat reforçant al llarg dels anys: aquesta tendència a temporalitzar, a precaritzar, en podríem dir, el personal de l'Administració de la Generalitat, eh?; aquesta disminució del personal funcionari i aquest augment del personal interí, del personal temporal en definitiva. Bé, doncs, aquí tenim un dèficit que caldrà corregir. No podem tenir una administració que tendencialment va disminuint el personal funcionari i va augmentant el personal temporal. Això és temporalitzar la feina pública, la funció pública, i això acaba generant problemes, diguéssim, de gestió quotidiana de la pròpia Administració i dels serveis públics que cal prestar.

Hi ha el tema del pagament dels proveïdors. Home, és preocupant que entre el 17 i el 18 doblem els dies de morositat que triguem, diguéssim, en pagar els proveïdors, de divuit a trenta-quatre. Clar, si ho comparem amb el sector privat, possiblement, no estem tan malament. Però sí que és cert que el 2017 trigàvem divuit dies a pagar els proveïdors i ara paguem a trenta-quatre dies; és quasi el doble. Bé, aquí..., és un element, diguéssim, d'agilitat de la gestió quotidiana.

Hi ha un element que no queda clar, que caldria esbrinar més a futur –i això la sindicatura també hauria de treballar-ho–: realment, si aquestes fórmules de col·laboració publicoprivada són realment eficients o no eficients per a la pròpia gestió dels comptes públics. I aquí caldria analitzar-ho. Hi ha bona part del pressupost que es gestiona en col·laboració publicoprivada, a través, diguéssim, d'entitats privades, però hauríem de veure si en aquesta col·laboració publicoprivada hi ha major eficiència, tant en la prestació del servei des del punt de vista del ciutadà, però també des del punt de vista de l'eficiència de l'aplicació dels recursos públics a la finalitat

del servei que correspon. I això caldria, suposo, a futur, treballar-ho més per veure-ho, no?

Hi ha també reiteració en problemes en la contractació pública. Evidentment no són, diguéssim, escandalosos, però són importants i detectables. Que això passa tant en el compte general com passa quan s'analitzen i es presenten els informes d'algunes de les entitats que configuren el sector públic. Estem parlant de 180.000 contractes, però estem parlant que alguns d'aquests contractes, doncs, tenen alguns problemes de realització. I, per tant, diguéssim, aquí tenim un problema, també, reiterat, que haurem de veure com es corregeix també a futur. I aquí no estaria de més pensar, a vegades, en una millor formació dels propis gestors d'aquestes entitats públiques, que moltes vegades cometen errors procedimentals importants, que prefereixo no qualificar, però, diguéssim, que haurien de solucionar-se, i que, a vegades, són també de desconeixement dels procediments que s'han d'utilitzar en la gestió de la cosa pública.

Hi han problemes també en la gestió de tresoreria. Crec que això també ho indica el síndic. I hi ha un problema que crec que és important, també, per reiteratiu dels diferents pressupostos –veurem què passa al 20 quan tinguem els comptes–, que és aquest desplaçament de la despesa d'un exercici a l'exercici següent. Aquest desplaçament de la despesa d'un exercici a l'exercici següent el que acaba sempre és desvirtuant el propi debat del pressupost corresponent, perquè hi ha una part que l'estàs discutint en el buit, perquè no saps..., quan estàs discutint el pressupost, no saps quin és la part de la despesa de l'exercici anterior que s'imputarà a l'exercici següent i, per tant, com això et pot desquadrar, fins i tot, els elements, diguéssim, de compromís pressupostari que has aprovat, no?

Bé, aquestes qüestions... En tot cas, crec que l'informe analitza a bastament el compte i situa recomanacions creiem que importants, i recomanacions que crec que el Govern haurà de seguir per millorar la gestió econòmicofinancera dels comptes públics, no?, amb referència al tema de la consolidació, amb referència al tema de la comptabilització dels elements patrimonials, de l'immobilitzat material, de les obligacions pendents de cobrament, evidencia la problemàtica del dèficit tarifari de l'ATM... Bé, hi ha, diguem-ne, tot un seguit de recomanacions que considerem que són oportunes, i que estem a favor d'aquestes recomanacions, perquè entenem que el Govern les ha d'entomar per corregir la seva gestió.

Per part nostra res més i moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, síndic, membres de la sindicatura, senyores i senyors diputats, avui, com és habitual, estem parlant d'uns comptes de la Generalitat que vam tancar fa, ja, més de dos anys i mig. Aquesta vegada el retard no és tan escandalós com el que vam tenir ocasió de comprovar l'abril d'enguany quan el síndic major ens va presentar els informes corresponents als exercicis de 2016 i 2017, gairebé quatre i tres anys, respectivament, des del tancament dels comptes i la seva presentació a la sindicatura. És potser allò de *las cosas de palacio*.

En aquestes qüestions anem encara a poc a poc, perquè, si no estic equivocat, aquest informe va estar aprovat per la Sindicatura de Comptes al desembre de 2020, ja fa un any, i, si no estic equivocat, que crec que tampoc, doncs, aquest informe va entrar al Parlament en data 15 de febrer d'enguany. Més de nou mesos després, per fi aquest informe veu la llum o, millor dit, queda a la vista del conjunt de la ciutadania de Catalunya mitjançant els ulls dels diputats que els representem. Ja ho he dit: «*Las cosas de Palacio*.»

En qualsevol cas, hem de ser conscients de les limitacions que l'estructura de la Generalitat de Catalunya i les formes de treballar d'aquesta Administració autonòmica en el seu conjunt imposen a la Sindicatura de Comptes. Hem d'agrair, doncs, la presentació d'aquest informe i ho fem. Gràcies, síndic major i membres de la sindicatura, per haver intentat que els comptes de la Generalitat arribin a tenir un mínim de transparència a ulls dels ciutadans de Catalunya. Els ciutadans de Catalunya, recordem-ho, els qui suporten sobre les seves espatlles el cost, la despesa, el dèficit i el deute generat per aquesta Administració pública sobredimensionada, que és la pròpia Generalitat de Catalunya.

No vull continuar sense fer referència a algunes de les qüestions formals que afecten no només aquest compte general, sinó també la pròpia Sindicatura de Comptes, a més a més de la situació de caducitat dels seus components. La primera de les quals és la mateixa naturalesa de la sindicatura: vostès són una institució de la Generalitat, són un òrgan estatutari, són l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes, de la gestió econòmica i del control d'eficiència de la Generalitat, dels ens locals i de la resta del sector públic de Catalunya, amb dependència orgànica d'aquest Parlament, i exerceixen les seves funcions per delegació parlamentària amb plena autonomia organitzativa, funcional i pressupostària, de conformitat amb la legislació vigent. Però també, vostès, la Sindicatura de Comptes, són una mena de *tribunal de cuentas*, salvant-ne les distàncies, en l'àmbit autonòmic, i fan també una tasca de control de les finances públiques.

He esmentat el tan injuriat Tribunal de Cuentas, un dels enemics número u del separatisme; que en té molts, el separatisme, d'enemics preferents, jo diria que fins i tot ho arriba a ser en alguns casos la mateixa democràcia. Doncs el Tribunal de Cuentas és un òrgan constitucional, és el suprem òrgan fiscalitzador dels comptes i de la gestió econòmica de l'Estat i del sector públic, amb dependència directa de les Corts Generals. Ras i curt, recordem-ho: és el màxim òrgan fiscalitzador en l'àmbit de l'administració de la cosa pública i té jurisdicció sobre tot el sector públic de l'Estat. Ep!, ho torno a dir, conseller –i ho he dit més d'una vegada des d'aquest faristol–: som estat. La Generalitat de Catalunya és estat i, per tant, també està subjecta a la jurisdicció del Tribunal de Cuentas. Potser el que haurien de fer els qui governen la Generalitat de Catalunya és tenir-ho ben present, sobretot a l'hora de decidir quines són les seves prioritats de despesa, perquè el Tribunal de Cuentas sempre hi pot tenir quelcom a dir.

Vull ressaltar, doncs, dues qüestions formals al parlar de la Sindicatura de Comptes: es tracta d'un òrgan estatutari independent, és l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes, de la gestió econòmica i del control d'eficiència de la Generalitat, dels ens locals i de la resta del sector públic a Catalunya, i la seva tasca no és incompatible amb la tasca fiscalitzadora del Tribunal de Cuentas; ans al contrari, hauria de ser en tot moment un òrgan que col·laborés estretament en l'àmbit autonòmic amb el seu equivalent d'àmbit nacional i amb els aspectes jurisdiccionals que aquest tribunal té.

En certa forma, la Sindicatura de Comptes, com ho és també el Tribunal de Cuentas en l'àmbit nacional, a l'auditar els comptes de la Generalitat fa una avaluació de les polítiques públiques de les institucions autonòmiques catalanes. Des de Ciutadans defensem –sempre ho hem defensat– que cal avaluar les polítiques públiques de totes les institucions. I, en aquest sentit, la Generalitat de Catalunya no pot ser pas una excepció.

I si parlem del compte general de la Generalitat de Catalunya, si parlem dels comptes de la Generalitat, una eina imprescindible per poder fer adequadament aquesta avaluació, l'avaluació de les polítiques públiques de la Generalitat, és disposar dels resultats obtinguts en relació amb els objectius plantejats. I això, els resultats de la gestió, sembla que torna a ser un dels punts febles de la memòria que acompanya els comptes de la Generalitat de 2018.

Ho marca la llei, l'apartat de resultats és preceptiu per mandat legal. Però què és això de la llei? Quan parlem de la Generalitat de Catalunya, la llei és quelcom que obliga els altres, especialment els ciutadans del comú, la gent que paga la festa. No és l'única obligació legal que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat incompleix de forma sistemàtica, que incompleix reiteradament. Però què hi pinta aquí la legalitat en aquest debat? Doncs quan parlem d'administració pública, quan parlem de manegar el diner públic, quan parlem de gestionar una autonomia o un govern de qualsevol dels nivells administratius del nostre estat social i democràtic de dret, és a dir, d'Espanya, de la nació unida indissolublement a la que tots nosaltres pertanyem, ens agradi més o menys –al meu grup parlamentari i a mi mateix ens agrada molt, potser no cal dir-ho–, la legalitat hi pinta tot. La legalitat és imprescindible per al bon govern. Al marge de la legalitat democràtica, de la legalitat democràticament vigent a Espanya, qualsevol govern pot esdevenir il·legítim. Per tant, complir la legalitat vigent en tots els aspectes és una condició imprescindible per a governar i el ciutadà del comú, el ciutadà del carrer, té tot el dret a exigir-nos a tots els responsables polítics que ho tinguem ben present.

I aquest dret empara a tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya, l'invoquin o no. L'obligació de respectar la legalitat vigent, ens agradi més o menys, la tenim tots. I, per descomptat, a Catalunya, el Govern de la Generalitat el primer.

Avui parlem de l'informe emès per la Sindicatura de Comptes sobre el compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 2018. I potser parlem molt de la pròpia sindicatura, fins i tot en un clar to de crítica per part d'alguns grups parlamentaris, entre els quals hi ha el Grup Parlamentari de Ciutadans, el que jo represento en aquest debat. El síndic major ho sap prou bé, fa molts anys que presenta aquests informes, tants anys que potser ja hauria d'haver deixat el càrrec. En qualsevol cas, pel que fa al to del debat, estic segur que el síndic sap que, encara que pugui semblar una mica agre, no hi ha gens d'acritud per part meua envers la seva persona, a la que respecto i a qui li reconec la plena legitimitat per desenvolupar el seu càrrec institucional en aquest cas. Perquè encara que qui dona avui la cara davant d'aquest Parlament és el síndic de comptes, qui està passant l'examen, qui és realment el centre de les crítiques dels grups parlamentaris és el Govern de la Generalitat.

En el cas que ens ocupa, el Govern de l'inhabilitat senyor Torra, inhabilitat per no respectar un principi fonamental, primer, de bon govern, per no respectar la legalitat vigent i la divisió de poders en el si d'un estat social i democràtic de dret, en el si d'una democràcia plena com és Espanya. Per tant, si hi ha crítiques, en realitat aquestes crítiques, potser una mica aspres en alguns casos, s'adrecen al Govern de la Generalitat, al desgovern del senyor Torra. Per descomptat que així és en el cas del Grup Parlamentari de Ciutadans. Per tant, senyor Amat, sense cap mena d'acritud per part de ciutadans envers la seva persona.

Això no vol dir que no hi hagi qüestions que ens preocupen respecte a com desenvolupa la Sindicatura de Comptes les tasques que té legalment encomanades. I això segurament és culpa d'aquest Parlament, perquè és de responsabilitat conjunta dels diputats que conformem aquest Parlament dotar la Sindicatura de Comptes de les eines necessàries per desenvolupar les seves tasques amb eficàcia i conforme a la legalitat vigent.

Vull recordar aquí un cop més les funcions de la Sindicatura de Comptes. Que no se'ns escapi, aquestes funcions venen determinades per l'article 2 de la Llei 18/2010, de 7 de juny, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, entre les quals hi ha exercir les funcions jurisdiccionals relatives a fets que poden ésser constitutius de responsabilitat comptable. En realitat, qui té la jurisdicció plena és el Tribunal de Cuentas, però la Sindicatura de Comptes hauria de col·laborar activament amb aquest òrgan jurisdiccional cada vegada que trobés irregularitats comptables, també quan aquestes irregularitats estan en el si dels comptes de la Generalitat de Catalunya.

I és precisament això el que ens crida l'atenció, que sembla que no ho fa prou. Miri, senyor Amat, avui tornarem a sentir, de ben segur, discursos que semblen una felicitació entusiasta per la feina feta per la sindicatura. Això sí, adornats amb el victimisme habitual sobre el deute públic que patim, m'atreviria a dir que perpetu, ja que les obligacions concretes per la Generalitat de Catalunya obliguen les següents generacions durant molts anys. Perquè el deute concret per la Generalitat és una càrrega sobre les espatlles dels ciutadans de Catalunya que no és aliena a la mala gestió continuada, al sobredimensionament de l'Administració pública catalana, de la que fins i tot alguns grups s'atreveixen a felicitar-se i treure'n pit.

Grups que mantenen, per exemple, sense cap mena de rubor, el mantra del dèficit fiscal provocat per «l'Estat opressor», sigui dit entre cometes. Grups que justifiquen la malversació del diner públic perquè els qui la cometen, de forma reiterada i que es pretén impune, són de la seva corda política. Grups que parlen de dèficit fiscal sense tenir en compte les balances comercials i les balances de crèdit. El dèficit fiscal no és un instrument per calcular res enlloc del món, però el separatisme només parla d'això i, de tant en tant, de la llengua. Grups que es queixen del sistema de finançament autonòmic, quan són els que l'han acordat sobre el Govern d'Espanya, amb el Govern d'Espanya, com és el cas d'Esquerra Republicana. I que –quina barra!– es neguen sistemàticament a negociar un nou sistema de finançament perquè volen només relacions bilaterals, tot i saber que aquestes qüestions s'han de decidir entre el Govern d'Espanya i el conjunt de les comunitats autònomes, perquè afecten el conjunt dels ciutadans espanyols, catalans inclosos. Grups que es queixen de que el Tribunal de Cuentas exerceixi plenament i conforme a dret, de conformitat amb la Constitució espanyola i les lleis democràtiques d'aplicació, la seva tasca jurisdiccional i de mani responsabilitats a qui malbarata els diners de tots els catalans.

Però amb aquest soroll de fons, amb aquestes pilotetes rodant pel pati, despistant a la ciutadania en l'intent de que no sàpiga l'abast de l'engany col·lectiu que es pretén per part dels grups separatistes, ens trobem amb que els informes de la sindicatura són potser benivolents amb la forma executar els pressupostos per part del Govern de la Generalitat i de les entitats que en depenen.

Al Grup Parlamentari de Ciutadans ens crida l'atenció que en un informe sobre els comptes de l'exercici 2018, el de la primera part del mandat del senyor Torra, encetat després de l'aplicació, recordem-ho, d'un 155 absolutament tebi, absolutament feble per part del Govern del senyor Rajoy i del PP, ens crida l'atenció, dic, que l'informe de la Sindicatura de Comptes no faci cap referència, per exemple, a la reincidència en el malbaratament, en la malversació de diner públic que representa la reconstrucció i ampliació del sistema d'allegacions propagandístiques de les que disposa el Departament d'Acció Exterior suprimides anteriorment pel Govern d'Espanya. Uns instruments de propaganda deslleial amb la nació i, per tant, amb la ciutadania de Catalunya, que en forma part indestruïble.

O que no hi hagi cap referència a la subvenció que rep Plataforma per la Llengua, any rere any, i el 2008 també. Un grup afavorit pel Govern de la Generalitat amb una subvenció en que –i això la pròpia Sindicatura de Comptes ho ha reconegut en altres informes– no està justificada l'exclusió de concurrència. I encara més quan hi ha altres entitats que defensen la llengua, probablement sense el sectarisme que ho fa Plataforma per la Llengua, a les quals se'ls demana la concurrència per poder optar a la subvenció.

Diu l'Evangeli de sant Mateu: «Que la teva mà esquerra no sàpiga el que fa la dreta.» Aquesta dita evangèlica pot ser d'aplicació parlant de caritat cristiana, però mai pot ser d'aplicació en qüestions que tenen a veure amb el diner públic. La Sindicatura de Comptes ni pot ser còmplice d'aparents d'impunitats ni mai pot semblar-ho, i ha de mirar d'esbrinar què fan els responsables de la gestió del diner públic amb les dues mans, tant l'esquerra com la dreta.

Des de Ciutadans, tenim clara la necessitat d'una sindicatura de comptes independent, que faci la seva feina amb lleialtat a la ciutadania, no al poder, i que col·labori activament amb el Tribunal de Cuentas en la seva tasca jurisdiccional. Quants informes de possibles illegalitats detectades en els comptes de la Generalitat s'han elevat al Tribunal de Cuentas per part de la sindicatura?

Els grups de l'*establishment* aprovaran avui aquest informe. Ratificaran amb el seu vot, en seu parlamentària, la visió del compte general de la Generalitat de Catalunya que té la Sindicatura de Comptes; però que aquest compte general sigui ratificat avui per aquest Parlament no el converteix en necessàriament legal, en necessàriament ajustat a la legalitat vigent en la seva totalitat. Per tant, síndic major, ja l'hi anuncio, no podrà comptar amb la ratificació per part del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Benvingut, síndic. Jo comparteixo amb vostè..., vostè ha començat parlant de que era important, o que sorprenia que no consideréssim important tenir un debat actiu sobre l'anàlisi del compte general. I estic d'acord amb vostè. El que passa, que és complicat fer-ho quan anem amb tres anys de retard, perquè el debat perd interès, perquè perd frescor i perd immediatesa.

Però sí que estic d'acord en que és potser inclús més important debatre i analitzar com s'ha gastat, que no debatre com es pensa gastar, perquè el que es pensa gastar, finalment, moltes vegades no es compleix. En canvi, el que sí que s'ha gastat, sí que ens fa una fotografia real de com està funcionant l'Administració. Però per això és important tenir totes les xifres. Ho han comentat abans companys d'altres grups parlamentaris: tenim una administració sobredimensionada, amb moltíssimes entitats autònomes, i el propi informe, el propi dictamen posa de manifest que hi han reiterats incompliments a l'hora de presentar les xifres.

Això no és possible, no és acceptable, no ho hauríem de tolerar. És a dir, hem de tenir una xifra real de com es produeix la despesa de tota l'Administració, no només de la Generalitat, sinó de totes aquelles entitats autònomes que hi estan vinculades, perquè és un exercici bàsic de retiment de comptes i de transparència, i a això ens hauríem de cenyir.

Jo faré referència a tres punts que em semblen importants a destacar. Un és el tema de l'endeutament. Any rere any, veiem com l'endeutament de la Generalitat creix. De fet, l'informe ens posa en relleu que en els últims tres anys hi ha hagut un increment de 10.000 milions més. I avui tenim una xifra molt preocupant, que és que l'endeutament és el doble que el pressupost anual de la Generalitat d'avui –el doble. Tenim un endeutament que és el doble del pressupost anual de la Generalitat. Així és complicat tirar endavant –en una empresa privada no hi tiràriem, això seguríssim–, no és possible.

Però és que, a més a més, l'informe ens diu que els compromisos de despeses d'exercicis futurs del 2018 ja es van incrementar amb relació al 2017 vora un tres per cent. Això són més de 100.000 milions d'euros. I, a més a més, afegeix que, amb els 1.351 milions d'euros que hi ha de pagaments diferits en diferents infraestructures, estan compromesos fins al 2037. Això no només fa créixer l'endeutament, sinó que –alguna cosa més important– condiciona futurs governs, condiciona futures inversions. I la mala gestió d'avui és un condicionant en negatiu per a futurs governs que vindran posteriorment.

El segon punt a què vull fer referència és al tema del període mitjà de pagament –ho han comentat també altres companys. Avui estem vora trenta-quatre dies; el

2018 estàvem vora trenta-cinc –bé, hem baixat un dia, tampoc és que sigui la gran cosa. No està malament –no està malament–: la llei ens demana trenta dies, estem a trenta-quatre. Però, clar, sobta veure com el 2017 estàvem a divuit dies. Doncs, com es pot passar, en un any, de divuit a trenta-quatre dies? Ho dupliquem i no som capaços de millorar-ho. Si es podia estar pagant a divuit dies, hem d'intentar tornar a això, perquè, a més a més, a les portes d'una crisi econòmica important com la que tenim, és un benefici que fem als proveïdors de l'Administració pública, i els alleujarem d'una càrrega, que és el retard en el cobrament.

Finalment, una referència a CatSalut. Jo crec que tenir un dictamen avui que ens digui que el pressupost de despeses de CatSalut hauria de contenir crèdit suficient i adequat per atendre totes les despeses previsibles i ineludibles ens hauria de preocupar –ens hauria de preocupar–, perquè si tenim un CatSalut que no té crèdit suficient ni adequat per atendre les despeses previsibles i ineludibles, a sobre ens ve una crisi sanitària, ens ve una pandèmia, ja no sé com estem. Bé, sí que sé com estem: estem molt malament. Per tant, estem parlant d'un servei essencial, de primera necessitat per a la ciutadania; és indispensable que disposi dels recursos suficients per fer front a les prestacions de serveis que han de donar al ciutadà.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Primer de tot, voldria agrair al síndic major, el senyor Jaume Amat, la seva presentació, la seva tasca, amb tot l'equip de la sindicatura, i, tot i que és el primer any que jo defenso aquests comptes des de l'hemicicle, em consta pels meus companys que la seva feina durant tots aquests anys també ha sigut una feina digna d'agrair i digna de tornar a mencionar.

No puc estar més d'acord amb vostè amb aquella afirmació que ha fet –que jo, també, la reflexió l'havia fet– de veure un hemicicle tan buit quan es parla d'un dels temes més importants i més interessants per poder fer política, tant des del Parlament com, sobretot, des del Govern, que és un pressupost. Al final, una administració té dues eines: les competències i els recursos, el pressupost. Les competències, desgraciadament, en la situació que estem, fins que no esdevenim un estat independent no seran més, eh? Al contrari: amb uns governs que diuen que són molt progressistes, però que cada cop són més centralistes, cada cop les competències són menors. Però amb recursos, aquí és on sí que podem anar lluitant –com hem demostrat en el debat de pressupostos, de la tramitació dels pressupostos– per poder fer alguna cosa més. Per tant, és important saber a on van a parar i com es gasten els diners un cop s'ha fet un pressupost, que és un exercici teòric, però que després s'ha de materialitzar i s'ha de fiscalitzar i s'han de presentar els resultats d'aquesta fiscalització en un dia com avui.

Per tant, jo sí que intentaré, doncs, fer pedagogia, ja que hi ha poca gent, ja que segurament és un dels temes que al món de la comunicació no li interessa molt, però jo almenys en faré tanta pedagogia com pugui, eh?, a les xarxes i a on pugui, i sobretot en el discurs, per anar més enllà del que representen els resultats d'aquests comptes, anar més enllà en l'impacte que això té en la societat, perquè, en definitiva, com dic, els recursos és lo més important per poder fer polítiques, a part de les competències.

Bé, entrant ja en matèria, la valoració d'aquest informe té dues vessants, una de més tècnica i una de més política, eh? La tècnica l'ha explicada molt bé el síndic major, i ve a dir que aquests comptes reflecteixen la imatge fidel del que ha passat durant el 2018 i la situació a final del 2018 a nivell financer comptable. Per tant, des

d'aquest punt de vista, doncs, la cosa està sota control. La política posa de manifest –i també se'n fa esment en l'informe– que Catalunya està clarament infrafinançada. I, per tant, aquest és un dels temes que, evidentment, m'hi referiré.

Dir també, com s'ha explicat abans –ser dels últims en parlar fa això, eh?, que hi ha coses que repetiré, però que són importants–, que aquests pressupostos són, d'alguna manera, una pròrroga del 2017. I ningú ha fet esment què passava aquí el 2017-18, eh?; entre altres coses, era impossible fer uns pressupostos amb un 155. Per tant, va haver-hi una situació clarament anormal, en un país clarament anormal, que té un estat que li manlleua la sobirania al Parlament votat per tots els ciutadans de Catalunya, del país. Això és anormal, això no passa a la majoria de democràcies, o a cap democràcia; passa aquí, eh?, a l'Estat espanyol sí que passa.

Bé, destacar de forma positiva, com també s'ha dit, que, per primera vegada, aquests pressupostos inclouen totes les entitats de què, d'alguna manera, participa majoritàriament la Generalitat. I, per tant, aquest fet que s'ha d'anar produint, com ha dit molt bé, i en els propers anys s'ha d'anar consolidant, esperem que com més aviat millor..., estic convençut que amb el conseller Giró tot això també anirà encara més ràpid, però, en tot, cas destacar positivament que això sigui així i que espero que passi en els propers exercicis.

Les conclusions de l'informe, em permetran llegir les directament –el paràgraf principal, eh?, a nivell tècnic–, que és que deixa clar que el compte general «expressa, en tots els aspectes significatius, la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Generalitat de Catalunya a 31 de desembre del 2018, i també dels resultats dels fluxos d'efectiu i de la liquidació pressupostària corresponents a l'exercici anual realitzat en aquella data, d'acord amb el marc normatiu d'informació financera aplicable i, en particular, amb els principis i criteris comptables que aquest marc conté».

Per tant, resumidament: els comptes, com he dit abans, reflecteixen la realitat i, per tant, es posa negre sobre blanc que això és així. Això no treu que no hi hagi correccions, eh? Qualsevol persona que hagi fet o hagi viscut en el món de l'empresa, que també es fan informes de fiscalització o auditories, doncs sempre hi han correccions. Però que en aquest cas i com és habitual, són correccions menors; en tot cas, rectificacions –s'ha parlat de disset rectificacions i nou observacions–, que, d'alguna manera, estem convençuts que en els propers mesos s'aniran corregint, com s'ha aprovat també en la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

El 2018, a més a més, com també ha dit el síndic major, no sé si va ser el primer any, però en tot cas va ser un any en què es van complir totes les normes que teníem, eh? La norma de la regla de despesa, l'estabilitat pressupostària i la de deute públic. Perquè aquestes dues darreres el 2017, per exemple, no es van complir, eh?; però el 2018, sí. Per tant, també en aquest sentit, doncs, anem cap a bé i, per tant, és digne de que ho mencionem.

Normes imposades per l'Estat espanyol i que em permetran que ho digui –i així començo també la part més política del meu discurs–: normes injustes. Perquè, per exemple, l'Estat es va atribuir que el dèficit públic de la Generalitat per al 2018 fos només del 0,4 per cent. I, en canvi, a l'Estat espanyol se li va atribuir –ell mateix, l'Administració central, diguem-ne– el 0,7 per cent, quan a Catalunya tenim pràcticament totes les competències cedides. És a dir, ells van fer un dèficit d'un 0,7 amb les competències que li queden a l'Estat i que no tenim nosaltres? Què el van fer, amb l'exèrcit? Què el van fer, amb els tribunals de justícia? Poques coses més tenen, eh?, que no tinguem nosaltres. Per tant, ells, sense tenir competències respecte a Catalunya, tenen la capacitat endeutar-se un 0,7 per cent, quan aquí tenim totes les competències i sobretot les pesades –educació, salut–, doncs, escolti'm, nosaltres només tenim el 0,4 per cent. Per tant, insisteixo que és injust.

I la de la seguretat social és a part, eh? El dèficit de la seguretat social, l'1,1 per cent menja a part. Per tant, no té res a veure amb les pensions i, per tant, hi insistei-

xo, és injust, eh? –és injust. Encara ho serà més el 2022, perquè amb els comptes que ens ha presentat el conseller Giró, el 2022 tenim un 0,6 per cent de dèficit, i l'Estat en té un 3,9 per cent. És a dir, que aquí encara anem a pitjor. On el faran aquest dèficit? Si nosaltres tenim les nostres competències i ells en tenen moltes menys, on faran tot aquest dèficit, no? Doncs bé, ja..., en tot cas, ja ho veurem. Però insisteixo que són normes injustes, i, com vaig dir en la defensa de la tramitació parlamentària, aquest any generaran més dèficit fiscal del que és habitual, perquè aquest 3,9 per cent que té l'Estat de PIB, de deute sobre el PIB, que per a Catalunya serien uns 8.000 milions d'euros, estem convençuts que no arribaran. De fet, no estan pressupostats; per tant, no arribaran. Per tant, serà més dèficit fiscal per a Catalunya, eh? Serà un any que en lloc dels 18.000 que sembla que tindrem el 21, doncs, el 22 probablement arribarem, o sobrepassarem de lluny els 20.000 milions.

Bé, seguim amb xifres que il·lustren, eh?, la situació que té aquest país. L'endeutament el 2018, l'endeutament a Catalunya, acabava amb un 34,2 per cent del PIB. L'Estat espanyol, un 97,6 per cent. El 2022, anem a veure també com van les coses: Catalunya acabarem inclús per sota, 33,8, si es compleix el pressupost, i l'Estat espanyol de moment ja té el 122 per cent. És a dir, que l'Estat espanyol ha passat del 97,6 per cent al 122 per cent en tres anys. I nosaltres passarem del 34,2 al 33,8, si es compleix el pressupost. Per tant, escoltin, nosaltres pràcticament estem on estàvem, i l'Estat espanyol ha passat del 97,6 al 122 per cent, i pujant. Saben què vol dir això en paraules planeres? Perquè tothom ho entengui, eh?, perquè hem de fer pedagogia, ja ho he dit. Doncs que l'Estat tenia un deute total el 2018 d'1,17 bilions d'euros –1,17. En aquest moment ja té l'1,45. D'acord? D'aquest 1,17 milions, la part de la Generalitat suposava 78.732 milions, com diu l'informe del síndic: 78.732 d'1,17 bilions. O sigui, que nosaltres, la nostra part de contribució d'aquest deute és el 6,7 per cent de tot el deute de l'Estat, i som el 16 en població, som el 19 en generació d'economia i només el 6,7 per cent del problema del deute –només!

Bé, tres anys més tard, eh?, amb aquest pressupost que tenim ara, acabarem amb 86.000 milions, haurem pujat una mica, és cert, però tenim tota la covid i tenim la situació que tenim econòmica, i l'Estat tindrà 1,45 bilions, si no puja gaire més, i, per tant, nosaltres suposarem ni el 6,7 per cent, baixarem del 6 per cent. És a dir, fixeuvos com van les coses. Nosaltres anem cada cop sent menys problema i l'Estat cada cop té un problema més gran.

Per cert, senyora Parera, quan vostè diu que no s'aguanta un pressupost que té el deute el doble del pressupost, un país que té el doble del deute en pressupost. De l'Estat espanyol sap quina és la regla?, sap quina és la regla de tres?: 3,15. És a dir, 3,15 vegades. El deute de l'Estat representa 3,15 vegades el seu pressupost. Doncs si a Catalunya no s'aguanta, escolti'm, vostè, potser quan fem la independència serà de les primeres que voldrà venir amb nosaltres a acompanyar-nos. (*Aplaudiments.*)

Bé, vaig ràpid, perquè, si no, aquí..., al final no arribaré a temps.

Durant aquests tres anys, a més a més, escolti'm, l'Estat ha tingut un dèficit fiscal envers Catalunya de 51.000 milions d'euros. A més a més, eh?, de tot l'endeutament que ha tingut. El FLA que ens ha representat, acumulat, que teníem de 58.000 milions d'euros. On està el senyor de VOX, que no el veig? Quan deia que, a sobre, nosaltres gaudim del FLA. Doncs mirin, amb el dèficit fiscal d'aquests tres anys, pràcticament no ens caldria ni FLA, eh? Per tant, aquests són els números que tenim, i així és com van les coses.

El dia que nosaltres esdevinguem un estat independent, tot això ho haurem de revisar, perquè clar, tot aquest deute que té l'Estat, nosaltres no ens podem endur la part proporcional que pertoca a la nostra població de la nostra economia. En tot cas, només haurem d'assumir aquell deute que hagi assumit l'Estat per ajudar a Catalunya o per invertir a Catalunya. I compte amb això, que quan fem números potser algú caurà a terra, perquè probablement encara ens hauran de donar diners el dia

que marxem, eh? No els reclamarem, ja amb la independència en tindrem prou. Però probablement els números serien aquests.

Bé, en aquesta línia, cal destacar que l'endeutament que va haver d'assumir la Generalitat, doncs, si comparem amb el volum d'impostos que paguem les persones físiques, van ser 12.153 milions, dels quals 9.351 van ser del FLA. Diputades i diputats, l'endeutament nou, eh?, perquè una part va ser per cobrir el deute antic, l'endeutament nou va ser de 4.400 milions d'euros el 2018. 4.400 sobre 16.000 de dèficit fiscal.

I ja es pot veure que aquest país sense l'Estat espanyol pot viure perfectament i encara li sobren diners per fer moltes coses més. Perquè no em cansaré de dir que aquest any 2022 pagarem 52.900 milions d'euros en impostos i només gaudirem un pressupost de 38.100, i hauré d'endeutar-nos, o una part dels ingressos serà un nou endeutament de 1.500.

El senyor Ordeig ha dit que mai hem tingut tant pressupost com ara. Però miri, el nostre llinar no és d'on venim, sinó on volem anar, que són els 52.900 milions. Nosaltres volem viure amb el fruit del nostre treball. No volem que ningú en regali res, però volem anar per aquí.

Què més. Per acabar, he de fer esment d'un vot particular del senyor Jordi Pons. Per cert, el senyor Jordi Pons jo el recordo del primer llibre que vaig llegir sobre dèficit fiscal, que es deia *L'espòli fiscal. Una asfíxia premeditada*, any 2004, juntament amb el diputat Tremosa, per cert. Un llibre que va il·lustrar molt bé quina era la situació de dèficit fiscal, d'espòli fiscal que patia Catalunya el 2004, imaginin on som ara, eh?, i on vaig entendre, per exemple, la importància dels multiplicadors fiscals. Senyor Gallego, a vostè que li agrada anar al mercat de Sant Antoni a comprar llibres, no sé aquest l'ha llegit, però, si no, l'hi recomano, eh?, encara el deuen tenir per allà, algun dia encara potser el podrà trobar.

Per tant, escoltin, des de Junts seguirem treballant perquè fem la independència i tots aquests resultats que veiem siguin uns altres. Fer menció a un comentari que ha fet el diputat de VOX parlant de la fuga d'empreses i la fuga de talent. Possin-se d'acord entre vosaltres, si us plau..., entre vostès, si us plau, perquè l'altre dia la senyora Lázaro a la Comissió d'Empresa va reconèixer que de Catalunya no havia marxat ni una sola cadira, eh?, que, en tot cas, lo que s'havia fet era canviar les adreces fiscals; i això és el que ha passat. Per tant, no s'ha fugat cap empresa d'aquí. No diguin mentides perquè això no és bo.

En tot cas, acabar dient que votarem que sí en aquest informe.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Síndic major, molt bon dia i moltes gràcies un cop més per aquesta presentació que avui ens ha fet de l'informe de la sindicatura respecte al compte general de la Generalitat de l'any 2018. Com sempre, clar, rigorós, didàctic, com ens té acostumats la sindicatura.

Aprofito també la intervenció per agrair-li la seva feina al capdavant de la Sindicatura de Comptes, així com la dels síndics i síndica, de tot l'equip que avui l'acompanya i els que estan, evidentment, a la sindicatura. Com deia abans, una feina sempre feta des del rigor, des de la professionalitat i l'expertesa en la fiscalització de les finances públiques, feta des del respecte a una institució bàsica per al país, sota el nostre punt de vista, i garantint sempre la seva integritat.

Una feina que, a més a més, tots som conscients que desenvolupen més enllà del temps per al que van ser escollits per aquesta mateixa cambra, i que és responsabilitat

tat d'aquesta cambra, és responsabilitat, senyors diputats, senyores diputades, de tots nosaltres el treballar per a la seva renovació, en un just reconeixement i respecte per les institucions del país.

Per això volem manifestar-li el nostre absolut compromís des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per procedir a la renovació dels organismes que ja fa temps que tenim caducats, i tota la nostra voluntat per poder assolir els consensos imprescindibles, aquests consensos amplis i necessaris que ens calen per poder realitzar la renovació d'aquelles institucions que tenen els seus mandats caducats, com és el cas de la sindicatura, així com la resta dels ens que estan en aquesta situació. Esperem i treballem per poder fer aquesta renovació sense cap més demora.

Abordem avui l'informe corresponent al compte general del 2018, que el Ple de la Sindicatura de Comptes..., el que té intervenir en darrera instància és que moltes d'aquestes coses es deuen haver anat comentant, però crec que és important posar en relleu, doncs, un informe que el Ple de la Sindicatura de Comptes té elaborat, debatut i aprovat des del desembre de l'any passat, del 2020. És a dir, fa gairebé un any que haguéssim estat podent tenir aquest debat en el Parlament. De fet, va entrar aquest informe en el Parlament el 15 de febrer del 2021. Per tant, un informe, certament, que, ara que estem acabant el 2021, abordem tard. I, de fet, amb poc més de nou mesos, en aquest plenari del Parlament, haurem vist el tancament dels informes dels anys 2016, 2017, 2018.

Per tant, anem avançant en aquesta feina, anem posant-nos al dia, però, certament, cal que tots plegats fem el possible perquè aquesta anàlisi i aquest debat dels comptes els puguem produir en temps i forma, perquè –comparteixo el que deia el diputat Gallego– és important poder aprofitar aquesta informació per poder treballar de cara als pressupostos futurs.

Aquest informe de fiscalització del 2018, com deia –i no ho puc deixar d'esmentar–, reten els comptes d'un any certament gens ordinari. Un 2018 de nefasta memòria, on la Generalitat seguia governada per un govern il·legítim, imposat per l'aplicació vergonyant de l'article 155, que va depositar un govern legítimament escollit a les urnes. No podem obviar que aquests comptes no es van executar en una situació de normalitat democràtica. Malgrat que vam acabar el 2017 amb la revalidació d'una majoria independentista al Parlament de Catalunya, una majoria aconseguida èpicament i contra tots els poders estatals, no va ser fins al maig del 2018 que es va poder investir un president de la Generalitat, i encara ens va costar una mica més poder nomenar el Govern de la Generalitat.

De dotze mesos d'aquell any, cinc d'absoluta anormalitat política i democràtica, fins que es va poder materialitzar un govern que responia a la voluntat expressada a les urnes, el 21 de desembre de 2017. Un 2018 on el vicepresident i conseller d'Economia era el vicepresident Pere Aragonès, perquè l'anterior vicepresident i conseller d'Economia, l'Oriol Junqueras, estava tancat en una presó per haver organitzat un referèndum perquè els catalans decidíssim democràticament el nostre futur; de la mateixa manera que el president Torra era president perquè el president Puigdemont estava obligat, pel mateix motiu, a marxar a l'exili.

Malgrat aquest abús democràtic, podem observar que el 2018 van continuar les millores de gestió i rigor que s'havien encetat amb l'arribada de l'equip del vicepresident Junqueras a la conselleria d'Economia, i podem observar-ho en aquest informe del compte general, com així ho havíem vist també en els anys 2016 i 2017.

El primer que cal posar en relleu, i ho cito textualment, perquè així ho diu l'informe de la sindicatura, és que el Compte General «expressa, en tots els aspectes significatius, la imatge fidel del patrimoni de la situació financera de la Generalitat de Catalunya a 31 de desembre, i també dels seus resultats, dels fluxos d'efectiu i de la liquidació pressupostària corresponent a l'exercici anual d'aquella data, d'acord amb el marc normatiu», com no podia ser d'una altra manera.

Més aspectes que ens semblen remarcables: doncs ens sembla també molt remarcable el fet de que l'informe està elaborat, com així ha explicat el síndic, amb un canvi molt important, que és que s'ha produït, per primera vegada, aquest lliurament agregat dels comptes de la Generalitat i no individualitzat i sumat, com es feia fins aquest moment. I, per tant, aquest primer exercici 2018, la Intervenció General va presentar, sota el nou pla general de comptabilitat pública, un estat de liquidació del pressupost consolidat d'ingressos i despeses del conjunt d'entitats participades majoritàriament per la Generalitat de Catalunya. I aquí, que és una molt bona notícia, entenem, i que ha costat molta feina arribar fins aquí, també som conscients que, com es deia, és un molt bon pas endavant, però ens cal acabar de consolidar en l'àmbit financer totes les entitats.

Més aspectes que entenem positius a destacar: tal com s'exposa en el propi informe, el 2018 la Generalitat de Catalunya va complir amb els objectius d'estabilitat pressupostària, de deute públic i de la regla de la despesa. Això, que són magnituds que teòricament totes les administracions hem de donar, hem de complir, és cert que feia anys que no es podia fer; en bona part, generat pels problemes que havia portat la crisi del 2008, però és cert que fins aquell any no havíem sigut capaços de complir aquests objectius d'estabilitat pressupostària, de deute públic i la regla de la despesa. I entenem que això és una bona mostra de la bona feina del Departament d'Economia, que va apostar per capgirar les polítiques prèvies de governs «austericides» i mantenir la despesa imprescindible per garantir el nostre estat de benestar tot generant nous ingressos, entenent que la lluita per un estat del benestar que garanteixi oportunitats per a tothom i que no deixi ningú enrere no es contraposa, en cap cas, amb la necessitat de gestionar amb rigor i amb eficiència els diners de tots i totes els catalans i les catalanes.

Malgrat això, recordem que la bona gestió no va servir perquè el Govern de l'Estat retirés en cap cas la intervenció econòmica de la Generalitat. De fet, aquesta intervenció econòmica, que ja teníem d'anys enrere, no va finalitzar fins que els vots d'Esquerra Republicana van ser imprescindibles per aprovar, al desembre del 2020, un pressupost general estatal. Per tant, no va ser fins llavors que, malgrat aquests bons números, malgrat complir la normativa que ens imposaven en els casos d'estabilitat pressupostària, deute públic i regla de despesa, no es va aixecar aquest control de la intervenció econòmica de la Generalitat. Un control, una intervenció, que comportava una complicació important de la gestió per part del Departament d'Economia, perquè obligava a remetre tot d'informació, com les certificacions de despesa mensual, com altres documents d'informació comptable, a l'Estat, mensualment, amb la brutal feinada que això suposava.

Més termes que aborda aquest informe: aquesta aposta per la bona gestió s'havia anat traduint en una reducció del període mitjà de pagament a proveïdors, els anys 2016, 2017. I aquí ens trobem que l'entrada de la nova metodologia de càlcul, l'abril del 2018, va fer que augmentés aquest període mitjà respecte al 2017, que, hi insisteixo, els anys anteriors es calculava d'una altra manera.

I ho torno a reiterar: parlem d'un exercici on durant cinc mesos la Generalitat va viure una situació d'absoluta excepcionalitat, governada des de fora i amb situacions molt complexes. Segurament l'exemple més clar era –i ho devem recordar tots– allò del Diplocat en liquidació. Doncs a això és al que va fer front aquell Govern, un cop va poder tornar a governar les institucions del país.

De les setze observacions que s'han formulat, la majoria són observacions recurrents d'exercicis anteriors, i en la majoria es van produint millores substancials durant el 2018. És a dir, és evident que la sindicatura compleix la seva funció alertant de tot allò que no s'està fent prou bé, com s'hauria de fer, i que la Generalitat en va prenent nota i en va millorant la gestió. De fet, em sembla significatiu ressaltar que en exercicis anteriors, 2015, 2016 i 2017, les observacions havien sigut respectiva-

ment vint-i-vuit, vint-i-una i vint-i-dues, mentre que aquest 2018 les observacions són setze.

Malauradament, algunes de les observacions responen, certament, a problemes estructurals en la gestió, que, sense cap mena de dubte, hem de corregir, però que no tenen una solució gens fàcil. Segurament, l'exemple més paradigmàtic és la no inclusió en les liquidacions del pressupost de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del CatSalut d'una part de la despesa realitzada en l'exercici per manca de crèdit pressupostari. Això és el que es coneix com a despesa desplaçada; ho explicava el propi síndic –alguns dels altres grups n'han fet esment. Però aquesta despesa desplaçada, en una gran part és imputable al CatSalut –més de 1.300 milions d'euros– i és un problema endèmic, fruit de l'infrafinançament estructural històric que pateix la nostra sanitat pública.

Cada any –i fa com a mínim vint anys–, la Generalitat es veu obligada a desplaçar milers de milions d'euros per tal de fer front a les necessitats inajornables del nostre sistema públic de salut. I això encara ho hem vist i s'ha posat més de manifest durant l'arribada i tot el tram que estem passant de la pandèmia.

Tots som conscients que tot just abans d'iniciar-se la pandèmia es presentava un estudi de Guillem López Casasnovas, del catedràtic d'Economia, que es va presentar en el Cercle de Salut, i aquest estudi arribava a la conclusió de que patim una infrafinançament de 5.000 milions anuals d'euros en sanitat, únicament i exclusivament; un import que obliga, per poder, com així es vol, fer front a aquesta despesa de salut, a replantejar radicalment el finançament de Catalunya. I jo crec que després de la pandèmia és més urgent que mai que parlem i que veiem com es pot fer aquest refinançament de les nostres polítiques de salut pública.

El senyor Ordeig ens deia «solucionem-ho». Hi estic absolutament d'acord, solucionar-ho; és imprescindible. Però per solucionar-ho –tots ho sabem– o reduïm la despesa, que entenc que la gran majoria de la cambra no té cap interès en reduir la despesa en serveis de salut, i l'altra opció és que aconseguim millorar el sistema de finançament.

La Generalitat, en el pressupost 2022, on pugem més de 5.000 milions d'euros, un de cada dos euros d'aquest increment de la despesa van a Educació i a Salut. Per tant, la Generalitat ja fa un esforç ingent en intentar finançar la nostra salut. Per tant, sí, solucionem-ho, però solucionem-ho millorant les fonts de finançament d'aquest sistema sanitari, que ens és absolutament imprescindible.

Malgrat la persistència d'algunes observacions, com deia, entenem que s'ha fet una feina important en redreçar les recomanacions de la Sindicatura de Comptes i anar millorant paulatinament la gestió financera de la Generalitat. Avui, aquí, donem constància d'aquesta normalitat en els comptes de la Generalitat amb l'aprovació d'aquest informe. Reafirmem que en la gestió de la Generalitat del 2018 no hi va haver cap irregularitat o presumpta responsabilitat legal per un mal ús de fons públics. I cal remarcar-ho, perquè el Parlament així ho ha estat aprovant en els mateixos termes per al 2017, per al 2016, per al 2015, per al 2014.

I resulta curiós que un organisme com el Tribunal de Cuentas en tingui una opinió tan diferent. Un organisme incapaç de trobar, en vint anys de corrupció generalitzada del PP, cap indici, però molt eficaç en perseguir independentistes. Ho van fer quan van atacar el patrimoni del president Mas i les conselleres Ortega i Rigau pel 9-N, o ara més recentment ho fan contra el Govern de la Generalitat de l'1 d'octubre, amb pràctiques que no fiscalitzen els comptes ni investiguen comptablement les despeses de la Generalitat de Catalunya.

El que ha estat fent el Tribunal de Cuentas és una reclassificació posterior de les despeses en funció de la seva orientació política. Efectivament, si un ha d'investigar casos de malversació i de corrupció, això requereix una feina dedicada i detallada per a la qual el tribunal és, segons les seves pròpies paraules en roda de premsa, incapaç. Ara bé, per reclassificar retroactivament les despeses de la Generalitat en

base a les declaracions i orientació ideològica dels seus responsables, sí que en són capaços. És a dir, són incapaços contra la corrupció, però són molt capaços amb la repressió.

El Tribunal de Cuentas és un òrgan administratiu especialitzat, pel que hem vist, en absoldre amics i a perseguir rivals polítics. Esperem, en tot cas, que aquestes pràctiques hagin quedat enrere amb la renovació feta fa pocs dies des d'aquest tribunal.

I molt lluny d'això, reitero que avui debatem el que entenem un exemple d'una tasca, com deia abans, a la Sindicatura de Comptes, rigorosa, professional; una tasca que entenem fonamental per a la millora contínua de la gestió comptable i financera de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, síndics. Moltíssimes gràcies per les explicacions i per l'informe. Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, procedirem a la votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2018. *(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)* Sí, senyor Matías Alonso?

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 1.a, 1.b i 2.

La presidenta

1.a, 1.b i 2.

Matías Alonso Ruiz

Sí.

La presidenta

Molt bé. Alguna petició de votació separada més, a banda de la que ja teníem del senyor Ordeig? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs procedirem a la votació.

Votem, en primer lloc, el punt 1.a.

Comença la votació.

El punt 1.a ha obtingut 60 vots a favor, 16 vots en contra i 50 abstencions.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

El punt número 1.b ha quedat aprovat amb 99 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha quedat aprovat amb 106 vots a favor, 11 vots en contra i 10 abstencions.

I votem ara la resta de l'informe.

Comença la votació.

El dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes a Catalunya sobre el compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2018 ha obtingut 106 vots a favor, 11 vots en contra i 10 abstencions.

Donem les gràcies al síndic major i a la resta de membres de la sindicatura que ens han acompanyat.

I passem al següent punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la prevenció i la gestió dels incendis forestals

252-00011/13

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la prevenció i gestió dels incendis forestals. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Tal com es va acordar a la darrera reunió de la Junta de Portaveus no està prevista la intervenció dels grups parlamentaris en aquest punt de l'ordre del dia. No obstant això, abans de procedir a la votació, i atès que hi ha dues esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, demano als dos grups parlamentaris autors de la proposta de resolució si ens poden indicar si accepten o no les esmenes i quin text es sotmetrà a votació.

(Marc Parés Franzi demana per parlar.) Sí, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Simplement per informar que sí que acceptaríem l'esmena 1, la incorporaríem al text, i no acceptaríem l'esmena 2.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs, a continuació, procedirem a la votació.

Comença la votació.

La votació de la proposta de resolució de creació de la comissió d'estudi ha obtingut 115 vots a favor, 11 vots en contra.

I, per tant, passem a... Perdó, es pot aprovar per assentiment la proposta de resolució? *(Veus de fons.)* No. Han votat les esmenes, aprovades... Doncs endavant.

Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat i seguiment del dret de la Unió Europea

252-00013/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució d'una altra creació de comissió, l'específica sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat i seguiment del dret de la Unió Europea. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana de Catalunya, Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Tal, també, com es va acordar a la darrera reunió de la Junta de Portaveus, tampoc està prevista cap intervenció dels grups parlamentaris en aquest punt.

Procediríem a la votació.

Pregunto si es pot donar aprovació per assentiment... *(Pausa.)* M'indiquen que no. Doncs comença la votació.

La proposta de resolució de la creació d'una comissió específica sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat i seguiment del dret de la Unió Europea ha estat aprovada amb 116 vots a favor, 11 vots en contra.

Suspenem la sessió fins a aquesta tarda a un quart de quatre. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut i la consellera de Drets Socials.

La presidenta

Bona tarda. Reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 24/2021, del 26 d'octubre, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades.

Decret llei 24/2021, del 26 d'octubre, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades

203-00014/13

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula la consellera senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Molt bona tarda a totes i a tots. Moltíssimes gràcies, presidenta. Molt honorable president, membres de la cambra parlamentària, diputades, diputats, secretària d'Acció Climàtica, directora general d'Energia, avui soc aquí per exposar-los les modificacions del decret llei d'energies renovables, que han donat pas al Decret llei 24/2021. Avui, si em permeten, dir-los que soc aquí per explicar-los la necessitat d'aquest decret llei, la necessitat d'accelerar el desplegament d'energies renovables al nostra país, a Catalunya.

Això ho tenim clar, ha de ser així; és un sí amb majúscules. Però sobretot fent-ho de manera responsable, absolutament responsable. Perquè és exactament això el que procura aquest decret llei: fer-ho ja, però fent-ho bé. Avui soc en el faristol del Parlament per, a banda de parlar-ne i tornar-ne a parlar –perquè, si em permeten, ens n'hem fet un tip, tots plegats, sobre aquest assumpte–, demanar-los que ens escoltem, sobretot que ens escoltem; que ens escoltem i que anem a una en aquesta qüestió, perquè és evident que per fer la transició energètica que li cal a aquest país, ens hi necessitem, sens dubte, totes i tots.

Mirin, estem davant d'un nou paradigma, un nou paradigma global; però evidentment que a Catalunya no se'ns escapa. Ens cal una transició energètica, en aquest país, cap a un model molt concret: un model cent per cent renovable, distribuït, descarbonitzat, sense nuclears, participat i democràtic; ens cal fer una transició energètica neutra en emissions de gasos amb efecte hivernacle; ens cal que es reduïxi la vulnerabilitat del sistema energètic del nostre país i, sobretot, que garanteixi el dret a l'accés a l'energia com a bé comú.

El repte, el repte del sistema energètic català, és, sens dubte, majúscul. Volem, per una banda, mantenir velocitat de creuer. És a dir, atendre la demanda de productes energètics de ciutadans i empreses del nostre país i, al mateix temps, que es produeixi un gir –deixin-m'ho dir així– dràstic en la generació de l'energia. És imprescindible, absolutament imprescindible que Catalunya assoleixi els compromisos energètics i climàtics del pacte nacional de la transició energètica de Catalunya, i la llei de canvi climàtic. I és cert, no ens n'hem d'amagar, si el que volem és solu-

cionar-ho, anem endarrerits. És veritat, ho sabem, en som absolutament conscients. I hem de fer un gran salt; un gran salt, sens dubte, endavant.

Ara mateix, la producció d'energia elèctrica al nostre país es situa al voltant dels dotze gigawatts. D'aquets dotze, només tan sols 3,5 produeixen energia renovable. El repte és que el 2030 hem d'ampliar aquests tres i mig fins arribar als catorze gigawatts d'energia renovable. Per tant, en nou anys hem de fer el mateix que hem fet amb bastants més de cent. Però tenim clar com fer-ho. Ho he explicat en diverses ocasions; i ho he fet, també, des d'aquest faristol. I, per tant, deixin-me només citar les que considerem les nostres peces claus del full de ruta.

En primer lloc, les oficines comarcals de transició energètica. En segon lloc, el pla territorial sectorial per a la implementació de les energies renovables al nostre país. En tercer lloc, el projecte de llei de transició energètica –extremadament important. En quart lloc, l'estratègia de la bioenergia. En cinquè, la creació de l'energètica pública. I sisè i, com és evident, per allà on comencem, només el punt de partida –només el punt de partida– i l'objecte, també, del debat d'avui: aquest Decret llei 24/2021, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades al nostre país. A més, dir-los que assumim el compromís que ahir el Grup Parlamentari d'En Comú Podem va fer públic, de comparèixer anualment en seu parlamentària per fer seguiment del desplegament d'energies renovables a Catalunya i comprovar, evidentment, pas a pas, l'assoliment de tots aquests objectius.

És innegable que resoldre la situació en què aquest decret havia deixat el país era un repte. Era un repte que hem volgut entomar, si em permeten, des del primer dia en què vaig agafar la responsabilitat d'encapçalar aquesta conselleria. Ho sabem; ho sabem totes i tots els presents aquí, perquè bàsicament no ens agrada a ningú, eh? –a ningú–; a ningú ens agrada la tensió que havia provocat al territori, ni tampoc, si em permeten, la bombolla especulativa que ha generat, malgrat –i val a dir-ho–..., una bombolla que ha generat, que entenc –vull entendre-ho– que en cap cas ha estat pretesa.

I sí, és cert; és cert que hem d'assumir que aquest país no s'ha planificat. No s'ha planificat en matèria energètica des de fa temps. Però sí que s'ha decretat. I això, evidentment, és un error que hauríem de mirar que no passés mai més. Però irremediablement és en aquest context on neix el Decret llei 24/2021 que avui ens ocupa. I creure que precisament no hi ha context i que la transició energètica la fem des d'un full en blanc és, si em permeten, un greu error. I de la mateixa manera, creure que les renovables s'han d'impulsar sense fer que es sigui responsable, o fent-ne responsable ningú, també és un error. I no, no ens trobaran a cap dels dos extrems –a cap dels dos. Necessitem escoltar el territori i fer-los partícips de la transició.

La protecció del nostre valuós entorn natural, també. I alhora necessitem entendre que, malgrat que prioritzem l'autoconsum, que és important i que ho fem –per nosaltres, cabdal i que ho fem– no en farem prou, ni molt menys; no en farem prou si volem arribar als objectius que ens hem marcat com a país. És impossible concebre el canvi de paradigma que els exposava sense actuar amb els problemes que tenim a curt termini. Per això, és una necessitat política de primer nivell la modificació del Decret llei 16/2019, perquè és la porta cap a una pacificació territorial necessària, bàsicament per fer una planificació estratègica.

Sota un escenari d'emergència climàtica, no tenim ni podem esperar més temps. Qui es pensi que té dos anys per reaccionar, permeti'm la gosadia, s'equivoca. Qui es pensi que generarà més inestabilitat tramitant aquesta iniciativa com a projecte de llei, també s'equivoca. Tant per a ajuntaments, com també per a tots aquells que estan invertint en projectes d'energia renovable, ens cal regular. És imprescindible que regulem, però en cap cas ens cal aturar. Així doncs, passo a descriure'ls, també de manera ràpida, què modifica el nou decret llei respecte a l'anterior.

En primer lloc, mentre que l'anterior era aplicable únicament a sòls no urbanitzables, el nou augmenta la disponibilitat de sòl a l'afegir els sòls urbanitzables, tant

els desenvolupats, com els no desenvolupats. Ho fem, perquè les ciutats, al nostre entendre –i estem convençuts i convençudes que no ens equivoquem–, també han de participar en la transició energètica.

En segon lloc, el tràmit de la fase prèvia de la ponència d'energies renovables només servia per donar una possible idoneïtat d'ubicació. Però val a dir que, a més a més, el que feia, el que provocava era tensar en excés tant l'Administració de la Generalitat com, sobretot, l'Administració local, els nostres ajuntaments, la nostra gent al territori. Per tant, hem suprimit aquesta fase prèvia i els projectes s'hauran de presentar ja amb totes les característiques de participació i ubicació del propi projecte.

En tercer lloc –importantíssim, clau, cabdal–, es crea la taula de diàleg social de les energies renovables, que té com a objecte l'estudi i la identificació de les mesures de compensació entre els territoris rurals i les zones urbanes densament poblades.

En quart lloc, també per ser coherents amb el nostre model, introduïm l'obligatorietat d'acreditar l'oferta de la participació de, com a mínim, el vint per cent del projecte a població i Administració. Un pas més, doncs, cap a l'empoderament –per nosaltres també cabdal– de la ciutadania i, sobretot, la democratització de l'energia.

Cinquè. En la mateixa línia, deixem enrere projectes presentats sense cap coneixement –sense cap coneixement– dels propietaris dels terrenys i dels ajuntaments, a l'obligatorietat de presentar l'acord del cinquanta per cent de la superfície ocupada, i la comunicació al propi ajuntament; un punt vital, si em permeten, per arribar a apaivagar els problemes que actualment generen malestar i inquietud al territori. El territori no són un munt d'hectàrees, el territori és un lloc, un enclavament, un indret on viu gent, on molta gent s'ha volgut quedar a viure i desenvolupar-hi el seu projecte de vida –no són un munt d'hectàrees.

Sisè. Pel que fa a la planificació, el Govern ha d'acordar la formulació del pla territorial sectorial, el que coneixem com el Plater, per a la generació elèctrica, eòlica i fotovoltaica i els seus elements d'emmagatzematge, en el termini de sis mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquest decret llei. A més, es creen les oficines comarcals de transició energètica, que han d'implementar el Plater al territori.

En setè lloc. Afegim articles –aquest tema potser passa desapercebut, però penso, pensem que és un tema clau– de la llei de canvi climàtic a la nova normativa, adreçats a dotar-la, sens dubte, de coherència amb el model energètic de país, que requereix la planificació conjunta de tot el territori.

Vuitè. Es marca com a prioritat avançar cap a l'autosuficiència energètica connectada en xarxa entre municipis. Així, el nou decret llei prioritza el tràmit per les instal·lacions que connectin a mitjana tensió o siguin inferiors a cinc megawatts, per ser coherents amb el nostre model de transició energètica distribuïda i evidentment –hi torno– democràtica.

Novè. Es fa un pas més, un pas important, en el desbloqueig de l'autoconsum en fotovoltaica, reduint burocràcia administrativa. Massa sovint ens trobem amb problemes burocràtics. I això ho sabeu, ho sabem. Ho sabeu i ens ho diuen, eh? I, en aquest cas, el que fem justament és desbloquejar-ho. A més, es preveu que a l'imminent decret llei d'habitatge es desbloquegi el dret de les persones que vivim en comunitats de veïns en règim de propietat horitzontal, per posar moltes més facilitats en aquest autoconsum.

I per últim, aquest Govern farà compatible un tema també molt important, per nosaltres transcendent –i en aquesta cambrà últimament sortosament n'estem parlant molt, d'aquest tema, i això ho fa compatible aquest decret llei–: la sobirania energètica amb la sobirania alimentària. Per això, introduïrem en el nou decret els criteris agrícoles basats en una llei que va tenir el suport de la majoria de la cambrà, la llei dels espais agraris, així com també criteris de medi ambient, minimitzant l'afectació als terrenys de valor natural elevat, l'afectació als connectors ecològics, l'afectació sobre les espècies amenaçades o especialment vulnerables als parcs

eòlics, així també com els punts estratègics pel pas migratori de les aus i evitar, també, les àrees crítiques de les rapinyaires amenaçades.

Com veuen, els canvis al decret llei són múltiples. I si em permeten, també, val a dir que són substancials, perquè el que ens hi juguem, sens dubte, és molt. És tant com que estem parlant del futur del nostre país. És saber entomar el major repte del segle XXI. Per això els deia que ens necessitem, sens dubte. I això no ho dic per dir-ho, ho dic de cor, ho dic de cap –evidentment–, a totes i a tots, si volem que això surti bé. Des de la vigència del decret que avui volem convalidar, s'han desbloquejat una vintena de projectes –una vintena de projectes.

Crec, sens dubte, que anem pel bon camí. No podem seguir tolerant que els de sempre facin el mateix de sempre, però amb uns recursos diferents. Nosaltres el que venim a fer és, si m'ho permeten, a revolucionar l'energia del país, a transformar en lloc de substituir el model energètic; no n'hi ha prou amb substituir el model energètic, també la manera de fer-ho. Estem immersos, doncs, en una transformació profunda que ha de servir per canviar el model econòmic, però també el model social i alhora també el model productiu. El repte global del nostre segle, sens dubte. I aquest país ho hem de fer, una vegada més, bé i capitanejar-ho bé.

Ens cal descarbonitzar les nostres vides amb unes energies renovables, si m'ho permeten, responsables. Perquè cal, sens dubte, punxar la bombolla especulativa dels projectes al territori. Perquè volem iniciar un diàleg de país sincer; un diàleg de país sincer sobre les energies renovables al territori. Perquè és extremadament necessari afavorir els projectes participats i sobretot de proximitat. Perquè introduïm la participació del món local i de la nostra ciutadania.

I, per tot això –per tot això–, els demano que votin favorablement la convalidació del Decret llei 24/2021, avançant així, sens dubte i de manera ferma, cap a la transició energètica, que també, sens dubte, mereix el nostre país.

Moltes gràcies a totes i a tots.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Recordin que, com vam acordar a la Junta de Portaveus, serà la intervenció d'un temps màxim de cinc minuts per a cada grup.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sílvia Paneque.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Miri, consellera, si és veritat que compartim els objectius internacionals de la COP26 a Glasgow o que volem compartir directives de la Unió Europea pel que fa a canvi climàtic, el que caldria avui és deixar aquest decret sobre la taula; si és cert que compartim que la descarbonització és l'objectiu d'impuls econòmic més ambiciós que mai ha fet Europa, el que caldria avui és que deixessin aquesta modificació del decret sobre la taula.

Un aerogenerador en deu anys. És aquesta la realitat: un. Deu anys que fa que diem que hem de multiplicar per deu les energies renovables a Catalunya. I què fa el Govern? Doncs el Govern canvia les regles de joc vint-i-quatre mesos més tard de la presentació de l'anterior decret. Jo no crec que sigui fàcil d'explicar els canvis de criteri a mig fer a les empreses que ja havien presentat projectes, ni tampoc ens sembla una manera seriosa de procedir. Amb la seva manca d'impuls, de decisió i amb la negativitat que aboquen a les renovables, vostès han generat un problema greu a Catalunya.

I jo, miri, no voldria afegir més llenya al foc, perquè jo diria que ja n'han tingut prou en aquesta qüestió, però la realitat és que vostès invaliden i esmenen el decret que va impulsar Junts per Catalunya l'any 2019. De fet, diferents veus de la conselleria han dit que el decret ha generat una allau, una sobreabundància de projectes.

Però quina és la realitat a Catalunya? La realitat és que tenim un dos per cent de potència..., el dos per cent que requereix la descarbonització a Catalunya i que aspirem al disset per cent només el 2030, a la volta de la cantonada. La realitat és que el país funciona amb més d'un noranta per cent d'energia fòssil. La realitat és que la factura anual de compra d'energia bruta fora és de 10.000 milions d'euros anuals, un 4,2 per cent del PIB català. Perdoni'm, doncs, que amb aquests escenaris i amb aquestes dades, jo no vegi aquesta sobreabundància de renovables per enlloc.

D'altra banda, el nou Govern ha indicat que el seu model –avui ho ha repetit– serà el de la microgestió de renovables de parcs de menys de cinc megawatts amb aquest nou decret. I sobre aquesta qüestió, dos apunts.

El primer. Europa –i ho repeteixo: Europa– ha indicat que el canvi exigeix un vuitanta per cent d'inversió privada. El cost, segons dades de la pròpia Generalitat, traslladat a Catalunya és de 57.000 milions d'euros, a repartir 7.381 euros per a cadascun dels més de 7 milions de catalans i catalanes, gairebé el doble del pressupost total de la Generalitat en un any. Amb aquestes dades, espero que convingui amb mi que la col·laboració publicoprivada és del tot imprescindible.

I el segon. Miri, vostè sap molt bé que això no es resol amb parcs de menys de cinc megawatts. Però sí agafo els seus números, fixi-s'hi, en necessitaríem 2.254 l'any 2030; un cada dos dies, i el 2050, 12.600; dos cada dia. Al ritme que van vostès, ja m'explicaran com pensen fer tot això.

Però quin és el resultat? El resultat de Catalunya és que en renovables som a la cua de tot Europa. I això ho reconeix ja tothom, fins i tot vostè. I la pregunta que ens hem de fer és: aquest decret ens impulsarà passar de la cua al capdavant? I és un no rotund. No, aquest decret no ens farà passar al capdavant en renovables a Catalunya. Perquè, dos anys i mig després de la declaració d'emergència climàtica en aquest Parlament, estem igual. Bé, no estem igual, estem pitjor. Perquè anar fent les mateixes coses ens porta a escenaris pitjors. I jo espero equivocar-me, però ja li pronostico que, amb aquest decret, d'aquí a uns anys estarem igual: en aquest faristol, lamentant la manca d'implantació de renovables a Catalunya i l'alta dependència energètica que continuarem tenint.

I fixi's que no deixa de ser sorprenent que un govern que durant deu anys..., o diferents governs que han clamat sobirania en cadascun dels debats de manera abrondada, quan la poden exercir, la sobirania energètica, resulta que no la volen exercir i, a més a més, es permeten una factura de dependència energètica de 10.000 milions d'euros, com li deia.

Però nosaltres ens continuarem oferint a establir un diàleg per establir objectius per tenir un mercat propi en renovables, per pactar amb els territoris on i com, i per impulsar la descarbonització.

Però avui hem de votar en contra d'aquest decret pels motius que li he exposat, però també per la manca de diàleg, que els ha portat a perdre un ampli suport parlamentari que va tenir l'anterior decret, només amb quatre vots contraris. Vostès estan perdent. També manca de diàleg amb el conjunt del teixit econòmic català, que els ha demanat deixar-lo sobre la taula. Per tant, també manca de diàleg amb els agents econòmics i socials.

Votarem que no també perquè no presenta cap garantia de complir els objectius científics internacionals ni les directives europees més bàsiques; perquè no es canvien les regles del joc a mig fer; perquè no hi ha un marc clar d'on i com es desenvoluparan les renovables a Catalunya. Vostè deia: «Ho vam fer malament, de decretar sense planificació.» I què estem fent avui, si no acompanya cap mena de planificació d'on i com posarem les renovables?

I demanarem, doncs, que es tramiti com a projecte de llei, per tal de definir una situació per redreçar, perquè al nostre entendre s'han de fixar uns objectius i dir com i on i quan farem possible un mercat energètic català de renovables sense dependència exterior i amb participació real del territori. El que esperem és que tots aquells

grups que han mostrat les seves discrepàncies amb aquest decret facin això mateix per tal de poder redirigir aquest escenari d'aturada de transició energètica i d'energies renovables a Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Ya sea por ignorancia o por falta de interés, muchos de ustedes pensarán que en VOX estamos en contra de las energías renovables. Nada más lejos de la realidad. Defendemos incluir las renovables en un *mix* energético que garantice energía a un precio competitivo y estabilidad en la producción. España necesita conservar su industria nuclear, que está libre de CO₂, y que sería complementaria a las renovables.

Coincidimos con la Agencia Internacional de la Energía cuando asegura que se necesita la tecnología nuclear para reducir las emisiones, recomendando que los países miembros apuesten por la nuclear como la mejor compañera de las renovables.

Veamos cómo han gestionado ustedes la energía renovable durante los últimos años. Hasta 2019 un sinfín de cambios normativos llevaron a Cataluña a obtener los peores resultados de España. En noviembre de 2019, para arreglar las chapuzas aprueban otro decreto cuyos resultados hablan por sí solos. Cataluña es el territorio de España donde es más complicado instalar energías renovables y de los peores de Europa, gracias a su querida burocracia, entre otras cosas. Esto es así desde el año 2009. Y es la causa principal para explicar que mientras las renovables despegan por todo el mundo, en Cataluña seguimos, año tras año, con el contador prácticamente a cero. Y estas palabras no son nuestras; estas palabras son de expertos en el sector de las renovables.

Llevamos años oyendo al Govern hablar sobre la energía renovable, pero la realidad es que ustedes no apuestan por la energía renovable, o si lo hacen, lo hacen francamente mal.

Según el informe *Las energías renovables en el sistema eléctrico español en 2020*, estamos a la cola de España en renovables. Por poner un solo ejemplo, la potencia solar fotovoltaica instalada a 31 del XII de 2020 en Cataluña es de 280 megavatios, mientras que en Aragón ha llegado la potencia a los 1.098 y en Murcia a los 1.271 megavatios.

Ahora vienen ustedes con el enésimo cambio normativo a través de este decreto. Las patronales y las empresas del sector han pedido que este proyecto sea retirado porque los cambios introducidos incrementan las trabas a los proyectos de parques eólicos y fotovoltaicos que van dirigidos al autoconsumo. Penalizan los proyectos ya presentados, ya que conforma una moratoria *de facto* e impone inseguridad jurídica a las empresas que los han presentado y que ahora corren el riesgo de caer en la ruina. También piden potenciar la colaboración público-privada e inciden en que las energías limpias van más allá de la eólica y la fotovoltaica. Por ejemplo, la térmica.

Hay que apoyar a las renovables sin invadir las competencias del Estado y sin romper el mercado común español. Está claro que los objetivos de este Gobierno atienden más a sus políticas ideológicas que a las soluciones reales.

Nuestra región debe estar a la cabeza energética de España y eso no se va a conseguir con la liberticida agenda 2030, marcada por globalistas ecohistóricos que solo pretenden destrozar nuestro sector primario y el futuro de la España rural.

Esta consejería ha llevado a cabo la peor política energética de la historia, con un rumbo sectario, separatista, totalitario y chapucero. Lo único que han sabido hacer

es cargar de subvenciones millonarias a sus chiringuitos climáticos para sus políticas ecosuicidas.

Nosotros votaremos en contra de este decreto. Eso sí, vamos a pedir que se tramite como proyecto de ley para contribuir a mejorarlo a través de las enmiendas correspondientes.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera... Bé, doncs, com algú deia, vint-i-quatre mesos després tornem a estar aquí. Els quatre que vam votar que no vam ser nosaltres. De fet, alguns de vostès ja ens diuen que som «els del no». Però la realitat és dura. Tornem a estar aquí per tornar a debatre aquest decret, perquè segurament vam fer bé de votar que no, encara que fóssim nosaltres sols. Perquè aquest decret ens ha portat avui a tornar a estar aquí en seu parlamentària a tornar-ne a parlar, perquè és evident que el que es va fer, doncs, no ha funcionat.

I sí que és veritat que ens vam quedar sols votant «no». Avui no en serem quatre. Per motius ben diferents, doncs, en serem molts més que votarem «no». I no sabeu com ens costa dir això, perquè ens encantaria i ens agradaria poder votar que sí o poder abstenir-nos, perquè som fermes defensors de les renovables i de la transició energètica, i no d'ara, sinó des de fa molts anys. I ens sap greu, avui sumar més gent al no, però tenim molt clar, doncs, que el nostre posicionament continuarà sent el de continuar treballant perquè es facin les coses de manera correcta. Al decret, en el seu moment, el que vam votar que no, va passar el que nosaltres vam dir: el territori es va aixecar, els ajuntaments, els consells comarcals de tots els grups polítics –no només de la CUP, sinó també d'Esquerra, de Junts, però també del PSC i d'altres partits, no?–, que van dir que aquest decret perjudicava clarament el territori i es feia sense consens.

Per tant, sí que va aconseguir alguna cosa, aquell decret. Va aconseguir, doncs, que tothom –el municipalisme, el territori– es posés dempeus amb les entitats ecologistes per dir que aquell no era el decret que volien. I, per això, quan va arribar el pacte d'investidura, un dels temes importantíssims per a la CUP va ser negociar una moratòria; una moratòria dels grans projectes que la Generalitat tenia i té sobre la taula arran d'aquell decret. Perquè vam entendre que per nosaltres era imprescindible aturar aquests macroprojectes per fer una modificació del decret que anés en la direcció de les pròpies directrius de la llei del canvi climàtic –no de les que diguem nosaltres, sinó la que es va aprovar aquí–, amb un model democràtic distribuït, participat i territorialment cohesionat. Aquest era el nostre objectiu.

Però, com saben, aquesta moratòria en si no ha arribat mai, tot i que nosaltres vam rebaixar els nostres plantejaments, perquè, com saben, nosaltres no volíem una moratòria, volíem directament la derogació d'aquest decret. Però, bé, vam entendre que tenim la força que tenim, que s'havia de negociar i que negociar vol dir això, no?, també cedir per poder avançar i arribar a un canvi que facilités una transició ben feta. I això, doncs, no ha estat aquí. Tot i que sí que hem de dir que en aquest decret que presenten avui hi han unes millores substancials, comparat amb el darrer –unes millores, doncs, que les han incorporat, com la consellera ha explicat–, no són suficients perquè nosaltres com a candidatura decidim, doncs, canviar el nostre sentit de vot; tot i que sí que reconeixem que hi ha un avanç. Però vostè, consellera, es va comprometre a fer participar el territori en l'elaboració d'aquest decret i les entitats ecologistes. I això no és el que diuen. S'han sentit novament exclosos a l'hora d'elaborar

aquest decret. Nosaltres en la negociació amb vostès hem intentat portar aquesta veu, però evidentment no ens n'hem sortit del tot com ens hagués agradat.

Tot i així, saben que fins a última hora vam estar asseguts amb vostès per intentar, doncs, arribar a un acord de molt de mínims per a nosaltres, però que justifiqués un canvi del nostre vot i passar a l'abstenció, que és el que volíem, perquè nosaltres sí que creiem que és important i no des d'ara sinó de fa, doncs, molts anys.

Però votarem que no. Votarem que no, com sempre hem dit, encara que alguns intentin manipular el que diguem o dir que som «la gent del no». Nosaltres sempre hem dit que som la gent de les renovables. Som la gent que creiem que les coses es poden fer molt ben fetes i d'acord amb el territori. Som la gent que sempre hem apostat, no d'ara sinó des de fa molts anys, per un canvi de model energètic basat en les renovables, basat en la participació de la ciutadania, un model distribuït, equilibrat i territorialment que protegeixi el territori, i no aquest que ens presenten avui, que, al nostre entendre, no coincidim, doncs, plenament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, bé, l'aposta de Catalunya per les energies renovables només es pot titllar ja, a aquestes altures, de fracàs estrepitos com a país. I sap greu, perquè la societat civil a Catalunya sempre havia estat pionera en energies renovables, en defensa del territori, en protecció d'espais naturals; sempre hi havia hagut una gran tradició ecologista i de mirada de futur respecte a la transició ecològica. Vam ser pioners en tot l'Estat. El 1984, jo no havia ni nascut, es va inaugurar el primer aerogenerador de tot l'Estat a Catalunya. I el 1991, fa trenta anys, el primer parc d'energia eòlica de tot l'Estat. I trenta anys després hem fracassat estrepitosament. Avui hauríem d'estar per sobre del vint per cent en producció d'energia eòlica i fotovoltaica i estem al set per cent –i donant gràcies– del consum final. A Espanya estan al vint-i-vuit i escaig per cent de producció d'energia eòlica i fotovoltaica.

Hem incomplert tots els compromisos internacionals en matèria de canvi climàtic, en matèria d'energies renovables i hem convertit Catalunya en un desert energètic; en un desert energètic que algú omplirà. Perquè això el que posarà en risc fonamentalment és el tancament nuclear, i el que posarà en risc és la nostra dependència amb les comunitats limítrofes i, per tant, que haguem de construir línies de molt alta tensió que travessin tot Catalunya. I també –i en aquest context crec que és evident que ho hem de dir– posem en risc un subministrament segur i assequible en matèria d'energia per al futur d'aquest país. I crec que, amb l'hivern que estem vivint i amb la tardor que estem vivint de crisi energètica global, és un element que hauria de ser un element de força per superar aquest desert energètic que hem construït.

El Govern d'Alemanya s'ha fixat per al 2030 un vuitanta per cent de producció d'energies renovables. Això també mostra la manca d'ambició a l'hora de pensar el nostre futur, però també la d'oportunitats que estem perdent en matèria d'atraure inversions en economia verda, en energies renovables, en mobilitat elèctrica, en l'electrificació de la mobilitat a casa nostra. Estem perdent totes les oportunitats possibles, i n'hem perdut moltes, ja, les últimes dècades. I hi ha un canvi de paradigma, que explica molt bé Andreas Malm en el seu últim llibre, en el *Capital fòsil*, que és un canvi energètic que ens obliga a replantejar-nos, com a país, el nostre model energètic, que és: per què en un moment, en l'inici de la revolució industrial, on totes les fàbriques es generaven amb energia hidràulica..., per què hi va haver un canvi al carbó i posteriorment al petroli i al gas? Perquè són energies fàcils de transportar

allà on hi ha mà d'obra assequible i, per tant, a les grans ciutats britàniques d'inici de la revolució industrial, perquè és fàcil d'emmagatzemar i perquè es fàcil d'utilitzar. I això canvia amb les energies renovables. Ni l'àrea metropolitana de Barcelona ni l'àrea metropolitana de Tarragona ni l'àrea metropolitana de Girona podran produir la seva energia, perquè les energies renovables ocupen territori i, per tant, en espais on el territori ja està molt tensionat, hi ha poc espai disponible per a les energies renovables. I això exigeix concertar amb el territori com despleguem les energies renovables arreu del país.

I, per tant, entenem que, per nosaltres, aquesta transició energètica ha de ser una oportunitat per al conjunt de Catalunya. I és en aquest sentit en el que valorem positivament aquest decret. Nosaltres ni defensem la cultura del *pelotazo* de les energies renovables ni defensem el fet de que no es puguin desplegar les energies renovables arreu de Catalunya, sinó que defensem el mateix que defensem en els conflictes socials i laborals que es donen també en l'àmbit urbà, que és que hi hagi mecanismes de concertació i de resolució dels conflictes que estableixin mecanismes de compensació i d'ordenació dels debats i dels conflictes que es donen en el nostre país.

I, per tant, valorem molt positivament que hi hagi una taula de diàleg entre les zones urbanes i les zones rurals per concertar compensacions; valorem positivament que aquest decret obri el dret a la participació ciutadana en la transició energètica; que es protegeixin els espais naturals i els espais agraris, i que hi hagi mesures contra la massificació de projectes en determinades zones del territori.

Nosaltres ja ho hem anunciat: votarem que sí en aquest decret. I esperem que anem més enllà en política d'energies renovables en aquest país. Aquesta ha de ser la legislatura de com pensem l'energètica pública de Catalunya i com fem que el sector públic sigui motor d'energies renovables, i com pensem i dissenyen una llei de transició energètica que defensi i construeixi un model descentralitzat de producció d'energies renovables a casa nostra.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*... Bueno, no creo que le sorprenda a nadie, pero no cuenten con nosotros tampoco para este decreto. Demasiadas parálisis llevamos ya, demasiada inseguridad jurídica, demasiada demagogia. Nosotros no vamos a colaborar con este despropósito y, en la medida de lo posible, intentaremos desmontar sus mentiras.

Lo de las energías renovables en Cataluña es vergonzoso, un auténtico fracaso –lo acabamos de oír. No sé cómo no se les cae la cara de vergüenza cuando, por un lado, son la primera comunidad autónoma que se vanagloria de declarar la emergencia climática y, por otro, hacen tal demagogia con la energía que a este paso nos van a obligar a seguir dependiendo de energías mucho más contaminantes.

Cataluña necesita poner en servicio, según sus propios datos, setenta mil megavatios de nueva capacidad de generación de renovable antes del 31 de diciembre de 2050. El señor Ferro decía que hasta ahora había sido un fracaso, y ahora pretenden que lo siga siendo, pero diciendo que quieren que lo vaya a dejar de ser. Eso es exactamente lo que se lleva haciendo hasta ahora.

Hace un par de años aprobamos aquí un decreto ley, el 16/2019, que fue un pequeño paso en la buena dirección. Para quien no lo sepa, llevábamos una década –se ha dicho aquí también hoy– de parálisis total en la instalación de energía eólica –un solo molino en diez años. Una parálisis, por cierto, que se llevó a cabo de una forma muy sucia, y que creo que es como se pretende seguir llevando a cabo, a base de

prolongaciones arbitrarias en las tramitaciones. Nadie decía que no se pudiera implantar eólica, nadie lo decía, nadie asumía esa afirmación, pero era imposible conseguir un permiso. Esa situación era insostenible, y eso llevó al decreto de 2019. Ahí se definían requisitos y se definían también..., se concretaban emplazamientos. Era una legislación que ya era mucho más estricta y garantista que la de cualquier otra normativa del sector en el resto de España –invito a quien quiera comprobarlo, que puede hacerlo, esa legislación comparada.

Muchas limitaciones y muchas dificultades, pero que al menos dejaban algo de hueco a aquellos –yo les llamaría osados– que todavía pudieran querer invertir su esfuerzo y su dinero en nuestra tierra con un negocio que además necesitamos para tener un futuro más sostenible. Tuvo buena respuesta –ya se ha dicho aquí también–: se recibieron muchísimos inversores dispuestos a invertir su dinero. Aún quedan valientes que quieren invertir. Y yo no sé si es eso, precisamente, lo que les molesta. Estaban mucho más cómodos en la parálisis absoluta, y sospecho que a eso es a donde nos quieren volver a llevar.

Hoy nos traen un decreto aquí a convalidar, el Decreto ley 24/2021, que casi demoniza a quienes vieron en el decreto ley del 2019 una pequeña esperanza y una oportunidad para avanzar hacia una Cataluña más rica, más próspera y más sostenible. El decreto que nos traen hoy no solamente limita aún más las zonas de implantación de parques eólicos, no solo obliga a ofrecer participación a los vecinos en la propiedad de los proyectos –lo nunca visto en otros sectores–, sino que encima impone retroactividad a unos proyectos que en realidad hace tiempo que deberían estar en marcha si no fuera por esa moratoria encubierta que en sus palabras incluso se ha podido llegar a deducir. De nuevo esa maldita inseguridad jurídica con la que nosotros en ningún caso vamos a colaborar.

Consellera, usted está a cargo de una consejería a la que pusieron el nombre de «acción climática» –muchas cosas más, pero empieza por «acción climática»–, y ustedes, ni acción ni climática. Podrían haberse puesto el nombre de «consejería de moratorias y retroceso», que al menos así podrían presumir de que no intentan engañar a nadie. Es que además estoy segura, estoy casi segura de que no les ofendo cuando les digo que ustedes apuestan por volver al pasado, que ustedes apuestan por volvernos a encerrar en nuestras cavernas, con nuestros clanes, que no venga nadie de fuera, que no se construya más. Y desde luego puede ser una opción, pero, si es así, deberían defenderla con todas sus consecuencias. Porque si lo que quieren es paralizarlo todo explíquenlo claramente y dejen de engañar a la gente.

Lo que no pueden es vender un futuro en el que dicen que no va a haber nuclear, que no va a haber eólica tampoco porque les molesta verla y que no va a haber emisiones; eso no puede ser. No pueden decir que no vamos a tener un aeropuerto..., que no va a crecer, pero que vamos a ser una comunidad abierta al mundo y bien conectada también internacionalmente. No pueden decir que vamos a tener una ciudad viva, con clientes en los bares, en las tiendas, en los quioscos, pero que no queremos el turismo, porque eso no existe. Y no pueden decir que quieren un país, una comunidad menos rica, pero con servicios públicos, con vacunas o con servicios sociales. Digan la verdad y, sobre todo, digan las consecuencias que tienen sus actos y sus decisiones.

Gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés. (*Pausa.*) Disculpin. Efectivament, gràcies per haver-m'ho fet notar. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; doncs moltes gràcies, presidenta. La veritat és que Catalunya –s’ha dit ja– és una de les comunitats on menys s’han implantat energies renovables. De fet, del total d’Espanya, només un 4,9 per cent d’èdica i menys de l’u per cent de fotovoltàica. Mentre en el conjunt d’Espanya un cinquanta-quatre per cent de l’energia és renovable, aquí a Catalunya amb prou feines arribem al trenta per cent.

Vostès si volen poden buscar culpables fora, però la realitat és que la normativa estatal afecta totes les comunitats autònomes per igual. Per tant, si les renovables s’estan desenvolupant en la resta de comunitats autònomes, però aquí a Catalunya no, vol dir que el problema el tenim aquí. I jo crec que aquest hauria de ser el punt de partida.

De fet, vostès s’omplen la boca i sempre ens repeteixen que tenim el Govern més verd de la història. Però jo crec que és verd, però no per ecologista, sinó verd per immadur. I aquest decret n’és l’exemple. Lluny de facilitar la implantació d’energies renovables, doncs es continuen posant barreres, fent impossible aconseguir els objectius compromesos.

La realitat del que ocorre avui és que els promotors –també promotors d’aquí, de Catalunya– eviten invertir en el nostre territori per les dificultats i se’n van a altres comunitats autònomes, com per exemple a l’Aragó, i després projecten línies de molt alta tensió per portar l’energia a Catalunya; que això no s’entén, és bastant surrealista. I tenim dos casos actuals: la línia de molt alta tensió Valmuel-Begues, i també la línia Lluçanet-Isona. Són exemples d’això que està passant. Per què? Perquè posem pals a les rodes i, per tant, aquests promotors evidentment van a d’altres comunitats autònomes.

Per tant, què és el que tenim? Doncs tenim més impacte ambiental i més costos, amb aquesta situació. Aquest nou decret, que, ja s’ha dit, modifica l’anterior, el 16/2009..., nosaltres, des del Grup Popular, de fet, ja ens hi vam abstenir. Per què? Perquè nosaltres discrepàvem de que hi hagués aquella ponència estrictament governamental que fos la que decidís de manera discrecional els parcs de renovables a autoritzar. I això continua sent així amb aquest decret.

A mi m’agradaria parlar d’algunes de les modificacions que introdueix ara aquest nou decret llei. Per exemple, pel que fa a la tramitació de parcs, diferencia entre els de menys de cinc megawatts i els de més; la tramitació dels de menys sí que és veritat que es simplifica, però les de més de cinc megawatts es compliquen. Actualment, hi ha dinou projectes de menys de cinc megawatts que se’n veuran beneficiats –màxim de noranta-cinc megawatts–, mentre que hi ha 3.500 megawatts, en projectes de més de cinc, que es veuran perjudicats.

Aquest decret, a més, introdueix l’obligació d’oferir participació local, com a mínim del vint per cent de la propietat. Obliga també a tenir compromesa la disponibilitat del cinquanta per cent dels terrenys. Amb aquest decret no serà possible simultaniejar la declaració d’utilitat pública i l’autorització administrativa sense acord dels propietaris del vuitanta-cinc per cent de la superfície a ocupar. I, com li deia, doncs, la ponència, que nosaltres ja ens hi vam oposar, continua sent estrictament governamental i, a més, és que ara s’obliga a donar trasllat de les sol·licituds d’autorització als ajuntaments, però els ajuntaments continuen sense tenir paraula en els projectes.

Es crea, a més a més, una taula de diàleg social –que això crec que ho hauran d’explicar una mica més– per fer propostes de compensació entre territoris rurals i zones urbanes per assolir el cinquanta per cent de la demanda energètica en generació renovable de proximitat. I, a més a més, també aquest decret llei insta la creació d’un grup de treball per constituir una empresa pública d’energia renovable.

Finalment, a nosaltres també ens sobta –i crec que, a més, és molt discutible jurídicament– que aquest nou decret pugui interferir en aquelles tramitacions que es

van originar en el marc del decret anterior. És que això és un principi de retroactivitat que, de fet, hi insisteixo, crec que seria molt discutible jurídicament.

Per tant, conclusions: en relació amb els projectes actuals, aquest decret llei beneficia la instal·lació d'un màxim de noranta-cinc megawatts, però perjudica 3.500 megawatts, consellera; dificultarà nous projectes i n'alentirà també la tramitació, fet que impedirà assolir l'objectiu d'aconseguir el cinquanta per cent de renovables el 2030, i, a més a més, els ajuntaments potser tindran més informació, però continuaran sense tenir-hi veu.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquest decret llei i, en tot cas, si fos aprovat el que demanàriem és que es pogués tramitar com un projecte de llei per poder buscar un text alternatiu que generi més consens i, sobretot, que no generi aquesta inseguretat jurídica que ens porta aquest decret llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara sí, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats, mirin, la transició energètica no és com el futbol, que tothom s'hi veu amb cor d'opinar; és un tema tècnic i cal, en aquest ordre, que hi hagi dades, que hi hagi un debat amb el territori i que hi hagi una acció urgent i responsable.

Per això jo m'he fet aquest díptic, que el que fa és recopilar dades contrastades i arguments sòlids, de manera que puguem rebatre cada una de les màximes populistes que jo he anat identificant. I això què vol dir? Doncs vol dir que tenim temps, diuen, que no calen molins, que tot ho ha de fer la ciutadania, que cada comarca s'ha de resoldre lo seu, etcètera. I al final explico també la diferència entre quilowatt i quilowatt/hora, perquè, sense entendre això, és absolutament impossible poder parlar de transició energètica amb propietat.

Per tant, primer de tot, algunes dades. El 2030 hem de reduir les emissions de 44 milions de tones de CO₂ equivalent a disset. Hem de passar del vint per cent actual d'electricitat renovable al cinquanta per cent, mentre que Escòcia té un noranta-set per cent, o, per exemple, Dinamarca, un país similar al nostre, té el seixanta-cinc per cent, i això ho fa amb més de 6.000 molins, quan nosaltres en aquest moment a Catalunya en tenim 811.

Penseu que tenim un noranta-cinc per cent d'energia que la importem, i el 2050 hem de passar al zero, perquè ser independents vol dir també la sobirania energètica. El que no podem permetre és que ens avancin per la dreta projectes que venen de Madrid, pels quals no tenim competències, de més de cinquanta megawatts, ni que altra gent aprofiti per venir i fer escac i mat amb les seves torres, trinxant-nos el territori.

Aconseguir els quaranta-set, seixanta-set, segons l'escenari, gigawatts per al 2050, per poder, doncs, assolir la total descarbonització i desnuclearització, això ens implica un projecte de cinc megawatts al dia. Això vol dir aproximadament un molí, o aproximadament set camps de futbol de plaques solars al dia. Això en inversió són 5 milions d'euros al dia. Aquesta és la tragèdia –benvinguda tragèdia– que tenim amb les renovables. El vint-i-tres per cent el podem fer amb plaques solars –només el vint-i-tres per cent. Per tant, hem d'impulsar l'autoconsum, i tant que sí, però amb això no en farem prou.

I més números per al realisme. Si tenim en compte que en l'energia que produeix un gigawatt eòlic necessitem dos gigawatts solars, perquè l'eòlica treballa amb el doble d'hores equivalents a l'any que la solar, això vol dir que per aconseguir aquests deu-dotze gigawatts renovables el 2030, que vol dir un gigawatt renovable l'any, es tradueix, aproximadament, si, diguem-ne, apliquem un cinquanta per cent de foto-

voltaica i un cinquanta per cent d'èolica, amb mil camps de futbol de plaques solars i vuitanta-tres molins. Aquest *pack* a l'any, cada any. Això és una inversió de 1.000 milions d'euros l'any. Per tant, realisme. Necessitarem empreses, evidentment no les de l'oligopoli, però sí empreses que inverteixin en renovables.

I avui és un dia important. Avui ens hem posat d'acord Esquerra Republicana i ens hem posat d'acord Junts en el nou decret llei, però finalment no anant a projecte de llei, perquè això ens eternitzaria i no tenim temps. El que hem fet és unes esmenes, unes bones esmenes en la llei de mesures d'acompanyament, perquè el tema és urgent i, per tant, necessitem aprofitar tots els instruments al nostre abast. I demanem i preguem als altres grups que també es sumin en aquesta mesura, a donar suport a aquestes esmenes a la llei d'acompanyament, de manera que ens quedi un text que llavors sí que permeti assolir els objectius de la transició energètica amb la responsabilitat i la col·laboració de tothom, d'Administració i de ciutadania. I tot això combinat amb un progrés que ha de tenir certa desmaterialització i una gran eficiència. Hem de deixar el gas, el petroli, el carbó, l'urani. Tot això ho hem de deixar tranquil sota terra, i hem d'aprofitar l'energia que tenim a fora, que és l'energia del sol, del vent, de la força de l'aigua, que és l'energia de la biomassa.

L'expert Joan Vila ens explica que la transició energètica a Catalunya representarà perdre uns 14.000 milions d'euros en PIB. I això per què? Doncs per la petroquímica, per la pèrdua de fàbriques de cotxes de combustió. Però a l'altra banda què tenim? Que podem guanyar 19.000 milions d'euros en PIB. I per què? Doncs perquè tenim la vall de l'hidrogen verd a Tarragona, tenim plantes de bateries, plantes de cotxes elèctrics. Això ho hem de saber aprofitar.

I augmentar, òbviament, el pes de les renovables en el *mix* del mercat energètic, que es marginalista, ens representarà també poder baixar el preu inassumible de l'electricitat, on *olé* la pèssima gestió que està fent el Gobierno Puertagiratorio de España, i que avui més que mai, amb la notícia que ha sortit aquesta tarda, va de la mà d'un Tribunal Supremo que és propi de Polònia. (*Aplaudiments.*)

I des de Junts no ens relaxarem. Seguirem reclamant un comissionat, i seguirem reclamant que hi hagi una avaluació independent externa, sigui Germanwatch o sigui qualsevol altre institut climàtic, perquè si aquest decret llei no és suficient per assolir els objectius que ens hem marcat per al 2030-2050, puguem anar alliberant certs requeriments que hi tenim, en aquest moment, contemplats legislativament.

No oblidem, com bé diu l'estimat conseller Rull, que les plaques i els molins són reversibles, però el canvi climàtic no ho és. Això tinguem-ho en compte.

I per acabar, agrair la gran feina que ha fet la companya diputada Glòria Freixa, també l'exdiputat Pep Puig, i molt especialment en Manel Torrent. I ja que la cosa va de agraïments, vull també dedicar-te-la a tu, Joan Canadell.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Eugeni Villalbí.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, consellera, diputats, diputades, companyes del Departament d'Acció Climàtica que ens acompanyen, la secretària i la directora general... El Parlament va reclamar fins a dues vegades, l'any 2020, millorar el decret d'impuls d'energies renovables del 2019. A la legislatura anterior, finalment, no va arribar a cap proposta, però ara el Departament d'Acció Climàtica ho ha prioritzat i l'ha portat a aprovació per complir els acords d'investidura, per cercar el màxim consens social i territorial, i també perquè ens és més urgent que mai el desplegament de renovables; ens és vital.

Vital, perquè la implementació de les renovables ha avançat força lentament al nostre país, i toca impulsar-la fort, però no de qualsevol manera. No podem tornar a caure en la teranyina de les portes giratòries i dels oligopolis energètics. No podem limitar la transició energètica a un simple canvi de recursos fòssils per renovables, sinó que estem obligats a plantejar un canvi de model real.

I el canvi que planteja el nou decret és justament el que aquest Parlament reclamava en les anteriors votacions que havia esmentat. D'una banda, els objectius: fixa objectius d'energies renovables distribuïdes i facilita la tramitació administrativa de l'autoconsum; impulsa l'autoconsum i les comunitats energètiques enfront de les distribuïdores; ordena el Govern a presentar una planificació territorial de les renovables; proposa que la planificació territorial es basi en la demanda de cadascuna de les comarques; estableix també una mesa de diàleg social per a les energies renovables, i planteja, per exemple, un vint per cent de la propietat del projecte o del seu finançament a participació social.

Això que podrien semblar paraules de la consellera o de mi mateix com a diputat, no ho són. Són paraules d'una entitat que crec que no té cap dubte de formar part del Govern aquest independentista judeomasònic, és de Greenpeace Catalunya. Els sona? Una entitat referència en la lluita contra el canvi climàtic i en la defensa de la biodiversitat.

Però és que és més, el responsable del programa de canvi climàtic de Greenpeace Espanya afegeix: «El decreto ley de renovables que se espera aprobar en Catalunya, aunque mejorable, puede servir de referencia para otras comunidades autónomas para abordar en positivo el desarrollo renovable buscando el bien de la gente y sin caer en bloqueos. Esperemos que no se atasque por disputas partidistas.»

I és aquí on Greenpeace ens posava el crit al cel i desitjava que el debat que teníem avui no acabés, per aquestes disputes partidistes, parant, si es tramita com a projecte de llei, un any més el seu desplegament i l'impuls de la planificació.

I és que si no és per disputes partidistes, companyes i companys del PSC, no acabem d'entendre on se situen vostès. L'anterior decret el van aplaudir, el van aprovar i no en van demanar la tramitació. No era el decret ideal, tots n'érem conscients, i com deia al principi de la meua intervenció, tots, vostès també, vam acordar per dos cops en aquest hemicicle que calia millorar-lo en termes com el que la modificació del decret planteja.

És més, la moció del 17 de juny del 2021, una moció del Partit Socialistes de Catalunya, la Moció 6/XIII, plantejava, per exemple, al primer punt un pacte rural i metropolità; al segon punt, prioritzar projectes cooperatius comunitaris amb participació i autoproducció, facilitats de les comunitats d'energies renovables, etcètera; al quart punt, prioritzar la utilització de zones agrícoles no productives i els terrenys industrials de baixa possibilitat d'activitat econòmica per a parcs fotovoltaics. I altres punts, que no em dona temps de citar, però que tots, tots ells, en la seva moció i amb els seus vots, estan inclosos en la modificació del decret.

Però no només això, al punt 14 de la seva moció plantejaven que s'havia de modificar el decret llei en sis mesos. I aquí el tenim. Suposo que tenir un govern imaginari, amb un pla d'energies renovables imaginari, com el que es va presentar ahir a la roda de premsa, els permet fer aquest partidisme quan els hi convé, i sobretot davant d'un tema clau com el de la transició energètica, quan el que haurien de fer és un impuls, un gest de responsabilitat i intentar liderar en una qüestió clau pel futur del país, del territori, de l'economia i de la salut de totes i tots.

Però ja ho sabem, vostès a una mà el que tenen són grans proclames verds i de lluita contra el canvi climàtic, però a l'altra hi tenen la lletra petita d'aquestes proclames que estan signades per Fomento i pels oligopolis.

Malgrat vostès, però, la transformació verda en aquest país seguirà endavant, i seguirà gràcies a un govern decidit, a una consellera i a un president decidits. En aquest sentit, vull agrair a totes i tots els que han fet possible que aquest decret avui

hi sigui; als que fins i tot hi voten que no, però que ens han ajudat a millorar-lo, i a aquells que amb el seu suport avui serà possible.

Avui és un dia important, però queda molt més per fer. Només és un primer pas de passos futurs que vindran, com la transició energètica, l'energètica pública o la planificació territorial. Som aquí per fer-ho, som aquí per defensar aquesta transformació, per fer-la efectiva i per fer-ho com ho hem fet sempre, al costat de la gent.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, i abans de procedir a la votació, la consellera ha sol·licitat intervenir. I en virtut de l'article 85.6 pot fer ús de la paraula per dirigir un agraïment general sense obrir torn. Per tant, consellera.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

No, res, molt ràpidament. Només per fer un agraïment general a tots els grups parlamentaris. És evident que amb uns ens hem entès més que amb altres, però sens dubte el repte és immens i espero comptar amb totes i amb tots vostès per fer possible aquesta transició i abraçar-ne els objectius.

I un agraïment últim també a dues donasses que avui ens acompanyen, que hi han donat la vida gairebé, a l'Eugènia i a la Meritxell també, i a tota la resta de diputats i diputades que han permès que avui hi hagi llum verda en aquest decret.

Moltes gràcies a totes i a tots.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, consellera. Doncs ara, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, procedirem a la votació, entenent que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, que ha obtingut 72 vots a favor i 60 vots en contra, el Decret llei 24/2021 ha estat validat. (*Aplaudiments.*)

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei pregunto a la cambra si hi ha algun grup que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*)

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no, entenent que els vots afirmatius són favorables a que es tramiti com a projecte de llei i els negatius en sentit contrari.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 24/2021 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei, amb 53 vots a favor i 79 vots en contra.

(*Aplaudiments.*)

Decret llei 25/2021, del 2 de novembre, pel qual s'estableixen mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària

203-00015/13

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 25/2021, del 2 de novembre, pel qual s'estableixen mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el conseller de Salut per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula el conseller senyor Josep Maria Argimon.

El conseller de Salut

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, presentem per a la seva validació el Decret llei 25/2021, del 2 de novembre, pel qual s'estableixen mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària. És un decret llei que ens permet acabar d'ordenar i integrar determinats recursos sociosanitaris en el sistema sanitari públic de Catalunya, en benefici de la ciutadania, les entitats que presten aquests serveis i la coherència del model.

Faré un breu repàs dels antecedents d'aquest model sociosanitari i de la situació en què ens trobàvem fins ara, per acabar concloent amb els beneficis que suposen els canvis que introdueix aquest decret llei. L'any 86, 1986, l'aleshores Departament de Sanitat va crear el programa «Vida als anys» per tal de millorar l'atenció a les persones grans i persones en situació terminal. El programa integrava els serveis socials amb els sanitaris en una mateixa prestació, però posteriorment, amb la creació del Departament de Benestar Social, l'any 88, el programa va passar a ser un programa interdepartamental.

L'any 1990 es va aprovar el Decret 215/1990, del 30 de juliol, de promoció i finançament de l'atenció sociosanitària, que preveia la coordinació i la planificació sanitària i social, i fixava criteris de finançament dels recursos sociosanitaris. Aquest decret establia el finançament a través de mòduls del suport sanitari i de suport social. Preveia el cofinançament per part de l'usuari, del suport social, per la qual cosa, en les places de llarga estada i hospital de dia dels serveis sociosanitaris, a partir dels trenta o noranta dies, segons el moment i el temps històric d'ocupació de la persona, havia de realitzar un copagament. L'any 99 es va crear, mitjançant un decret, la xarxa de centres, serveis i establiments sociosanitaris d'utilització pública a Catalunya, i aquí es definien el conjunt de serveis i d'objectius d'aquesta xarxa, i el 2006, el pla director sociosanitari establia els grups de pacients prioritaris d'atenció.

Tot i això, el copagament del mòdul social es va mantenir en els serveis de llarga estada i d'hospitalització de dia. Calia, per tant, adaptar aquesta situació a la realitat actual, ja que tant el sistema sanitari com el social han evolucionat molt en aquests anys, i tenim, doncs, fets com l'envelliment de la població..., que ens ha fet planificar, desenvolupar i reforçar recursos per donar resposta a aquesta realitat. La treballadora social, el treballador social, figura integrada en els equips d'atenció primària i atenció hospitalària sociosanitària i a la xarxa de salut mental, i que forma part de la planificació i finançament del departament, o la xarxa d'atenció sociosanitària, que ja fa temps que està consolidada i està evolucionant cap a centres hospitalaris d'atenció intermèdia.

El Departament de Drets Socials, en el marc de la llei de serveis socials i mitjançant la Cartera de serveis socials, també ha desplegat i ha enfortit la xarxa de serveis dirigits a la gent gran i persones amb dependència.

En aquests moments, l'objectiu del Govern és una atenció integrada, social i sanitària per donar resposta al conjunt de necessitats que tenen les persones en situació de cronicitat, vulnerabilitat o dependència. Per tant, ja fa temps que s'ha superat el marc que va inspirar aquest decret de l'any 1990.

D'acord amb això, és imprescindible que l'atenció sociosanitària sigui gestionada amb la màxima agilitat, de manera que passi a ser gestionada en la seva totalitat, i l'existència del mòdul social i sanitari feia que un mateix servei requerís la gestió administrativa de dos departaments. Es duplicaven processos administratius a nivell d'elaboració de tarifes, de circuits, de facturació o de pagament. Afectava el Departament de Drets Socials, el Servei Català de la Salut, i a totes les entitats proveïdores, i finalment també, i el més important, la ciutadania.

Per tot això, el decret aprovat pel Govern, i que ara sotmetem a validació, estableix l'eliminació del mòdul social i la integració del seu import al finançament de la tarifa de serveis sociosanitaris que fa el Servei Català de la Salut, per garantir el correcte funcionament d'aquests serveis. En els pressupostos de l'any 22, en els pressu-

postos presentats a aquesta cambra, ja s'ha consignat una partida per al finançament de la part fins ara corresponent al mòdul social d'aquests serveis.

Amb la integració del mòdul social a la tarifa sanitària s'aconsegueix racionalització i coherència en la dinàmica de funcionament, i alhora deixa de reclamar-se a la ciutadania el copagament de la llarga estada i l'hospital de dia, que estava vinculat a la seva relació amb els serveis, en aquest cas, socials. D'aquesta manera, es redueixen càrregues a uns pacients i familiars que, atès el tipus de recurs de què estem parlant, viuen situacions moltes vegades greus i difícils. Es tracta, doncs, d'un pas endavant, també un pas endavant en la integració sanitària i en la integració social i sanitària, que el decret llei avui pugui ser validat per aquesta cambra i així quedi referendat aquest model.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. I aquest torn de paraula, com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus, serà de cinc minuts per a cada grup.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar, la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, nosaltres donarem suport a aquest decret, ja l'hi dic per avançada. I és veritat, nosaltres compartim aquest objectiu d'atenció integrada, social i sanitària, però s'ha de dir que, compartint el seu objectiu absolutament, fins i tot el nom del decret, «mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària», és massa per al que és el decret. El decret està posant ordre en una cosa... Vostè ho ha explicat molt bé, no?: venia del programa «Vida als anys» de l'any 86; que des de la llei del 2003 això encara quedava més fora de lloc; que és evident que aquest copagament en el marc dels serveis sanitaris està considerat altament atípic, i, a més, entre els professionals i els usuaris generava situacions diferencials en un mateix centre. Per tant, calia arreglar-ho, i això és el que hi ha.

Ara, a mi..., deixi'm dir-los-ho, jo estic absolutament d'acord amb que hem d'anar cap a una atenció integrada. De fet, quan un llegia els papers en el decret, la seva justificació deia: «En aquests moments, l'objectiu del Govern és l'atenció integrada, social i sanitària en diferents àmbits d'actuació, que es basa en accions conjuntes dels professionals, que tinguem una visió única d'acord amb els objectius i plans d'atenció compartits.» Entenc que això és el que vostès volen fer a través de l'agència social i sanitària; per tant, jo crec que..., jo m'havia animat, eh?, quan vaig llegir el títol del decret, i vaig pensar: «Estem avançant amb l'agència», no?

Els hi reconec la meua frustració. Entre altres coses, perquè la gent gran representa un vint-i-cinc per cent de la població. I, a més, nosaltres sabem que quan tenen..., o s'infecten de la covid, són casos greus i de gran complexitat i, per tant, que incrementen molt més les derivacions als centres sociosanitaris. I això ho hem pogut viure. Com també hem pogut viure el deute que tots tenim amb la nostra gent gran i, per tant, atendre i discutir de veritat quin és el model residencial que volem. Quin és el model residencial que volem, quin és el model sociosanitari. Jo crec que la pandèmia..., potser ja ho veïem abans, eh?, i no n'érem tan conscients, però la pandèmia ens ho ha posat molt blanc sobre negre. I, per tant, necessitem treballar una xarxa assistencial integral i integrada que vagi molt més enllà de les paraules i sigui una realitat, perquè la necessiten i se la mereixen, la gent gran, i així està.

Deixin-me'ls dir, perquè ja els hi he dit que els hi donarem suport i que em sembla lògic que acabem amb aquest copagament que no té massa sentit i que passi tot a dins de la cartera comuna bàsica de serveis assistencials, que no admet el copagament, perquè en el fons és xarxa sanitària... També és veritat que en aquest debat de

model residencial haurem de tenir en compte a quina edat la gent va cap a les residències o fa aquesta opció, i, per tant, també què fem amb l'atenció domiciliària. I, per tant, si la gent hi va més gran, més necessitats, a vegades, més sanitàries que socials. I aquest és un debat que entenc que no és fàcil, perquè sempre hi ha..., tot-hom estira, fins i tot dins dels propis grups parlamentaris.

Però els hi deia que estem perdent una oportunitat. Quan es va fer el traspàs dels serveis sanitaris de presons a Salut, es va traspasar també tot el personal. I aquí hi ha una certa reivindicació del personal, que una part es pot..., de que presta serveis a serveis socials, que són facultatius i que tenen unes condicions laborals i retributives salarials bastant diferents del que són els treballadors de l'ICS.

Jo crec que aquí es perdia una oportunitat de parlar i de fer la integració d'aquest personal sanitari que està en l'àmbit de drets socials, que deu ser ben poc, però que, en tot cas, si fa feines sanitàries, si fa feines d'atenció sanitària en el marc residencial, hem perdut l'oportunitat, ara que reordenàvem una miqueta i traspassàvem pressupostos, que aquest personal tingués el seu reconeixement. I el seu reconeixement passa perquè estigui equiparat, entre altres coses, en tot el que són els drets laborals i retributius dels que també poden prestar residència en sociosanitaris però depenen de sanitat. I, per tant, que es trenqués una mica aquesta estructura entre drets socials i sanitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señora presidente. Bueno, tras leer detenidamente su decreto, llegamos a dos conclusiones. La primera es que desconocen las acciones comprendidas en lo que se refiere a la atención sociosanitaria. Y la segunda es que la pésima gestión les obliga a intentar controlar un área tan complicada a través de un solo canal, porque son incapaces de engranar la maquinaria por la que los dos departamentos funcionan de forma integrada.

Miren, según la página web de la Generalitat –y leo– «la atención sociosanitaria comprende el conjunto de cuidados destinados a aquellas personas enfermas y personas con discapacidad que por sus características especiales pueden beneficiarse de la actuación simultánea de los servicios sanitarios y sociales, para potenciar su autonomía, paliar sus limitaciones o sufrimientos y facilitar su inserción social», lo que significa que no solamente necesitan profesionales sanitarios. La salud geriátrica, psiquiátrica y de personas con necesidades especiales no solo comporta un sinfín de cuestiones médicas y hospitalarias, sino que también se requiere el trabajo que debe hacer Derechos Sociales, que es el encargado y el conocedor, o al menos debería serlo, de analizar las trabas laborales y sociales con las que se encontrará una persona con un problema crónico que desee continuar con una vida dentro del entramado social. Es decir, normalización de su vida diaria y adecuación a su rutina, como cubrir sus necesidades socioeconómicas, o disponer de políticas y servicios sociales de conciliación laboral y cohesión familiar.

Tras la primera leída del decreto, casi consiguen enredarnos en su tela de araña de incompetencia para la gestión y coordinación. «¡Ventanilla única!» –pensamos– «Al fin han escuchado a este grupo parlamentario.» Pero nada más lejos de la realidad. Y es que la ventanilla única no significa gestión única. Tras analizar varios ejemplos europeos, constatamos que ningún país lleva a drenar todos los afluentes de lo que supone la atención sociosanitaria en un único departamento, porque, por sentido común, las dos consejerías deberían trabajar en distintos campos por el buen funcionamiento de esta área, para llegar a un final conjunto –eso sí que sería la ven-

tanilla única— que facilitaria los trámites y reduciría la burocracia, que consigue que muchos de los potenciales usuarios nunca lleguen a su fin o lleguen tarde, como está pasando.

Pero claro, es que hablamos del Departamento de Asuntos Sociales, el encargado de la gestión de las residencias geriátricas, y el que en época covid se ha mostrado chapucero a un nivel inimaginable. Hablamos de las residencias que son gestionadas por Mutuam, que es una genuina agencia de colocación de exconvergentes, desde Arqués Suriñach hasta Francesc Brossa, pasando por el presidente del Colegio de Médicos, el señor Padrós, que goza de un alto cargo en la comisión técnica asesora. Hablamos de las residencias feudo de Sumar Acción Social, gestionadas por la red clientelar de Junts, desde su presidente Josep Maria Vidal Vidal hasta todos sus consejeros, como por ejemplo Jordi Soler Casals. Y hablamos de sus conciertos con otro grupo afín a Esquerra Republicana, L'Onada, de Cinta Pascual, que ha facturado cantidades ingentes a la Generalitat mientras desviaba pacientes con dudosísimo criterio sanitario a sus centros; eso sí, con el beneplácito del exconsejero de Derechos Sociales y la exconsejera de Sanidad, aprovechando la contingencia covid.

El Govern de Catalunya ha hecho suya aquella frase de «no deixar ningú enrere». Lo que no habían aclarado a los catalanes es que cuando recitaban este mantra se referían a no dejar a ninguno de sus amigos atrás, y que lo conseguirían a costa de los más vulnerables. Ahora plantean, con este decreto, atajar el problema que supone la ineficacia de la consejería de Derechos Sociales y sus nefastas políticas de castillos de naipes, eximiendo de responsabilidades a la señora Cervera y mermando aún más las competencias del departamento. Y nos lo muestran con un apetecible envoltorio de ventanilla única que nuestro grupo parlamentario exige allá donde tiene voz.

El resumen es que la solución que ustedes proponen a los problemas de incompetencia del Departamento de Derechos Sociales es omitir sus obligaciones sobrecargando el Departamento de Sanidad. Brocha gorda para disimular un boquete en la pared.

Votaremos en contra.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Conseller, a nosaltres ens va passar una mica el mateix que ha explicat la diputada Escarp, que llegim un títol, ens imaginem una sèrie de coses, llegim el decret i diem: «Bé, no acabem de saber ben bé on està la novetat o on està el canvi.» I, per tant, ens genera molt dubtes, aquest decret.

Ens genera dubtes, perquè entenem que no va a l'arrel de les coses o no canvia massa res, més enllà de traspasar-ne una gestió. I, per tant, que perd una oportunitat; perd una oportunitat d'abordar realment aquesta atenció integrada, que és indispensable i que entenem que es fa tard.

I és cert, va aflorar aquesta necessitat en el marc de la pandèmia; una necessitat que ja era prèvia, però que durant la pandèmia es va fer com molt més evident, no?, i generava o posava sobre la taula la necessitat d'ordenar l'entramat que existeix, ja no només al sistema sanitari, sinó també en els sociosanitaris.

Però a nosaltres ens genera dubtes, o bàsicament no veiem que aquest decret resolgui la situació quan el que fa bàsicament, no? és traspasar tota l'atenció sanitària com a gestió del Servei Català de la Salut, però que no aborda què fem amb Hèstia, amb DomusVi, amb Mutuam. Què fem amb tots aquells sociosanitaris que el que fan és generar benefici i buscar el benefici per a l'empresa privada. Un debat que aquí

s'ha produït en diverses ocasions és com, a través de l'atenció sanitària, cal evitar aquelles empreses que el que busquen és el lucre.

Alguns defensen que ha de ser un servei cent per cent públic, de gestió, titularitat i provisió públiques, però el que la majoria en aquest Parlament havia establert de fa alguns anys era que com a mínim no hi hagués ànim de lucre; però, en canvi, el que acabem fent amb aquest decret llei és absorbir o traspasar al Servei Català de Salut tota una atenció sociosanitària sense entrar a discutir res d'això. I, per tant, tenim serveis sociosanitaris gestionats per Hèstia, serveis sociosanitaris gestionats per DomusVi, que recordem que l'any passat o fa dos anys tancava amb més de 22 milions de benefici. Per tant, un servei del Servei Català de Salut de donar atenció, que hauria de ser i que ha de ser universal, que és bàsica per a la salut en el sentit ampli de la paraula, el que facilitem és que hi hagi qui faci negoci amb això. O Mutuam, que gestiona serveis sociosanitaris i que gestiona PADES a Barcelona i a Girona. No m'estendré en el que és Mutuam i el que ha suposat Mutuam tant per als serveis d'atenció sanitària com per als sociosanitaris durant molts anys en aquest país.

Per tant, no podem compartir aquest decret llei. I, com deia, és una oportunitat perduda per realment abordar una reforma clara i abordar quina és l'atenció sociosanitària que volem per a aquest país, no fent un canvi només merament d'organigrama a l'hora de la gestió.

I això també ens porta a fer algunes reflexions al voltant de com s'origina, no?, aquest canvi que jo deia abans, que ve provocat per la pandèmia o que fa eclosionar durant la pandèmia. I en aquell moment ja es va haver d'abordar també què es feia amb l'atenció a la gent gran, amb el sistema residencial, amb els sociosanitaris, com salut s'havia d'implicar en aquesta gestió per redreçar la situació. I ara veiem, en un nou moment de o certa alarma o no sabem ben bé al voltant de la nova onada de la covid, com el Departament de Salut torna a donar indicacions confuses a la gent i genera aquell «responsabilitzeu-vos vosaltres de tenir un passaport covid», sense abordar un tema essencial com és la bretxa digital; sense abordar la bretxa digital i sense abordar la quantitat de gent exclosa socialment que no tindrà mai accés al passaport covid, perquè està en situació administrativa irregular. I que, per tant, el que fem és segregar un cop més, a través de mesures sanitàries, la població, en lloc de donar cobertura universal i facilitar que tothom tingui accés als drets més fonamentals i també accés a tots els espais per desenvolupar la seva vida.

Per tant, com deia, nosaltres votarem en contra d'aquest decret llei i demanarem que es tramiti per llei, perquè com a mínim puguem fer el debat que entenem que es perd amb aquest decret.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Amb aquest decret llei de mesures organitzatives en l'àmbit sociosanitari, considerem que el que fem avui és, en tot cas, posar un pedaç, no?, de molts canvis estructurals que cal fer en el sistema social i sanitari. I, efectivament, pot ser un primer pas endavant per començar a ordenar el sistema d'atenció social i sanitària, i per això li donem suport, però sense oblidar que necessàriament el futur dels centres sociosanitaris passa a estar molt més integrat en els sistemes de serveis socials i d'atenció a l'autonomia personal –hauria d'estar molt més integrat. I això ho hem de fer suposo que a través de l'eina que el mateix Govern ha anunciat de l'agència que integra serveis socials i sanitaris, amb la qual des de les vostres conselleries s'han compromès. Entenem, doncs, que aquest decret és una antesala, no?, endreçar

el servei sociosanitari en un mentrestant, per poder donar millor resposta a les persones, solucionant els problemes i les distorsions que s'han detectat.

Però per la diversitat de les necessitats que tenen les persones usuàries d'aquests serveis, és imprescindible poder articular amb urgència una estructura capaç de fer front als reptes i a les negligències que s'han posat de manifest en aquesta pandèmia. Per tant, demanem tant al conseller de Salut com a la consellera de Drets Socials dues coses. La primera, que portin l'agència social i sanitària al Parlament amb celeritat, per tal de debatre, per tal de parlar sobre aquesta arquitectura i sobre aquests canvis estructurals que formen part de com s'està pensant el model, més enllà de que sigui una qüestió transaccional; hem de pensar com es coordinen els serveis. Hi han dos sistemes. Perquè arribem tard. I, en segon lloc, la segona petició és que cal abordar la disparitat de models existents en la gestió de recursos sociosanitaris i obrir el debat a la titularitat..., sobre la titularitat –perdó– i l'externalització de recursos essencials per avançar en l'enfortiment d'un recurs que ha de ser públic, i amb molt més control de la qualitat assistencial. Són lliçons que ens ha deixat la pandèmia i no podem continuar perdent temps i oportunitats per avançar en aquest sentit.

I també ens planteja el decret, que pensàvem que aniria molt més enllà, en primer lloc, l'impacte en la coordinació amb el sistema de serveis socials. Una pregunta concreta és si Salut assumeix la competència per també reformular els objectius dels serveis sociosanitaris. O què passa amb la manca de places en la planificació territorial? Quin és el plantejament? Aquest debat no l'estem tenint. O en com pot afectar la coordinació amb els serveis socials i els circuits per demanar el recurs a persones que el necessiten sense haver passat necessàriament per un hospital o pel sistema de salut; aquí, on queda el paper del servei social? I aquí sovint la situació social i familiar d'una persona és la que determina la necessitat de recursos assistencials i, si no tinc un suport familiar, hem de poder garantir que l'Administració té tota la informació i tots els recursos per derivar aquesta persona o aquesta família i atendre la seva situació.

I, en segon lloc, una altra qüestió important és la del finançament. Vostès han previst fer una transferència del mòdul de pagament del Departament de Salut i treuen els recursos sociosanitaris a la cartera de serveis. I està clar que aquest canvi obre un horitzó diferent als sociosanitaris que, en cap cas, ha de generar una bretxa amb la resta de serveis socials. Portem onze anys d'infrafinançament dels recursos i cal que avancem en l'actualització dels serveis; però han d'avançar tots.

I això, si és important, és especialment important per com afecta la qualitat assistencial, per com ha repercutit en deteriorar les condicions laborals i en degradar el reconeixement de les professionals de les cures i socials. I no podem deixar de dir-ho: cal abordar l'equiparació laboral i salarial de les professionals sociosanitàries, independentment..., en el moment, tot i que s'ha de caminar cap a una titularitat cent per cent pública, ara mateix, independentment de la titularitat que tingui el servei, no podem demanar rendició de comptes, no?, i que es respectin els drets laborals independentment de si el servei a dia d'avui està gestionat per una empresa o per qui sigui. I ara mateix això no s'està garantint.

En conclusió, avancem amb petites millores amb el decret, però s'ha de tenir un debat molt més a fons i esperem el projecte de llei de l'agència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller, no fa massa en aquesta cambra vàrem assistir a un debat parlamentari molt trist. Esquerra i Junts per Catalunya, amb el suport del PSC, van bloquejar la voluntat de tota la cambra, liderada per Ciutadans i pels co-

muns, però votada per tota la resta de grups, CUP inclosa, de crear una comissió d'investigació per veure què havia passat exactament a les residències de la gent gran durant la pandèmia. Una comissió d'investigació en un Parlament com aquest –els que som aquí ho sabem– no és gran cosa; és un programa molt de mínims per depurar responsabilitats. Però potser hauria estat prou per apaivagar el dolor dels familiars de persones grans traspassades i dels representants de les entitats que encara demanen transparència i justícia, que aquella tarda van seguir el nostre debat parlamentari amb els ulls esbatanats i van marxar alguns plorant, d'altres cridant que la política és una «merda», tal qual ho deien alguns. Jo els vaig sentir i em van venir llàgrimes als ulls a mi també.

Bé, aquell dia se'ns va voler colar que la creació d'un grupet de treball, d'aquells que si et criden a comparèixer i no hi vas no passa res, era encara millor que una comissió d'investigació. Es deuen pensar que la gent que no és política ni diputada no s'adona de quan els polítics i diputats els prenen el pèl. Els deu semblar que no es nota quan passen coses com les que van passar a les residències de la gent gran sota la funesta gestió de l'aleshores conseller d'Afers Socials, el senyor El Homrani, i sota la no pas gaire més brillant de la consellera de Salut de l'època, Alba Vergés.

La desconexió entre els serveis de salut i els serveis socials, que ja era una temeritat abans de la pandèmia i era especialment perillosa per a garantir la cura de la gent gran i dels grans dependents, va fer el cim del desastre sota l'impacte de la covid. Només faltava que això ens enganxés comandats per un president com Quim Torra, sense autoritat moral ni política per prendre el timó d'aquella crisi i que, en el fons, potser ja li anava bé que fossin dos consellers d'Esquerra particularment poc dotats, Homrani i Vergés, els que es mengessin el «marron». Sé, sabem alguns, que autoritzades veus mèdiques van insistir a demanar-li al president Torra que fes un esforç per, si més no, fer veure que presidia. Des de llavors, hem assistit a un fascinant ball de bastons entre Salut i Serveis Socials, entre Serveis Socials i Salut, que s'han anat passant la pilota de la gestió de les residències –i del que no són les residències–, «ara tu, ara jo», sempre per la porta del darrere i sense explicar amb claredat i humilitat el que de debò passava i passa: que estaven vostès desbordats, que ho van fer tot malament, i que llavors han dedicat moltes més energies polítiques a amagar els errors que no pas a corregir-los.

El decret que avui debatem sembla que intenta posar punt final a la incertesa sobre aquest tema, consolidant una reestructuració definitiva perquè sigui el Departament de Salut –significativament, el Departament de Salut del conseller i doctor Argimon– qui finalment assumeixi l'atenció sociosanitària especialitzada que requereix la nostra gent gran i altres col·lectius particularment vulnerables. Per fi queda clar qui tindrà l'última paraula, qui donarà la cara. I suposo que podríem dir que això és una notícia esperançadora, encara que arribi tard, malament i que ens deixi el regust amarg de que encara ara i aquí, encara avui i així, segueixin vostès amagant l'ou i la responsabilitat.

No farien aquest decret si no fossin conscients que tot va fallar. No farien aquest decret si no sabessin que és molt el que tenen a amagar i pel que demanar perdó. Ah, però això és l'últim que faran, perquè vostès, quan s'equivoquen –que s'equivoquen molt–, mai no demanen perdó –*patada y «p'alante», patada y república*, vet aquí el seu sistema.

Esperemos a ver en qué queda esta reestructuración, si es la definitiva. De todos modos, si con esto creen que lavan su responsabilidad y su conciencia y si con esto creen que ya no va a hacer falta no la comisión de investigación de las muertes en las residencias que les reclamábamos, sino ni siquiera el *grupet de treball* prometido –del que por ahora seguimos sin saber nada–, bueno, pues abandonen toda esperanza de redención; también de que las personas que abandonaron este Parlament hace unas semanas, llorando y expresando en términos durísimos su pérdida de fe en la política, vuelvan a confiar en ustedes jamás.

Por de pronto, nos vamos a abstener por una razón muy sencilla: no nos fiamos de ustedes o, mejor dicho, no de todos ustedes –de unos más que de otros. En todo caso, nos abstendremos.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, aquest és un decret llei que promou un canvi de model que no està malament; és a dir, en compartim la idea. Però jo crec que potser s'hauria d'haver fet amb més calma, amb més consens, amb més anàlisi i escoltant potser una mica més el sector, no? Un decret llei potser no seria l'instrument per dur a terme aquest canvi. Perquè és que estem parlant de canvis molt significatius que tindran un gran impacte en empreses proveïdores i que, per tant, caldria fer aquest diàleg, no?

Això ens ho hem trobat amb l'Associació, per exemple, de Benestar i Desenvolupament, on hem tingut diverses reunions en el marc de l'Ajuntament de Barcelona, perquè fins ara han gestionat centres d'atenció a drogodependències, no?, i ara es troben que no poden participar en els concursos, ja que els criteris de la cartera de serveis exigeixen que siguin empreses vinculades al sector sanitari. I, com aquesta, hi han moltes més entitats o empreses que es poden veure afectades.

Sorprèn del decret que no afecti les residències geriàtriques, no? La norma jo crec que obeeix, o el canvi obeeix a de quina manera ha afectat la pandèmia a les persones de més edat, però –no sé per què, no sé amb quin criteri– no s'incorporen les residències en aquest decret, quan, a més a més, durant la primera onada de la covid, el Departament de Salut ja en va assumir la tutela, jo crec que amb una decisió també encertada, no?

També hi ha un problema afegit, que jo crec que és el tema dels retards en les visites i en els diagnòstics de les malalties cròniques o greus, no? Hem tingut el problema de la covid –ha col·lapsat el sistema–; avui el sistema està molt centrat i molt focalitzat en gestionar la covid-19, i això fa que hi hagin retards en visites, en proves, en diagnòstics, no? I, de fet, els propis metges i els experts ja alerten que aquesta situació d'un infradiagnòstic ara afectarà el futur del sistema sanitari. Els professionals hauran de tractar dolències i malalties en situacions ja, malauradament, molt més avançades, i això comportarà una sobrecàrrega del sistema. I crec que és un element que hauríem de tenir molt present quan estem parlant d'aquesta norma.

Compartim totalment, en aquest sentit, buscar una millor coordinació entre els centres que ofereixen atenció sociosanitària i els centres sanitaris, que és el que es persegueix amb aquest decret llei. Cal millorar l'eficiència dels recursos, sobretot guanyar agilitat i simplificar els tràmits –és una cosa que hem reclamat–, i crec que, doncs, amb aquest pas s'entra en aquest camí de buscar aquesta simplificació i agilització, no?

Sí que vull remarcar lo important que creiem que és posar en valor la col·laboració publicoprivada en l'atenció sociosanitària. Els serveis que avui presten els centres sociosanitaris inclouen l'atenció a persones amb discapacitats, amb problemes de salut mental, malalties terminals, cures palliatives, no?, i això, tradicionalment, a Catalunya són serveis que es presten en centres concertats de diferents titularitats i no a hospitals o centres d'atenció primària. I, per tant, cal posar en valor aquesta tasca que fan.

Com a conclusió, dir-los que sobre el paper creiem que la decisió és encertada, va pel camí correcte, però que potser la manera de fer-ho no hauria d'haver estat... I, en aquest sentit, ja avanço que, com altres grups, doncs nosaltres demanarem que això es tramiti amb una proposició de llei, perquè cal escoltar el sector i cal debatre més

profundament, perquè és cert que la norma es queda una mica molt per sobre del que realment persegueix com a objectiu, que em sembla que és un objectiu molt bo. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, deixin-me començar aquesta intervenció, avui que és el Dia Mundial de la Sida, amb el nostre suport a tots els malalts de sida. En aquests quaranta anys s'ha avançat molt en el coneixement i tractament, però encara ens falta un camí per recórrer, sobretot en la lluita contra l'estigmatització.

I també volem felicitar, des de Junts per Catalunya i des d'aquest faristol, el Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers de Catalunya i a la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària, per la Creu de Sant Jordi 2021, que ahir es va anunciar que el Govern els hi concediria. Un reconeixement més que merescut pel col·lectiu d'infermeria i pel col·lectiu de metges de família i comunitària, que durant la pandèmia han demostrat amb escreix la seva vàlua. I, gràcies a ells i a la resta dels professionals sanitaris, doncs, estem fent front a la covid-19 de la millor manera possible.

Avui votarem un decret llei que en bona part neix dels aprenentatges d'aquesta pandèmia. La gran majoria de persones afectades ha estat la nostra gent gran i la nostra gent vulnerable. Ells han estat els principals afectats d'un sistema d'entendre l'atenció a la nostra gent gran que no estava preparat per fer front a una situació com la que hem viscut. Tots ho hem vist: residències poc «sanitaritzades», amb molts usuaris, la gran majoria d'edat avançada, amb requeriments de cures molt elevats per la seva elevada complexitat i per les seves malalties associades. Tots hem vist que, en aquestes circumstàncies, els primers mesos de la covid-19 es van acarnissar amb la nostra gent gran.

La integració social i sanitària i la prioritat de la salut pública en les intervencions comunitàries han esdevingut i ara són, més que mai, una responsabilitat sistèmica i una responsabilitat ètica que tenim davant de les debilitats que vam confirmar per la pandèmia. El decret llei que avui es porta a aprovació és un pas important en aquesta línia d'integració social i sanitària, que des de Junts per Catalunya entenem que és fonamental per donar aquesta correcta atenció a la nostra gent gran, l'atenció que es mereixen tots aquells que han lluitat per aconseguir aquest món que ara nosaltres gaudim.

Catalunya –s'ha dit abans, en les intervencions d'abans– té uns índexs d'envelliment i de sobreenvelliment dels més alts del món, amb un model d'atenció a la nostra gent gran mixt, entre Salut i Drets Socials, com molt bé ha explicat el conseller Argimon. Ja fa molt temps que a Catalunya tenim clar que aquests dos departaments han d'anar coordinats i han de treballar plegats, ja que l'usuari és la mateixa persona, amb diferents graus d'autonomia personal i, per tant, de necessitats assistencials en els diferents estadis de la seva vida.

Aquesta coordinació –ho ha explicat el conseller– es va iniciar l'any 1986 amb el programa «Vida als anys». El 2011 es va crear el programa de prevenció i atenció a la cronicitat; el 2014, el pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària –el PIAISS–, i el 2019, el PAISS –el pla d'atenció integrada social i sanitària.

Consellers, ho tenim tot escrit, ho tenim tot estudiat. Catalunya ha estat pionera en aquesta coordinació entre Drets Socials i Salut en l'atenció a la cronicitat i a la nostra gent gran, però ara ens falta donar aquest pas més, aquest pas definitiu que la pandèmia ens ha demostrat que és imprescindible, amb un veritable treball conjunt de tots els recursos.

Aquest decret llei que avui votarem és un gran pas. Aconseguiu una major coordinació entre els diferents serveis i nivells assistencials, facilitant aquesta derivació entre els nivells assistencials i entre els recursos, fet que és positiu per al conjunt de tot el sistema, fins i tot també de l'atenció primària i fins i tot de les urgències. Aconseguiu menys burocràcia, a l'estar tot sota un mateix departament. I un tema molt i molt important: elimina el copagament de la llarga estada i de l'hospital de dia.

Però aquest és un primer pas que ens ha de portar cap a l'agència integrada social i sanitària, un model que ens ha de permetre situar la persona al centre, mantenint al màxim la seva autonomia i les seves preferències vitals en cada moment i apostant per l'atenció domiciliària –que és el seu entorn conegut–, pels pisos amb serveis, pels hospitals i pels centres de dia. I, en el moment que es perdi aquesta autonomia, que es vagi perdent aquesta autonomia, doncs, les residències assistides; òbviament, sempre amb el suport del PADES, quan sigui necessari.

Una agència amb la participació del Departament de Drets Socials, del Departament de Salut, i –no ho oblidem– del món local, d'ajuntaments i consells comarcals. Aquesta és l'aposta de Junts per Catalunya, és l'aposta del nostre programa, del nostre acord de govern i del pla de mandat. Ara que la llarga estada passarà a dependre de Salut..., per tant, en el moment que es requereixi l'hospitalització, sigui d'aguts, de mitja estada, convallescència, de llarga estada, serà tota sota la gestió del departament, amb uns mateixos criteris i circuits i sense copagament; és una excel·lent notícia i un primer pas decidit cap a aquesta agència.

Consellers, no ens aturem aquí. Posem en marxa aquesta agència, que ha de fer realitat el model pel que Catalunya porta tants anys teoritzant i preparant-se per tirar endavant. Òbviament, per la nostra gent gran, el nostre vot d'avui serà favorable a aquest decret llei. I seguirem treballant per fer realitat aquesta agència.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Consellers, consellera, conseller Argimon... Abans de començar m'agradaria, des d'aquest faristol, aprofitar aquesta intervenció i traslladar el meu condol als familiars de les persones que ahir, malauradament, ens van deixar en un incendi. Una realitat, malauradament, massa invisibilitzada.

Per altra banda, m'agradaria tornar a tenir un record per a totes les víctimes de la pandèmia, els seus éssers estimats, així com els professionals del sector. Ho van donar tot i avui en dia ho continuen fent. Per justícia amb totes elles, no les podem oblidar.

La pandèmia segueix posant en relleu el paper cabdal de l'àmbit sociosanitari. De fet, continua sent necessari donar-hi una resposta ràpida i eficient. La mesura que avui debatem té per objectiu una major integració dels serveis sociosanitaris que millori l'eficiència, la simplificació i la celeritat en la gestió. S'emmarca, doncs, en un nou model d'atenció integrada que impulsin els departaments de Salut i de Drets Socials.

Continuem amb el compromís ferm de seguir treballant i revertint la situació que vam viure a l'inici de la pandèmia, afectant les residències severament, independentment del seu model i la seva ubicació. Tots sabem que la pandèmia va tenir un gran impacte sobre les persones grans, un col·lectiu on predominen casos de gran complexitat.

Actualment, com ha comentat la companya Assumpta Escarp, aquest col·lectiu representa el vint-i-cinc per cent de la població. El 2050 representarà el trenta per cent;

gairebé una de cada tres persones serem i formarem part d'aquest col·lectiu de gent gran. Aquesta realitat, no creieu que ens obliga a reconèixer que necessitem fer un front comú davant els reptes de futur? Aquest decret que ens presenten ens permet avançar cap a l'alleugeriment de les càrregues i les obligacions de les persones grans que en són usuàries, i cap al reforç de la seguretat jurídica de les empreses i entitats col·laboradores del sistema.

De fet, es tracta de continuar la tasca iniciada la passada legislatura –amb reptes de legislatura– per la consellera Vergés i el conseller El Homrani, reptes de derivació a centres sociosanitaris per ajudar a mantenir l'activitat hospitalària, així com donar suport a les residències i a l'atenció primària i comunitària. Per tant, des d'Esquerra Republicana permetrem aquest traspàs de competències en matèria de salut mitjançant el Servei Català de la Salut, perquè volem millorar l'atenció en cas d'haver de respondre ràpidament a noves situacions d'urgències, i per ser ràpids, eficients i satisfer les necessitats de l'atenció sociosanitària.

La pandèmia no s'ha acabat. Hem de seguir donant la millor resposta a la covid-19, i crec que d'això en som tots conscients. Per responsabilitat, ens hauríem d'allunyar de la picabaralla política i de la demagògia que han intentat fer alguns grups en aquesta cambra amb un tema tan rellevant i sensible com aquest.

Centrem-nos, doncs, en seguir millorant el nostre sistema; analitzem les coses que hem de seguir potenciant; impulsem la cooperació publicosocial i augmentem el pes del sector públic. A la vegada, no renunciem a denunciar els incompliments de l'Estat sobre el finançament del sistema. Aprofitem la feina ja feta la passada legislatura i avancem per dotar-nos del millor model per al nostre país, un model d'atenció que volem centrat en les persones, d'equilibri territorial, d'impuls de l'atenció domiciliària, i, en definitiva, que integri l'atenció social i sanitària.

Per acabar, avancem cap al model republicà, un model que vol acompanyar de forma digna les persones grans, més inclusiu, més autònom, i, sobretot, amb perspectiva de gènere.

Evidentment, votarem a favor de la convalidació d'aquest decret.

I moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. I, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem a votar el Decret llei 25/2021.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació –107 vots a favor, 19 vots en contra i 6 abstencions–, el Decret llei 25/2021 ha estat validat.

D'acord, ara, amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui que es tramiti com a projecte de llei. *(Pausa.)* Atès que hi ha peticions per grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei convalidat s'ha de tramitar com un projecte de llei.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació –69 vots a favor i 63 vots en contra–, el Decret llei 25/2021 es tramitarà com a projecte de llei.

Atès que no hi ha cap petició... Perdó, ja està.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, el debat de totalitat sobre la proposició de llei de millora urbana, ambiental i social dels barris i viles. D'acord amb l'article 116,2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés, per un temps màxim de quinze minuts.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Bé, volia començar aquesta intervenció amb un sentit record per l'Oriol Bohigas, una figura que sens dubte deixa un gran llegat urbanístic en aquesta ciutat, però no només això, sinó que deixa una mirada crítica, provocadora, estimulante, ambiciosa, en tot allò que té a veure amb les transformacions urbanes i en concebre la ciutat, doncs, com l'espai per a les persones, no?, perquè si una idea transmetia sempre l'Oriol Bohigas és que calia posar les persones, la ciutadania, al centre de les polítiques urbanes. *(Aplaudiments.)*

Una de les obsessions de l'Oriol Bohigas i d'altres arquitectes i geògrafs, com en Xavier Valls, com en Jordi Borja, com la Carme Ribas, com la Zaida Muxí, com la Maria Dolors Garcia Ramon, per citar-ne només alguns i algunes, doncs, ha estat la transformació de les perifèries urbanes en clau social des de la seva lluita anti-franquista com a alternativa a la Barcelona de Porcioles, però també fins als nostres dies i fins als reptes que tenim plantejats avui a ciutats mediterrànies, que, com sabem, ja no només tenen una lògica clarament metropolitana, sinó que ara ja és una lògica regional i jo diria fins i tot de país, no?

«Convertir els suburbis en ciutat i fer-ho amb la participació dels seus veïns i veïnes», ens deia en Xavier Valls, amb l'urbanisme alternatiu del pla popular de Santa Coloma de Gramenet. «Monumentalitzar la perifèria», ens deia l'Oriol Bohigas, «dotant els barris de places i d'espais públics que generin identitat, que generin espais cívics, espais de relació, espais comunitaris». «Feminitzar l'espai públic i incorporar la mirada de gènere en les polítiques urbanes», ens diuen avui la Zaida Muxí o la Maria Dolors Garcia Ramon. «Infiltrar el verd a les nostres ciutats, renaturalitzar-les amb biodiversitat», ens diu la Carme Ribas, que és un dels grans reptes actuals de les ciutats denses com les nostres.

Doncs bé, aquests són només alguns dels reptes als quals volem fer front amb aquesta proposició de llei de millora urbana, ambiental i social de barris i viles; amb aquesta llei, en definitiva, de barris verds. Una proposició de llei que beu de la llei de l'any 2004, de la llei de Pasqual Maragall i ideada per un altre geògraf referent a casa nostra com és l'Oriol Nello. Una llei que ja va beure d'experiències internacionals, d'aprenentatges en la regeneració urbana arreu, i de la qual creiem que podem continuar aprenent.

Una proposició de llei, aquesta que presentem, que, com la del 2004, el que vol és fer front a un fenomen que, de fet, és intrínsec al propi procés d'urbanització quan operen les lleis del mercat en l'assignació d'usos del sòl i de tipologies edificatòries sobre l'espai urbà, que és la segregació socioespacial, no? És a dir, la tendència a la separació dels grups socials sobre el territori resultant de les desigualtats de renda i de la situació del mercat de l'habitatge i de les condicions urbanes dels diferents territoris. Una dinàmica que el que acaba provocant és que aquells que més necessiten els serveis i el suport públic acabin residint en els barris en els quals hi ha majors dèficits i en les localitats en què es disposa de menors recursos.

A Catalunya hi ha avui 236 àrees identificades com a vulnerables en tot el país, la majoria d'elles a la província de Barcelona i concentrades en els eixos del Llobregat i del Besòs, però no només aquí: també en els entorns urbans de Tarragona o de

Girona, en determinats barris de Lleida o en nombroses capitals de comarca i viles i ciutats mitjanes d'arreu del país hi trobem aquest fenomen.

Nosaltres creiem que ara és el moment de plantejar una nova llei de barris, una llei de barris verds que millori i que adapti la del 2004. El que estem proposant, de fet, amb aquesta nova llei de barris verds és que el combat contra la desigualtat urbana i l'aposta per la transició ecològica vagin de la mà. I això no només vol dir actuar en habitatges per fer-los més eficients energèticament, que, evidentment, cal fer-ho i és necessari, sinó que vol dir intervenir en els barris de forma integral, en clau social i en clau ambiental. Per tant, que la lògica aquesta de transformació social i ambiental vagin de la mà en tots els territoris. I, per tant, per generar també oportunitats de dinamització econòmica en tots aquests territoris.

Perquè tenim el repte de respondre a l'emergència climàtica des de cada racó del país i de fer arribar la transició ecològica arreu —és a dir, que els barris més vulnerables del país no es quedin al marge de la transició ecològica. Però tenim avui també el repte de la recuperació social i econòmica en un escenari postpandèmic, i per això a través d'aquesta llei proposem eines adreçades, per exemple, a incentivar l'economia de proximitat i el comerç local o generar ocupació en aquests barris. També polítiques socials i de salut comunitària, que hem vist que són tan necessàries després de la pandèmia, específicament en aquests territoris. I també polítiques urbanes en l'espai públic; també la pandèmia ens ha ensenyat que necessitem, en aquestes ciutats densificades que tenim, major espai públic, major espai relacional.

Sabem que en els barris vulnerables les condicions d'habitabilitat i d'eficiència energètica dels edificis sovint no són les adequades, i que les persones que resideixen en aquests barris a l'hivern passen més fred i tenen més dificultats per escalfar-se i pateixen pobresa energètica, i a l'estiu passen onades de calor i pateixen més també aquestes onades de calor.

Sabem també que qui està patint més els efectes de la crisi pandèmica són els barris en els quals la qualitat de l'espai privat té més deficiències, i que, per tant, necessiten un millor espai públic. I també són aquests barris en els quals l'impacte social i econòmic de la crisi actual està generant més estralls. De fet, com ja va passar amb la crisi de l'any 2008.

Mirin, de fet, en la crisi del 2008..., crec que tenim uns quants aprenentatges que podríem tenir. En aquella crisi econòmica i financera, que, com saben, es va produir fruit de l'esclat de la bombolla immobiliària i hipotecària d'aleshores, el que va succeir en molts d'aquests barris, en molts d'aquests territoris, és que, en un primer moment, just abans de la crisi, fruit justament de la bombolla especulativa, els bancs oferien crèdit barat, i això el que va fer és que molta gent d'aquests territoris, que estaven molts d'ells estigmatitzats, va aprofitar aquest crèdit per marxar i per comprar-se un habitatge fora d'aquests territoris.

Els habitatges que quedaven buits en aquests barris, justament amb la mateixa bombolla immobiliària, perquè els bancs oferien crèdit barat a les hipoteques, doncs, van ser comprats per famílies encara més vulnerables, moltes d'elles provinents de l'onada migratòria d'aquell moment. Quan va esclatar la bombolla, el que va succeir és que justament aquestes famílies més vulnerables en aquests territoris són les que més van patir, són les que més van veure com se les desnonava i se les feia fora d'aquelles cases com a conseqüència de l'esclat de la bombolla hipotecària. I, per tant, són territoris que sempre acaben patint els efectes de les crisis.

I, en aquell moment, el que va seguir a aquesta crisi van ser uns quants anys de recessió econòmica en els quals la pobresa es va intensificar en aquests territoris de forma molt clara. Però, saben on es va fer més manifesta la segregació socioespacial? Doncs va ser als barris benestants. És a dir, va ser als barris benestants on, després de la crisi del 2008, es va produir una major concentració de determinats segments de la població, òbviament, aquells segments de classe més alta. Per tant,

va ser als barris benestants on es va concentrar més població rica durant els anys després de la crisi 2008.

És a dir, mentre els rics es feien més rics i vivien més junts en els seus barris, en els territoris i en els barris pobres la situació cada cop era pitjor i els pobres cada cop eren més pobres. I, mentre això passava, la Generalitat va abandonar les polítiques de regeneració urbana, i es van abandonar l'any 2010 les convocatòries de l'anterior llei de barris. Per tant, és en aquest context en el qual es va deixar de banda aquests territoris. I avui patim les conseqüències d'aquesta dècada de desinversió pública en aquests territoris. I, com a conseqüència d'això, les dinàmiques de segregació urbana s'han intensificat, avui.

Aquesta va ser una de les conseqüències del paradigma de l'austeritat que va regnar després de la crisi del 2008, i del qual, per cert, el Govern de la Generalitat en feia bandera –d'aquest paradigma de l'austeritat. Avui, afortunadament, tenim un nou paradigma, una nova resposta a la situació de crisi, que passa per una resposta que sigui expansiva, i, per tant, també per una resposta d'inversió pública. I és aquí on volem emmarcar aquesta nova llei de barris verds que proposem, en aquesta lògica d'inversió i d'intervenció pública en aquests territoris.

I ho fem aprofitant els aprenentatges, perquè hem après coses, i sabem que l'èxit de les polítiques urbanes s'explica, entre altres coses, per l'empoderament comunitari –aquells barris amb major empoderament comunitari són els que han respost millor a les crisis–, per la inversió pública –en aquells barris on hi ha hagut més inversió pública també s'hi ha respost millor– i per la integralitat –és a dir, per les respostes polítiques integrals.

Sabem també que la millora dels barris té un risc, que és la gentrificació, que és l'augment dels preus dels habitatges com a conseqüència d'això. I, per tant, el que cal és governar aquestes transformacions urbanes que es produeixen amb les polítiques urbanes. I també sabem que millorar l'espai públic és clau, però que cal incidir també en els habitatges, i que cal incidir avui en els dèficits d'habitabilitat, i, per tant, que la rehabilitació és essencial.

Però és important que definim també el model cap a on volem anar. I nosaltres el que plantejem en aquesta llei de barris és un model. I nosaltres apostem per un model de ciutat compacta, diversa, amb barreja d'usos, on l'entorn urbà i metropolità s'estructuri a través de barris autònoms, i, per tant, que en cada barri puguis tenir al teu abast un centre assistencial, una biblioteca, una escola. En definitiva, el que Anne Hidalgo, a París, planteja com «la ciutat dels quinze minuts», i que, per tant, en quinze minuts puguis anar a peu o en bicicleta a qualsevol d'aquests serveis.

El nostre és el model de la ciutat amable, de la ciutat pacificada, de la ciutat descontaminada. Per tant, una ciutat en la qual traïem espai al cotxe, que té molt més espai que la gent que l'utilitza percentualment, i donem espai a les persones. Aquest és el model cap al qual volem avançar. I ho fem amb aquesta llei, que entenem que és una llei que aporta quatre grans novetats.

La primera, la dimensió verda, una llei adaptada als reptes d'avui, d'emergència climàtica. La segona, una llei que entra a l'interior dels habitatges, i, per tant, que no es quedi només a les façanes i a l'espai públic, sinó que rehabiliti els habitatges en clau d'eficiència energètica. Una llei, en tercer lloc, que reforci la dimensió comunitària i que, per tant, incorpori la participació des de l'inici dels projectes que es plantegen, corregint així el que era la llei de 2004, on la participació hi arribava al final. I una llei innovadora, que incorpori decididament la mirada de gènere, però també polítiques innovadores en matèria, per exemple, d'habitatge, fomentant les cooperatives en cessió d'ús, mobilitzant l'habitatge buit o convertint l'habitatge d'ús turístic en habitatge residencial, i, òbviament, amb mesures preventives contra els desnonaments.

La llei que els proposem s'estructura en quatre capítols. En el primer capítol definim l'objecte general de la llei, que no és altre que el de la creació d'un fons muni-

cipalista perquè els ajuntaments puguin impulsar polítiques integrals de regeneració urbana. Un fons que estigui guiat per aquests principis d'integralitat, de participació, de governar els efectes de les transformacions urbanes i en clau municipalista.

En el capítol segon el que es fa és establir les característiques d'aquest fons, que hauria de ser dotat, haurà de ser dotat pressupostàriament des de la Generalitat de Catalunya. Creiem que ara és un bon moment per fer-ho, aprofitant els fons Next Generation, recursos que poden arribar de l'Estat. Nosaltres el que li plantegem al Govern és que destini 150 milions d'euros a l'any a polítiques de barris a través d'aquesta nova llei utilitzant els fons Next Generation. Esperem que el pressupost de la Generalitat incorpori aquest element.

En el capítol tercer el que fem és definir els beneficiaris i les zones a les quals s'hauria d'adreçar aquesta llei, amb tota una sèrie de criteris i de supòsits que es poden trobar en el text articulat que hem proposat.

I en el capítol quart definim aquelles tipologies d'intervencions que entenem que haurien de contemplar les intervencions integrals en els barris vulnerables; tipologies d'intervencions que agrupem en tres grans àmbits en la mesura que plantegem aquesta llei d'intervenció urbana, social i ambiental.

Per tant, un primer àmbit més urbà, més urbanístic, més d'intervenció física: intervenció en la rehabilitació dels habitatges, intervenció en fomentar l'habitatge assequible, en millorar l'eficiència energètica; també en la creació de comunitats energètiques locals, en la promoció de l'autoconsum, o en accions d'urbanisme incliusiu amb perspectiva de gènere i generacional, d'eliminació de barreres arquitectòniques o d'intervenció en espai públic i equipaments.

Un segon bloc..., ja dic, un primer bloc en matèria més física, d'urbanisme, de rehabilitació; un segon bloc clarament ambiental, orientat a la transició ecològica, i, per tant, amb mesures orientades a la mobilitat sostenible, amb mesures orientades a la millora de la provisió de serveis ambientals –és a dir, aigua, residus descontaminació. També –molt important– incrementar la infraestructura verda als nostres barris; per tant, augment del verd urbà, augment de la biodiversitat. I mesures adreçades a la sobirania alimentària, i, per tant, també el foment de la producció alimentària en els nostres barris.

I un tercer bloc de mesures d'acció social i comunitària: tot el que té a veure amb polítiques socials i comunitàries en els àmbits productiu, laboral, formatiu, de salut comunitària en l'àmbit relacional... Per tant, aquesta idea d'integralitat, que per transformar els barris no n'hi ha prou a intervenir en la pedra, sinó que cal acompanyar-ho de polítiques..., o cal que hi siguin centrals les polítiques socials, les polítiques comunitàries.

En definitiva, enfront del creixement de les dinàmiques de segregació urbana, i, per tant, d'expressió de les desigualtats sobre el territori, enfront d'una realitat postpandèmica on la població dels barris amb major exclusió social és qui més ha patit, i enmig d'una evident emergència climàtica, nosaltres el que creiem és que ara el que toca és una nova onada de polítiques urbanes adreçada als barris i viles amb major situació de vulnerabilitat. I per això calen instruments legals, i aquesta llei i ho és, i calen recursos.

Proposem, doncs, una eina municipalista, d'intervenció pública, integral i territorialitzada per aconseguir un objectiu, que és que el teu codi postal, el teu lloc on vius, no sigui una càrrega per al teu projecte de vida, sinó al contrari: que el teu territori, que el teu barri, sigui un generador d'oportunitats, una estructura d'oportunitats territorial per poder viure millor.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta. Señores diputados... El Grupo Parlamentario de En Comú Podem nos presenta una proposición de ley que titula «de mejora urbana de los barrios», pero en realidad se trata de un instrumento de intervencionismo y transformación social al más puro estilo comunista. (*Rialles.*)

Esta proposición desarrolla toda una serie de medidas para aplicar en su integridad las teorías progres tan de moda en los últimos años y que tanto entusiasman a los grupos de izquierda e incluso a algunos grupos que no se definen como tales. Su objetivo, como ha dicho el diputado que ha estado explicando la exposición de motivos, es derogar y sustituir la Ley 2/2004, de mejora de barrios, áreas urbanas y ciudades que requieren una atención especial.

La comparación de ambos títulos ya nos da las pistas de por dónde va a ir el cambio entre ambas leyes: mientras en la vigente, de 2004, se habla de mejorar los barrios que requieren una atención especial, en la proposición que hoy se debate se habla de su mejora urbana, ambiental y social.

Las mejoras ambientales, como podemos imaginar, son todas aquellas que fija el manual de la nueva religión verde y que los buenos progres intentan obligarnos a cumplir a todos los ciudadanos. Y, respecto a la mejora social, ya sabemos lo que quieren decir los comunistas cuando hablan de esto. En todo caso, si alguien tiene dudas –a alguien le ha hecho gracia antes, cuando he dicho la palabra «comunista»–..., si alguien tiene alguna duda, solo tiene que fijarse en las «mejoras sociales», por llamarlo de alguna manera, que han implantado en los barrios de Cuba y Venezuela dictaduras tan admiradas por ellos.

La presente proposición de ley sigue un esquema similar a la ya mencionada Ley 2/2004. Crea un fondo con dotación presupuestaria a determinar cada año para que los ayuntamientos..., bueno, ahora el grupo proponente lo quiere ampliar a toda esa amplia maraña administrativa existente; entonces, antes era ayuntamientos, ahora es ayuntamientos más –toca leer, porque no me acuerdo de todos– «consorcios, consejos comarcales, mancomunidades, diputaciones y otros entes locales», o sea que debe haber más, todavía.

Pero la propia exposición de motivos nos explica que la mencionada Ley 2/2004, a la que esta proposición de ley pretende sustituir, dejó de aplicarse en la práctica en el año 2011, como efectivamente nos ha confirmado el proponente, y lo ha sido por falta de dotación presupuestaria. Entonces, la pregunta es obvia: ¿no sería más operativo pedirle al Gobierno de la Generalitat que vuelva a dotar ese fondo con un presupuesto anual e invertirlo en la mejora real de esos barrios más desfavorecidos?

Esto precisamente es lo que desde el Grupo Parlamentario de VOX hemos hecho. Nosotros creemos que hay que ayudar a los españoles más desfavorecidos, y una de las medidas que más les beneficia es, precisamente, invertir en sus barrios, mejorar las instalaciones de suministro de agua y de energía eléctrica, de alcantarillado, las aceras, el acceso a las redes informáticas y a la telefonía móvil; ampliar y mantener en buenas condiciones los parques urbanos y zonas verdes de estos barrios; mejorar la accesibilidad y movilidad de estos barrios, donde vive un gran número de personas de avanzada edad y escasos recursos... En fin, todas estas infraestructuras públicas que de verdad mejoran la calidad de vida de los ciudadanos que allí habitan.

También nos parece que debe ayudarse a los españoles que viven en estos barrios para que dispongan de una vivienda de calidad. Es frecuente encontrarnos con viviendas muy envejecidas y que carecen de servicios que hoy consideramos básicos, como puede ser un buen aislamiento térmico que haga su vida mucho más confortable y disminuya los gastos para su climatización, o disponer de ascensor en su

edificio, elemento fundamental para las personas mayores o con problemas de movilidad.

Llama la atención que en esta proposición de ley no se hace ninguna mención a un grave problema de estos barrios como es la falta de aparcamientos. Cuando estos barrios se construyeron, o bien no existían coches o no se fue capaz de prever que todos los ciudadanos llegarían a ser propietarios de un vehículo, por lo que los barrios se diseñaron sin ese elemento, aparcamiento, que hoy nos parece tan básico.

El hecho de que los comunistas de En Comú Podem no lo consideren un problema y no lo hayan incluido en su proposición de ley se debe muy probablemente a que ellos viven en otros lugares más acomodados en los que la plaza de aparcamiento ya viene incorporada a la vivienda.

Para el Grupo Parlamentario de VOX, la disponibilidad de aparcamiento para los vehículos también debe ser un punto importante para mejorar la calidad de vida de estos barrios. En cambio, para En Comú Podem y todos los grupos que defienden las teorías progres en materia medioambiental, los vehículos con motor de gasolina o diésel, sean turismos o industriales, son el enemigo a destruir, aunque en muchos casos sean fundamentales para el negocio del que viven cientos de miles de españoles, que estos no se pueden comprar un vehículo eléctrico.

En el artículo 10 de esta proposición de ley se explica cuáles son sus tres ámbitos de actuación. Lo ha explicado el diputado proponente. Uno: urbanismo, vivienda y eficiencia energética –hemos comentado algunas cosas con las que estamos de acuerdo–; dos: transición ecológica, y tres: acción sociocomunitaria y con perspectiva de género. Como vemos, el ámbito de esta ley excede con mucho la rehabilitación de barrios y edificios, y se quiere convertir en un instrumento de transformación social.

Así, vemos que en esta proposición de ley continuamente se utilizan términos que no guardan ninguna relación con el que debería ser el objeto de esta ley. Por ejemplo, nos habla del fomento de la igualdad de género, del impulso de la participación ciudadana, de la acción comunitaria y el empoderamiento de la ciudadanía, del cambio climático y la crisis ambiental, de refugios climáticos, de dotación de servicios ambientales, de soberanía alimentaria, de la promoción del autoconsumo, de la autogestión de los espacios y, por supuesto, de la perspectiva de género.

También se tratan asuntos que, además de no guardar ninguna relación con lo que entendemos que debería ser el objeto de esta ley, deberían ser regulados, si fuese necesario, en otras normas. Por ejemplo, fomentar la compra pública de producto ecológico de proximidad –a lo mejor hay que cambiar la ley de contratos del sector público–, promover las aulas de cocina y las cocinas comunitarias, fomentar la economía social y solidaria y el cooperativismo. O varias menciones a la política de vivienda, cuya nueva regulación se encuentra precisamente en estos momentos en trámite parlamentario.

Sorprende, en cambio, que esta proposición de ley no hable de algunos gravísimos problemas que sí sufren los ciudadanos que viven en estos barrios: la inmigración ilegal, la okupación, la delincuencia, los narcopisos. Señores de En Comú Podem y progresía en general, no hablar de estos problemas no hace que desaparezcan. (*Aplaudiments.*)

Por supuesto, para la valoración de los proyectos que pueden ser financiados por este fondo, que pueden llegar a subir hasta el noventa por ciento de su coste, se crean *dos* nuevos organismos: una comisión –¿cómo no?– para la gestión del fondo compuesta por veintisiete miembros, de los que solo seis pertenecen a la Administración, y, además, un consejo asesor formado por profesionales en ciencias ambientales, servicios sociales, dinamización económica y asociacionismo ciudadano. Es fácil prever que gran parte de los miembros de estos dos nuevos chiringuitos formarán parte de las organizaciones pantalla que esperan utilizar los partidos políticos

para dar trabajo a los suyos, y que se dedican fundamentalmente a parasitar los presupuestos públicos.

En resumen, esta proposición de ley no mejora para nada la anterior, la 2/2004; se dedica a regular aspectos que no tienen nada que ver con aquel fin, sino con el deseo de En Comú Podem de transformación social y de control de la vida de los ciudadanos –lo habitual en los regímenes comunistas, y, además, crea mucha más burocracia, nuevos chiringuitos donde continuar exprimiendo las arcas públicas y colocar a los afines.

Para acabar, creemos que el Gobierno de la Generalitat debe dar prioridad a la mejora de los barrios más desfavorecidos, por supuesto, pero invirtiendo en la mejora de los servicios básicos, en las infraestructuras e instalaciones y en la rehabilitación de los edificios, pues es donde viven los ciudadanos españoles que más deben recibir de los servicios públicos.

Por todo lo anterior, hemos presentado esta enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per al torn en contra, té ara la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, doncs sí, aquesta és una llei amb voluntat de transformació social, efectivament. És a dir, la voluntat última d'aquesta llei és transformar la societat per millorar les condicions de vida de la gent, i especialment dels col·lectius més vulnerables. I, en la mesura en què els col·lectius més vulnerables es concentren en determinats territoris, el que plantejem és una acció d'intervenció integral en determinats territoris. I, per tant, no és que es tracti de modificar altres lleis, sinó que es tracta d'aplicar conjuntament diferents mesures en uns determinats territoris als quals s'hi sumen una sèrie de problemàtiques.

Sabem, perquè l'experiència ens ho ha demostrat, que quan intervenim únicament des de la perspectiva física no acabem resolent els problemes socials que tenen aquests territoris. És més, freqüentment el que es produeixen són dinàmiques d'augment de preu i de gentrificació d'aquests territoris, expulsant les classes populars que viuen en alguns d'aquests barris.

Per evitar que això succeeixi el que cal és acompanyar la intervenció pública d'intervenció urbanística o intervenció social. I, a més a més, en un context evident d'emergència climàtica, tot i que alguns sembla que encara no se n'han adonat i continuen negant-ho, doncs, el que cal és acompanyar-ho, entenem nosaltres, de polítiques ambientals.

I això és el que proposem en aquesta llei, que efectivament és una llei que el que pretén és l'intervencionisme públic. Sí, vol abocar recursos públics per millorar les condicions d'habitabilitat de la població que viu en barris vulnerables. També perquè s'ha demostrat que en aquells barris on hi ha hagut més inversió pública, amb equipaments públics, amb espais públics..., són els barris que han respost millor davant de les situacions de crisi i que han aconseguit, entre altres coses, mantenir la seva població i no pas expulsar-la.

I, després, una altra qüestió. Clar, determinats discursos sobre barris vulnerables tenen efectivament una dimensió estigmatitzadora brutal, i això és el que nosaltres creiem justament que cal evitar. És a dir, davant dels discursos en què es classifiquen aquests barris en funció de si hi viuen o no determinats col·lectius, de si són barris amb major delinqüència, etcètera..., el que acaben fent és provocar una estigmatització d'aquests barris. I l'estigmatització és el que provoca que la gent no hi vulgui viure, en aquests barris.

I aquesta és la dinàmica que nosaltres volem trencar. Nosaltres volem crear barris habitables, on la gent estigui orgullosa de viure-hi i hi vulgui viure. I per això cal

dotar-los de serveis públics, per això cal millorar l'habitabilitat dels seus habitatges. I avui en dia el que cal és no deixar aquests barris al marge de la transició ecològica, que és tan necessària.

I ens diuen: «Clar, és que no..., parlen de no sé quants problemes i no parlen de seguretat, no?» Vostès què proposen? Fer anar la Brimo i l'ARRO a patricular per aquests barris per estigmatitzar-los encara més? Això és el que proposen? Brimo i ARRO, en els barris vulnerables? Doncs miri, nosaltres no diem que no hi hagi necessitat de seguretat. El que cal és una policia de proximitat, una policia relacional, una policia que treballi amb el territori, que conegui el seu teixit social, que conegui els seus problemes i que vagi a peu, i que conegui els seus ciutadans. Una policia veïnal, i no pas el que vostès estan plantejant. I complementar-ho, com deia, amb el conjunt de mesures socials, ambientals i urbanístiques que proposem en aquesta proposició de llei.

Per tant, en contra de l'estigmatització que vostès ens plantegen, en contra de la «securització» d'aquests barris, nosaltres el que plantegem, doncs, sí, és una mirada d'intervenció pública, una mirada municipalista, una mirada en què construïm les respostes de forma participada i des dels territoris, i una mirada que, efectivament, requereix –i miro la consellera, ara– pressupost i recursos públics perquè els hi puguem destinar, i que aprofitem ara els fons Next Generation per a una nova onada de polítiques urbanes que siguin realment integrals, que es destinin a aquests territoris, que incorporin..., sí, que incorporin la mirada de gènere –crec que és important i, al final, qui viu en un altre món crec que són vostès, amb el seu discurs– i també que incorporin la mirada ambiental.

I, escolti'm, totes aquestes mirades no venen de Cuba, de Veneçuela o de no sé on més. Escolti, venen d'Europa, i venen dels principals acadèmics reconeguts, que coneixen quines són les realitats i quines són les respostes. I, per tant, no ens vulguin ridiculitzar. Farien bé de tractar la resta de diputats i diputades amb més respecte, i no amb tant menyspreu.

I, si volen discutir algunes qüestions, seran benvinguts a discutir-les sempre que ho facin des del respecte, des de la racionalitat i des de l'aportació de qüestions lògiques, i no des del menyspreu constant que trobem a les seves paraules.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació els diversos grups parlamentaris, per expressar el seu posicionament, tindran deu minuts per cada grup. Comença, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Consellera, nosaltres opinem que en les polítiques d'habitatge portem deu anys perduts. La tornada, la darrera dècada, de Convergència al Govern va suposar una aturada de la intervenció pública en el camp de l'habitatge. Es va trencar el clima de col·laboració i de concertació amb l'Administració local que els governs dels presidents Maragall i Montilla havien bastit a través del pacte nacional per a l'habitatge, la llei pel dret a l'habitatge, la llei de barris i el cofinançament de la xarxa d'oficines locals.

La Generalitat, el Govern de la Generalitat, es va retirar de les polítiques públiques d'habitatge deixant sols els ajuntaments, i encara estem en aquesta situació, diputades i diputats. Es va hibernar la llei de barris. S'han deixat pràcticament a zero les subvencions a la rehabilitació. S'ha deixat de construir habitatge de protecció social.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar creiem que cal recuperar la iniciativa pública de la Generalitat en el camp de l'habitatge i la dignificació dels barris, promovent una política pública integral que doni resposta a les necessitats de

la ciutadania i sigui coherent amb la realitat del nostre parc d'habitatge, però també amb la realitat socioclimàtica, que també hi haurem de fer front des de les administracions públiques i des de les polítiques públiques.

La llei de barris posada en marxa pels governs Maragall i Montilla i el conseller Joaquim Nadal i el secretari Oriol Nello també volia recuperar les polítiques de dignificació de barris que va començar l'Ajuntament de Barcelona amb l'arquitecte Josep Antoni Acebillo i l'alcalde Joan Clos, que van ser precursors de la llei de barris que després es va desplegar.

Doncs aquesta llei de barris dels governs del president Maragall i del president Montilla el que va fer va ser desplegar i donar suport a actuacions a 147 barris de Catalunya, amb 200 milions anuals d'inversió, per aconseguir espais públics de qualitat, bons equipaments i començar a fomentar la rehabilitació d'habitatges.

Torno a dir-los-ho: l'arribada del Govern de Convergència, del president Mas, i després de Junts pel Sí va representar l'aturada d'aquesta llei, que jo crec que tothom ha reconegut que va ser una bona llei. Però el pitjor, des del nostre punt de vista, va ser que aquesta frenada va significar l'aturada dels compromisos d'inversió que hi havien per regenerar els teixits urbans de molts barris de les nostres ciutats. I avui la realitat ens diu que seguim tenint barris, molts, penalitzats per unes edificacions amb baixa eficiència energètica, amb dificultats d'accessibilitat i sovint estigmatitzats per la seva evolució recent.

I, dintre d'aquest debat que ens proposa el grup parlamentari dels comuns amb aquesta proposició de llei, jo crec que no podem oblidar tampoc els objectius de la Unió Europea pel que fa a la reducció del consum energètic i a la reducció d'emissions de gasos amb efecte d'hivernacle també en el sector residencial, i que afecta especialment molts d'aquests barris, aquests entorns urbans dels que estem parlant.

De fet, la llei de canvi climàtic aprovada pel Parlament de Catalunya fixa com a estàndard de renovació en el sector residencial arribar a la rehabilitació d'uns cinquanta mil habitatges cada any. De fet, avui hauria de ser..., i en el futur no hi podem renunciar..., les polítiques de rehabilitació han de ser i són ja, haurien de ser, un jaciment important d'ocupació, també en el sector de l'autoconsum energètic. A diferència de la primera llei de barris, que invertia diners públics bàsicament en obra pública, en espais públics, en equipaments, nosaltres som de l'opinió que cal acotar els nous criteris per no perdre els focus de les intervencions necessàries.

Donarem suport a aquesta proposició de llei, però ja els hi anuncio que hi presentarem esmenes, eh?, per intentar acotar el que per nosaltres haurien de ser els objectius que haurien de perseguir les noves actuacions en els barris de les nostres ciutats. Quins són, al nostre criteri? Doncs nosaltres som de l'opinió que del que es tracta és de subvencionar i finançar operacions urbanístiques de rehabilitació del conjunt de les comunitats, o habitatge, un a un, mitjançant àrees de rehabilitació en barris on faci falta.

Benvinguda aquesta proposició de llei, però també dir-los que el Govern, si vol, ja disposava d'eines per actuar, no? De fet, n'hi ha una, fixada a la llei de l'habitatge aprovada el 2007, que fixa mecanismes d'àrees de conservació i rehabilitació, que permet delimitar àrees de rehabilitació prioritària i permet també declarar les obres d'interès públic.

Ens cal, des del nostre punt de vista, fixar com un gran acord nacional la necessitat de la rehabilitació i la regeneració del teixit urbà com un element estratègic per no ocupar més espai territorial. I, sobretot, destinar-hi recursos públics des d'una concepció estructural, no fos que confonguéssim aquestes polítiques exclusivament amb els fons Next Generation, que, com la seva pròpia definició diu, són fons conjunturals. Són importantíssims, perquè poden ser una palanca, en aquest sentit, d'aquestes polítiques, però són fons conjunturals, i jo crec que aquí el que hem d'establir i el que hem d'acordar són polítiques estructurals. No pot tornar a passar que,

quan s'acabin aquests recursos extraordinaris de la Unió Europea, totes les operacions urbanístiques i del sector residencial tornin a quedar en l'oblit.

Rehabilitació i accessibilitat per regenerar teixits urbans; aquestes són les prioritats que nosaltres creiem que s'haurien d'abordar. Definir, com dèiem, mecanismes de finançament i subvencions per assolir aquests objectius.

A les esmenes que presentem acotarem també aquest fons que es proposa d'ajut als ens locals, perquè jo crec que no pot ser..., o no es pot provocar, perquè no s'assolirien els objectius, que aquests recursos es puguin gastar, eh?, fer la despesa, en allò que les administracions locals vulguin. Han de tenir uns objectius clars i definits, amb criteri..., amb el que fixa la Unió Europea, no?

I, més enllà d'aquesta proposició, que podria acabar sent una actualització de la llei de barris, tenim reptes antics no solucionats i nous que cal abordar des d'un enfocament integrat de les polítiques urbanes. És el que defineix la carta de Leipzig de l'any 2007 i la recentment també aprovada o acordada ara, el 2020, no?, que és veritat que posa un èmfasi especial en els barris més desfavorits com a àrees prioritàries d'actuació.

Jo crec que..., i el meu grup parlamentari creu que la ràpida i canviant evolució de les realitats urbanes, influïdes pels reptes i problemàtiques globals, que també hi hem de fer front des de l'entorn territorial i des de l'entorn local –és a dir, el canvi climàtic, les migracions transnacionals, l'augment de les desigualtats, la nova economia o la digitalització, entre d'altres–, no poden passar factura una altra vegada als barris més deprimits de les nostres viles i les nostres ciutats.

Cal que la regeneració urbana s'afronti com una de les prioritats del Govern de Catalunya comproment-hi recursos econòmics, i, per tant, comproment-hi a cada pressupost recursos pressupostaris –també els propis– que siguin recursos suficients, i que siguin recursos suficients, a més a més, d'una manera sostinguda, en col·laboració i en cooperació amb els ajuntaments del país. Planificació territorial, agenda urbana, barris, haurien de formar part d'una mateixa visió estratègica.

Benvinguda aquesta proposició de llei, però jo crec que algunes de les coses que s'han plantejat avui des d'aquesta tribuna s'hauran d'abordar o s'haurien d'abordar a través d'una nova llei de territori del país, de Catalunya, que abordi en la seva visió més holística tots aquests problemes que avui en parlarem i que en la tramitació d'aquesta llei segur que sorgiran.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, treballadores i treballadors del Parlament i persones que ens que ens seguïu... Jo començaré també esmentant que avui és el dia internacional per recordar la sida i els seus estralls. I vull recordar que l'impacte d'aquesta malaltia en el seu moment, als anys vuitanta, sobretot, es podia seguir en el mapa per barris.

I vull recordar les víctimes d'ahir a l'incendi, un incendi mortal que ens recorda que la pobresa mata. I si anem resseguint les morts que anem tenint al país per incendis..., van començar a Reus amb una àvia que havia hagut de fer servir foc per pobresa energètica; a Badalona ara farà un any de l'incendi de la nau del Gorg, que precisament estan a punt de ser desnonades les persones que van sobreviure i que tornen a viure, evidentment, en un local ocupat, perquè no hi ha alternativa habitacional per a elles. Anem fent, suma i segueix.

I sigui per accidents mortals –que no són accidents, sinó que són assassinats del sistema– o sigui per dades com les que ens diu el mapa de la mortalitat de l'equip de

Medea 3, dirigit pel Miguel Ángel Martínez Beneito, de la Universitat de València –i que quedi clar, aquest és una referència de tot l'Estat–..., ens diu clarament que la pobresa mata. Es pot resseguir, es pot mirar barri per barri, es poden veure els índexs..., com els barris més desafavorits tenen uns índexs de mortalitat per damunt de la mitjana, i són en molts casos –fins i tot s'ha vist també amb la covid– deu i quinze punts per sobre de la resta, deu anys fins i tot de diferència d'esperança de vida si es viu en un barri desafavorit o no.

Per tant, crec que no n'hi ha dubte, crec que això ho sabem tothom, que en els barris tenim una prioritat política, una prioritat de polítiques públiques que no pot esperar ni un dia més. Per tant, nosaltres ja avanço que, per descomptat, no obstaculitzarem la tramitació d'aquesta llei. I, evidentment, ens hi assegurem, hi treballarem, hi farem esmenes...

I avui en aquesta intervenció jo no avançaré, doncs, dades concretes amb les que ens posarem a treballar, sinó que voldria fer una reflexió general, perquè no ens equivoquéssim en quin serà el poder d'aquesta llei, o no ens penséssim que és una vareta màgica, perquè resulta que, de plans de transformació de barris, ja en vam tenir uns anys enrere.

I vostès aquí..., hi han hagut moltes intervencions *revivals*, no?, de recordar el passat, les coses importants que es van fer. Cert, s'han fet coses molt interessants. Jo també ho seré una mica, de *revival*, i aniré a l'estudi que feien sobre els barris, sobre la necessitat d'un pla de barris, abans del que es va posar en marxa el 2004, amb tot un conjunt d'antropòlegs, geògrafs, arquitectes, sociòlegs, que amb la Fundació Bofill, l'equip EARHA –e, a, erra, hac, a–, abans del 2002, ja van posar en evidència, van radiografiar quins eren els problemes que teníem en els barris.

I els hi llegiré un dels problemes, perquè ja poden haver passat vint anys, que el tenim *exactament igual*. I la pregunta –abans de llegir, els hi avanço la pregunta– és: què hem de fer diferent aquesta vegada perquè no resulti que d'aquí vint anys, malgrat que aprovem una magnífica llei, que hi posem tots els elements, tornem a dir que coses com, per exemple, els passadissos privats que hi ha al barri de la Salut de Badalona, per citar un dels barris, segueixen exactament igual que fa vint anys i hi poden seguir fins a quaranta?

La llei, quan l'aprovem, quan es desenvolupi, serà una llei que no deixarà de ser un pedaç en un sistema que, si no canvia el nucli, de si el dret a l'habitatge i el dret a la vida, el dret a viure amb dignitat, amb una bona salut, amb unes bones condicions ambientals, amb uns entorns saludables..., si aquest dret no és prioritari, per més que ja ho sabem, que surt a la Constitució, que és un..., escrit ja ho tenim, però no s'està complint.

En aquest país, mentre l'habitatge, per damunt del dret d'habitar, continuï sent un motiu per fer negoci, mentre les polítiques d'habitatge d'aquest país continuïn prioritant l'execució privada per donar aire i vida al negoci privat abans que habitatge cent per cent públic, mentre no ens prenguem seriosament que la vida de la gent és la nostra prioritat política, molt em temo que coses com aquesta, que deien al programa... Què són els passadissos privats? Són uns problemes d'habitatge de principis de segle, la promoció privada dels denominats «passadissos»..., «formacions d'habitatge de molt reduïdes dimensions situats a l'interior de parcel·les o illes donant front a un petit carrer. Es tracta d'actuacions privades situades de manera dispersa pel conjunt de la trama urbana de Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat i també en els nuclis urbans de Badalona i Santa Coloma de Gramenet, que experimenten, més enllà del raonable, el dret edificatori i de les quals encara una part significativa perduren».

Jo els convido, de veritat, a que vostès vagin a visitar aquests barris i vagin a visitar aquests passadissos. És *esfereïdor*. I només pensar que hi pot haver un incendi..., no cinc, no dos, no vuit..., desenes de víctimes mortals, tindríem. I això ho tenim

avui, viu. Hi ha centenars de persones que viuen en aquests habitatges, absolutament infrahabitatges.

Per tant, el que jo els plantejo és que la llei estarà molt bé, la farem molt ben feta, però, si no canviem de base aquest..., si no afrontem que el sistema capitalista on ens porta és a aquest excés de mortalitat, a aquest no respecte a la vida de la majoria de la nostra ciutadania, i si no canviem fins i tot un altre tema, que és com financem els municipis... Perquè ens podem fer també la pregunta: per què necessitem aquests plans extres? Abans es deia: que no quedi com una cosa..., ha de ser una cosa estructural. Estructural ho seria si el finançament dels municipis permetés una autonomia suficient com perquè un municipi com Badalona, que té aquests passadissos al barri de la Salut, o com qualsevol dels municipis del nostre país, pogués posar..., es pogués posar fi a aquesta feina, prioritzar-la, però no.

I aquí no hi ha la consellera, però jo advoco..., ja dic, el nostre espai polític demanarem que aquesta llei, a l'hora de crear la ponència, es faci des de la CAI, que es faci des de Presidència, perquè això té molt a veure amb els municipis, és un tema de gestió municipal, és transversal. Aquesta llei inclou habitatge, inclou drets socials, inclou gestió del territori, inclou drets mediambientals. És molt transversal.

És una llei que hauria comptar també amb la participació d'alcaldes i alcaldesses, de regidors i regidores, de totes les entitats municipalistes... Perquè els hi vull recordar que molts d'aquests plans no es van poder executar –els anteriors– perquè després hi han problemes de terminis, d'execució. Escoltem què diuen els alcaldes i alcaldesses, els regidors i regidores que no han pogut executar els plans, perquè aquest el fem molt millor que el del 2004, que aquesta llei superi els obstacles que van trobar la majoria de municipis per poder-los desenvolupar.

Per tant, evidentment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Ens posarem a treballar colze a colze per millorar aquesta llei, però també reclamem que aquesta llei sigui entesa com una llei prioritària, transversal, i no com una bena, com una tiqueta per tancar la ferida, sinó com un canvi estructural.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputados, *consellera*... De hecho, podría comenzar, después de escuchar a todos los grupos que hasta ahora han intervenido, con aquello de: como mínimo creemos –o al menos casi todos creemos en eso– en la necesidad de que se active la ley de barrios, y que, por lo tanto, se comience a trabajar o se recupere la política urbana, y, en este caso, de ordenación territorial de Cataluña, porque es cierto que aquella ley de 2004 se ha dejado de implementar por falta de recursos desde el 2010, 2011, y eso es una realidad.

Como es una realidad que no hay política de vivienda desde entonces tampoco, y que todo eso –la no actuación, la no utilización de recursos públicos y la no implementación de políticas públicas en estos ámbitos– ha generado una degradación real de buena parte de nuestro territorio.

Aquí quería yo... Ya que se ha hablado de muchos temas –algunos no los voy a repetir–, quería hacer dos reivindicaciones. Una primera, como geógrafo, a todos esos geógrafos que han planificado nuestro territorio durante tantos años en Cataluña, que creo que se han adelantado, en muchos casos, a realidades sociales que prácticamente no se podían prever en muchos momentos, con lo cual... Creo que es importante hacer esa reivindicación.

Y luego también la reivindicación de las decenas, centenares de cargos públicos municipales que se dedican día a día a trabajar precisamente en estos ámbitos. Y yo

voy a hacer una reivindicación de nuestros doscientos treinta concejales en Cataluña, que prácticamente..., tienen grupos y que están trabajando en casi todos los municipios de más de veinte mil habitantes, que es donde nos encontramos estas problemáticas, y que son sus experiencias las que nos están aportando buena parte de lo que voy a comentar hoy aquí, de esos concejales que trabajan para casi el setenta por ciento de la población de Cataluña –dos de cada tres catalanes.

Y es importante tener representación municipal, es importante conocerlo. Y en esto creo que..., se lo quería comentar también a aquellos que han presentado la enmienda a la totalidad, porque la política municipal y la gestión de la política municipal y de las políticas municipales se han de hacer desde el conocimiento real de lo que está ocurriendo en cada uno de los territorios. Y hemos de saber muchas veces cómo las realidades diarias de los ciudadanos de áreas como..., pues, cómo el área metropolitana de Barcelona es y se manifiesta.

Yo creo que..., la propuesta que hacen nosotros la compartimos como base de un futuro debate. Nosotros ya adelantamos que no nos vamos a oponer a la tramitación de esta ley, lo cual no significa que estemos de acuerdo con el modelo que plantean, lógicamente. Está muy alejado del que nosotros creemos que hay que plantear para Cataluña, pero es cierto que necesitamos como mínimo un debate y actualizar buena parte de las políticas que se han perdido durante muchísimos años.

Nosotros planteamos o plantearíamos nuestra propuesta en base a tres objetivos. Uno –no se ha hablado aquí–, la convergencia con Europa en términos de renta por habitante y en términos de empleo. Es decir, estas leyes también han de facilitar que podamos acercarnos a las medias de renta por habitante y de empleo, un tema que no sea ha comentado, creo, y que creo que en la propuesta de ley no aparece en exceso. Es importante. Uno.

Dos, un gran objetivo: la cohesión social y cohesión territorial. Se hablaba de más de doscientos treinta áreas vulnerables en Cataluña; después de la pandemia seguramente se podrían definir en más. Creemos que hay que hacer una diagnosis previa, antes de implementar una ley como esta. Eso es básico. Por mucho que planteemos aquí nosotros medidas y las debatamos, creemos que esa diagnosis es esencial.

La cohesión social y territorial, o, mejor dicho, la cohesión territorial, que supone una cohesión social... Y esto sí que es cohesión social, ya que algunos consideran que la cohesión social a veces son variables como la lengua que hablas –dos, tres, una... No; la cohesión social son políticas territoriales, políticas sociales, en este caso, como esta. Es evidente.

Pero, siguiendo con eso, como tercer gran objetivo –y de ahí pueden salir muchísimos otros–, la modernización, en muchos casos, o como mínimo la implementación de realidades del siglo XXI en esas zonas vulnerables que ya tenemos definidas y que ya tenemos, de alguna forma, pues, expuestas en futuros análisis que son necesarios.

La digitalización, y, con ella, con la digitalización, algo de lo que no se ha hablado, la implementación de infraestructuras que la faciliten. Es decir, en Cataluña tenemos áreas industriales, polígonos industriales –de los cuales tampoco se habla en exceso en la ley– que no tienen acceso a la red de fibra óptica; o sea, la necesidad de... Una planificación territorial correcta y que tenga acceso a los recursos adecuados para la dinamización económica de esas áreas es esencial.

Y no podemos tener o tomar iniciativas muchas veces que son municipales, y muchas veces ni siquiera están tomadas desde el ámbito supramunicipal..., no podemos ordenar un territorio si no tenemos que no tenemos claro cuál va a ser el acceso a esos recursos. Por lo tanto, un tercer gran factor, que es la dinamización, en este caso.

Con toda esta tipología, creemos que los municipios en los que nos hemos encontrado estas situaciones son barrios muy concretos, son tipologías de barrios muy concretas. Todos las conocemos, muchas veces, pero en muchos casos son, pues, o áreas

con graves situaciones de estancamiento y declive socioeconómico, donde a veces se conjugan fenómenos como pérdida de población, envejecimiento, déficit de equipamientos y servicios públicos, y escasas oportunidades de actividad económica..., y, por otro, áreas urbanas o barrios con desventajas comparativas respecto al resto de su localidad. Es decir, tenemos o zonas únicas que han perdido una cierta dinámica o áreas, en una misma ciudad, en un mismo municipio, que están divergiendo en sus oportunidades.

Nosotros creemos que esta ley, además de en estos objetivos, ha de incidir en aspectos que para nosotros son básicos. Solucionar los problemas de integración territorial –uno de ellos creo que ya lo he comentado–, pero con acciones muy concretas. Es decir, tenemos que saber –y esto también se ha dicho desde el Grupo Socialista, y creo que es cierto–..., tenemos que acotar el ámbito de actuación de la ley.

Creo que esta ley va más allá –y esto es cierto– de lo que creemos que debe ser una ley de barrios, una ley que dinamice y que actúe. Porque, sí, se interviene, esto es cierto; las políticas públicas intervienen, siempre, esto es un principio que hasta para políticas liberales... Es básico: para regular hay que intervenir. Y cuando uno interviene en el territorio, pues, tiene que, de alguna forma, saber cómo hacerlo. Lo importante es saber en qué intervenimos o en qué aplicamos esas políticas o esos recursos públicos.

Creemos, como he dicho antes, que tenemos que introducir esas, de alguna forma, realidades de digitalización, de rehabilitación, apoyar al tejido empresarial –algo que nos ha comentado aquí–, fomentar la eficiencia energética, sobre todo las políticas energéticas, desde el municipalismo; trabajar por la discriminación positiva a favor de colectivos amenazados de exclusión social y laboral –eso es esencial. Luego, crear una ciudad inclusiva; muchas veces estas políticas de inclusión no se miran como tales..., sino que deberíamos verlas como un aspecto transversal que debe estar en nuestra visión, debe ser una perspectiva esencial para cualquier política que se realice.

Sobre la propuesta de los comunes, yo creo que es enmendable. Es cierto, posiblemente no nos pondremos de acuerdo en muchos aspectos. Y no sabemos cuál será al final nuestra decisión; lo que tenemos claro es que hay toda una serie de realidades que no podemos evitar.

Cuando nosotros actuamos sobre el territorio, el efecto de la gentrificación, que comentaba el diputado Parés, es inevitable..., no podemos..., tenemos que gestionarlo con la planificación previa y con la ordenación territorial y con las políticas supramunicipales de ordenación del territorio. No podemos actuar *a posteriori*. No podemos querer que, con nuestra actuación, los efectos que ya se han producido no se produzcan. Esto... Creo que a veces pecan, desde su grupo, de ese tipo de actuaciones, de intentar cambiar una realidad que es muchas veces inevitable y que se podría haber previsto con una planificación correcta. Como he dicho, no estamos de acuerdo con eso.

Tampoco con la falta de visión económica de la ley; tampoco, porque dejan realidades, como ustedes han hablado, de la ciudad de los quince minutos... Pero le recuerdo que en áreas..., como pasa en el Vallés, pues, muchos de nuestros ciudadanos viven en la ciudad y se tienen que mover a polígonos industriales a trabajar, y no pueden ir andando, o sea, tienen que tener una movilidad adecuada y correcta. Y, por lo tanto, a veces proponen cosas que no son practicables y que no son implementables de forma realista.

Por eso nosotros trabajaremos para enmendar esta ley y nos abstendremos a la enmienda a la totalidad, presidenta.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. A veure, nosaltres estem d'acord en que cal treballar per evitar les desigualtats. Sens dubte, és una tasca que tots ens hi hem de posar, però sí que trobo a faltar alguns punts importants en el text que ens presenten.

És a dir, no fan ni una sola menció a la col·laboració publicoprivada, i els en poso dos exemples en dos articles jo crec que importants. Un, article 10, àmbits d'actuació. Ens parlen d'urbanisme, habitatge i eficiència energètica, transició ecològica i acció sociocomunitària inclusiva i amb perspectiva de gènere –fonamental–, però no parlen de generar ocupació. Si generar ocupació no ha de ser un àmbit d'actuació clau per a la millora de barris i viles, doncs, ja m'explicaran com ho pensen fer. Quan rasquem una mica el text i hi ha una mica de desenvolupament, només ens parlen de cooperativisme i economia social i solidària. Res més. Aquí es queden.

Article 16, comissió per a la gestió dels fons. Vint-i-set membres –vint-i-set–; ja serà difícil de gestionar, això. Equitat de gènere; bàsica, importantíssima, l'equitat de gènere. Ni un sol representant d'aquests vint-i-set membres del teixit empresarial –ni un. Com és possible? És a dir, com pensen lluitar contra les desigualtats sense comptar amb aquells que generen ocupació? No podran fer-ho. És impossible. No és possible fer-ho.

Finançament –l'altre capítol. Parlen de crear un fons. Molt bé. Està bé, però cap previsió de dotació mínima. No sabem com es dotarà aquest fons: pressupostos de la Generalitat..., bé, ja veurem com. Sí que comencen a insinuar..., parlen de contribucions especials. Ja podem veure per on va el tema; potser més càrrega impositiva.

I, de fet, inclús parlen d'implicar les entitats financeres, no? Diuen: «Entitats financeres que facilitin crèdits a baix interès i per un llarg període de temps.» Jo els hi vull recordar que a l'Ajuntament de Barcelona, on vostès governen, jo els hi vaig presentar una proposta per ajudar els joves a accedir a la compra d'un habitatge, joves que poden fer front a una hipoteca, però que no tenen estalvis suficients per pagar l'entrada de la hipoteca. I la resposta va ser «no», perquè vostès volen solucionar el problema de l'habitatge als joves, però sempre que sigui amb el seu model: «Comprar no, jo t'haig de dir a tu quin model has de tenir, que és el del lloguer, lloguer, lloguer, lloguer o lloguer», i només anem cap al lloguer. Jo crec que és equivocat. Aquí s'ha de donar opcions a tothom per poder accedir a una «vivenda» en les condicions que creguin que són les millors per a ells, i ajudar-los en el cas del lloguer o en el cas de la compra.

No fan ni una sola menció, en el text, d'avaluar la gestió que fan les administracions locals, i jo crec que és bàsic. No només necessitem finançament, sinó que necessitem un retiment de comptes de les polítiques que s'estan duent a terme. L'Ajuntament de Barcelona..., mesura trenta per cent, fracàs; mesura contenció de rendes, fracàs –fracàs–; política d'habitatge, fracàs. Per tant, potser que comencem a avaluar la gestió que s'està fent, abans de començar a parlar de finançament.

Parlen, durant tot el text, d'empoderar els veïns. Queda molt bé, està molt bé, empoderem els veïns, però els hi haig de dir que al final tots els processos participatius que vostès han engegat amb els veïns en els barris i a la ciutat són un autèntic fracàs. De fet, el propi procés participatiu està anul·lat pel tribunal per manca de procés participatiu en la seva elaboració, lo qual ja és de *chiste*.

Però és que totes les mesures que vostès prenen dient-li al veí: «És que això és un procés participatiu, tu decideixes» acaben amb una profunda frustració del veí, perquè, de procés participatiu, re, de decisió del veí, re. Ve tot molt teledirigit i acaba amb una mínima participació i amb un descontentament generalitzat. Per tant, aquí jo hi veig un problema.

Finalment, parlen de reduir desigualtats en matèria educativa i lluitar contra la segregació. Molt bé. Però, aleshores, com poden fer compatible això amb defensar l'eliminació dels concerts a la concertada? No, escolti, és que els concerts de la concertada existeixen per reduir les desigualtats en matèria educativa i lluitar contra la

segregació. Per tant, sembla que defensen una cosa però en fan una altra de ben diferent.

Jo crec que en el document hi sobra moltíssima ideologia. Porta el seu segell, clarament. Està bé que porti el seu segell, però crec que hi falta una mica més de pragmatisme i de realitat.

I dir-los, finalment, que la lluita contra les desigualtats crec que és una cosa que ens ha d'implicar a tots, clarament, però crec que això només s'aconsegueix amb grans consensos, no? I no sembla que siguin vostès gaire proclius a arribar a grans consensos amb ningú que no sigui qui tingui el mateix pensament que vostès i vegi les coses igual que vostès.

Per tant, bé, intentarem que això passi en aquest text, intentarem que hi hagi un consens. Aportarem esmenes en el text, intentarem negociar-les, transaccionar-les, perquè creiem que hi han coses bones, hi han coses que hi podem donar suport, però creiem que hi falta una part molt important que s'ha de millorar per fer un bon text que realment aconsegueixi l'objectiu que persegueix, que, com dic, el compartim totalment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Cristina Casol.

Cristina Casol Segués

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Si em permeten una prèvia, acabem de saber que el Suprem espanyol farà oficial la seva autarquia judicial rebutjant una directriu de la justícia europea. Malgrat la condició d'eurodiputat del president Puigdemont, persisteix en la seva voluntat de detenir-lo si torna a Catalunya. Ni principis democràtics ni justícia, a Espanya. De veritat es pensen i segueixen afirmant que Espanya és una democràcia plena? (*Alguns aplaudiments.*)

La democràcia i la justícia continuen fent suport al president Puigdemont. Continuen fent-li suport. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Diputada, si pot tornar a la qüestió, si us plau... Ha demanat una prèvia i ja l'hi he concedida. Gràcies. Endavant.

Cristina Casol Segués

Bé, d'acord. I en el que ens ocupa, aquesta nova proposició de llei de millora urbana, avui us vull parlar de pobresa i de la seva dimensió territorial, i sobre com fer polítiques efectives d'inclusió social per, finalment, fer-vos una reflexió d'on caldria invertir els nostres esforços perquè aquesta proposta pugui donar un pas més enllà, i, sobretot, millorar Catalunya des d'una perspectiva global, de tot el territori.

Primerament, us vull parlar de la paraula «pobresa», una paraula molt crua o molt dura de la que ahir vam tenir tots una nova mostra en un incendi que ens va colpir i es va endur la vida de quatre persones que tenien el seu futur a Catalunya. «Pobresa» és un mot que no utilitzem gaire, i l'hem substituït per una expressió més tècnica, més política, que anomenem «exclusió social». Però, en definitiva, és pobresa, pobresa de les persones davant de la impossibilitat d'accés al seu desenvolupament personal o el seu desenvolupament en comunitat. Perquè la pobresa implica radicalment quedar al marge de les oportunitats, dels recursos educatius, dels llocs de treball, de les millores en l'entorn o del propi habitatge.

La pobresa –o l'exclusió social– té una dimensió territorial molt gran. És un exemple..., està molt exemplificada, per a tots, quan parlem de despoblament; el despoblament, que ha estat una tendència en aquestes dues darreres èpoques en el món rural a Catalunya, i que hem d'explicar-lo contraposat amb la superpoblació de les

grans ciutats, tot i que avui amb la pandèmia ha significat un aturador d'aquest despoblament en algunes zones de Catalunya. I us en donaré un exemple: hi han comarques, com el Barcelonès, que han sofert una baixa del padró de més de trenta mil habitants respecte al 2020, gairebé un u per cent de la població, i es contraposa amb el creixement de comarques com el Pallars Sobirà o l'Alta Ribagorça, que han assolit un creixement en el padró de gairebé un tres per cent.

Aquesta imatge de canvis en el repartiment de la població del nostre territori és encara provisional, i, tot i que assenyala un cert reequilibri, sobrevingut per la pandèmia, podria ser reversible. I per aquesta raó cal encertar molt bé les mesures i les accions polítiques que són fonamentals per seguir en aquesta tendència d'equilibri territorial.

Però primer hem d'entendre amb visió històrica per què l'augment de població ha transformat la geografia urbana, sobretot a les ciutats. Al llarg de la història, la població es concentra en les grans ciutats cercant expectatives de futur. I les ciutats amb una bona planificació urbanística, amb bons serveis, ciutats amb unes infraestructures bones, amb un bon mercat laboral, amb un transport urbà eficient, també amb un bon finançament, s'han caracteritzat per ser inclusives i molt pròsperes.

Però, lamentablement, això no és així, i moltes ciutats es caracteritzen per tenir un alt nivell de segregació socioespacial. Un exemple claríssim són els barris on hi ha llars amb menys recursos, on la baixa qualitat dels serveis de la salut, de l'educació, del transport públic, limita molt el seu accés als llocs de treball, a tenir un futur.

La informalitat d'aquests barris és endèmica, i són causa d'una baixa productivitat. I això ho veiem en grups d'edat o en grups de gènere, com les dones o la gent gran o els nens, que tenen més probabilitats de quedar-se fora d'aquest sistema. I, per tant, es posa en joc el seu futur i el bon desenvolupament del nostre país.

I, per reforçar aquest concepte, torno a la dimensió territorial, perquè, pel que us he explicat, la geografia i l'urbanisme marquen la vida de les persones. Per això, si parlem ara de les viles i dels pobles de Catalunya, els pobles del món rural, també trobem a faltar moltes oportunitats. Trobem moltes mancances en el seu futur: dèficits en els serveis públics, com la salut, que moltes vegades ni hi arriba i per a una població sovint envellida significa un greu problema i una forta preocupació. Manteniment de carreteres, de camins; conservació i rehabilitació d'habitatges en el nucli antic. Són els mateixos dèficits que moltes persones, sovint en el món rural, es troben en un segon pla.

Per aquest motiu, us demano accions de país, en conjunt. I crec que avui ens hem d'aventurar molt fort a donar esperança i futur a tothom. I hem d'anar més enllà, més enllà per aprofitar recursos. Un cas concret que podem utilitzar ara i arreu són les economies verdes, que tenen molt potencial per crear llocs de treball. O també el teletreball; el teletreball obre un nou món d'oportunitats laborals, perquè el teletreball és una eina importantíssima i pot ser una bona eina per reequilibrar el territori i així crear oportunitats per a tothom. En conseqüència, hem de fer lleis de millora urbana, però també equilibrar i millorar tot el país.

Altrament, no hem de perdre de vista i hem de tenir molt present que aquesta xacra que existeix al món rural i al món urbà i que anomenem «pobresa» o «exclusió social» la pateixen totes les persones per manca de treball, per dèficits urbanístics o per debilitat de vincles socials o familiars. I els cal el nostre suport.

Amb aquesta finalitat, hi ha tres aspectes que han de ser presents en la metodologia d'aquesta llei, i cal d'alguna manera millorar i calibrar el seu pes per facilitar conclusions preceptives.

Per exemple, si l'exclusió té un caràcter estructural, hem de donar una resposta política de caire estratègic, incidint sobre factors que generen precarietat i marginació. Si l'exclusió és complexa, les polítiques s'han de tractar des d'una visió integral, amb models transversals i des de la més gran proximitat territorial possible. I si l'ex-

clusió comporta un dinamisme molt fort, amb entrades múltiples i sobtades, hem d'afavorir processos de prevenció, d'inserció, de promoció, d'enfortiment, de restabliment d'enllaços laborals, socials i familiars.

En conseqüència, la lluita contra l'exclusió arreu s'ha d'abordar amb maneres de fer que habilitin i capacitin les persones. Les polítiques públiques obtindran així millors resultats. I hem de tendir a incorporar-hi processos de participació i d'enfortiment del capital humà i social.

El gran repte és, doncs, decidir on invertir: hem de fer per activar motors econòmics o hem d'invertir en àrees desfavorides? Us deixo aquí la qüestió. Ens preocupa, ja que hi ha un gran risc d'apostar sempre pels mateixos, i això posa en risc la recuperació del món rural. És una oportunitat, com a país, per la lluita justa de les persones i pel seu projecte personal, i també per al reequilibri i l'equitat territorial.

Si m'ho permeteu, en aquest últim moment també vull fer, finalment, un record per a un gegant de la cultura catalana, un petit homenatge per a un arquitecte, l'Oriol Bohigas. Un home d'esquerres, republicà i progressista, que els darrers anys de la seva vida va sortir a defensar la democràcia i es va manifestar com a bon demòcrata contra la violència espanyola de l'1 d'octubre. Descansi en pau. I moltes gràcies per fer d'aquest, el nostre país, un millor país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ferran Estruch.

Ferran Estruch i Torrents

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, bona tarda. Això de parlar l'últim també sempre té els seus inconvenients, perquè s'han dit moltes coses, i moltes coses, doncs, que compartim entre els diferents grups polítics. Evidentment, el nostre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, votarà en contra de l'esmena a la totalitat presentada per l'extrema dreta, per VOX.

I, evidentment, s'ha demostrat avui el desconeixement que tenen del país i de la realitat. Diuen que van per molts barris; no sé per quins barris van. Crec que viuen en una realitat paral·lela, i, en tot cas, no coneixen la realitat del nostre país ni les necessitats. I s'ha vist clarament amb la intervenció que ha fet el diputat Bello, que ha parlat de règims comunistes de Veneçuela i no ha parlat gaire dels barris i les ciutats i les seves problemàtiques. I, per tant, entenc que viuen en una altra realitat, que no és la nostra i que no és la d'aquest país, és evident.

Crec que hi ha un consens, i es va demostrar en la moció que vam aprovar en aquest Ple el passat octubre, per tal d'impulsar noves polítiques urbanes, noves polítiques urbanes integrals enfocades a la regeneració urbana i a la millora de les condicions de vida de la nostra gent a tots els barris, a totes les ciutats, als nostres pobles i arreu del país, amb una visió integral, una resposta integral, com..., sí que creiem, nosaltres, que la filosofia de la proposició de llei que presenten els companys dels comuns va en aquesta direcció, que compartim, de donar una resposta integral, unes polítiques integrals de regeneració urbana.

Sí que considerem que és important, cosa que no va fer la llei del 2004, que hem de centrar-nos en una realitat que ens urgeix, i, per tant, segurament no podrem esperar a tenir i a culminar la tramitació d'aquesta llei, que és la rehabilitació d'habitatges, entrar en els habitatges, i, per tant, fer polítiques actives en habitatge. I, en aquest sentit, crec..., entenem que el Govern ho està treballant, i esperem que el 2022, com ja va anunciar la consellera, hi hagi convocatòries clares provinents dels fons Next Generation per a la rehabilitació d'habitatges, que és un dels temes que ens urgeix més.

Com deia, necessitem unes polítiques urbanes clares que lluitin contra les desigualtats, i, evidentment, amb perspectiva de gènere, amb equitat social, i, avui més que mai, per fer front a l'emergència energètica, i, evidentment, adaptades a la realitat que ens ha tocat viure, aquesta realitat postpandèmica.

Tenim, com he dit, la llei del 2004, i ens cal, per això, fer un pas endavant. Perquè ha plogut molt, gairebé divuit anys, des de l'aprovació d'aquella llei, una llei que va ser positiva, amb un impacte important, però que també té les seves ombres, com també s'ha comentat –la diputada Sabater ho ha dit–, i que no va acabar tampoc, doncs, de donar els resultats que esperàvem. En aquest sentit, creiem, des del Grup d'Esquerra Republicana, que és important reavaluar totes les actuacions realitzades; a partir d'aquelles convocatòries, reavaluar si l'impacte..., a part de l'assoliment de l'execució de les obres, si va tenir un impacte real per transformar i millorar la qualitat de vida de la nostra gent, dels nostres barris.

Per això creiem que, paral·lelament a la tramitació, seria molt important reavaluar totes les actuacions que es van fer: 1.300 milions d'euros que es van gastar en els nostres barris dels nostres pobles i ciutats. I vull recordar i aquí ressaltar el paper fonamental –que també s'ha dit– dels ajuntaments. Els ajuntaments hem de ser motors de canvi i de transformació, perquè estem en política per transformar la nostra societat i per millorar-la, i els ajuntaments són una peça clau. Ens falta finançament, i, evidentment, fem tots els esforços.

Amb la llei del 2004, que es van invertir 1.300 milions, la meitat, 600 milions, els van aportar els ajuntaments, i la resta els va aportar la Generalitat de Catalunya. Per tant, va ser una intervenció..., unes actuacions compartides. Ens cal tenir-ho en compte a l'hora de fer aquestes noves convocatòries a partir d'aquesta llei, que avui donarem el punt d'inici a la seva tramitació, doncs, tombant l'esmena a la totalitat de VOX.

Per tant, doncs, des del nostre punt de vista, entenem que ens cal actualitzar aquesta llei del 2004, posar-la al dia, adaptar-la a les noves realitats i reptes. No totes les realitats són noves, no totes les necessitats i problemàtiques són noves. Com s'ha comentat aquí, la pobresa estructural, la manca d'habitatge i moltes altres continuen; hi eren el 2004 i han seguit, i s'han accentuat de manera greu en els últims anys.

I han nascut noves problemàtiques derivades de la crisi econòmica i social del 2008-2010, que caldrà fer-hi front i que amb aquesta llei ens caldrà fer-hi front: el creixement de noves àrees urbanes que hem experimentat en aquests divuit anys; la degradació de centres històrics molt importants, que molts alcaldes ho patim, de tot el Principat de Catalunya, on veiem, doncs, centres històrics degradats, buits, amb pisos en mal estat i on cal actuar de manera decidida; fenòmens com la gentrificació, que també se n'ha parlat –expulsem la gent dels nostres barris vells degut a l'augment dels preus i l'especulació–; la segregació urbana o, com he dit, altres aspectes com l'envelliment de la població o la realitat postpandèmica, que, evidentment, aquesta llei hi haurà de fer front.

La llei contempla uns objectius que compartim. És evident que també, més enllà de la filosofia, que ens agrada i que creiem que hi ha recorregut, esmenarem, treballarem colze a colze entre tots per millorar-la, però entenem que aquesta nova llei va en una bona direcció per a allò que ens uneix a bona part d'aquesta cambra, que és millorar les condicions de la vida de la gent, visqui on visqui, i reduir les desigualtats socials i, evidentment, també territorials, reduir els efectes de la crisi climàtica, i, per tant, lluitar contra l'emergència climàtica. I en això ens cal, doncs, posar-hi recursos.

Fer aquests barris verds i sostenibles, afrontar els dèficits urbanístics que pateix molta part del nostre país, afavorir l'economia –aquesta llei també ha de lluitar per afavorir l'economia dels nostres barris, fomentar el nostre comerç local.

I, evidentment, un tema clau que crec que ens hi hem de centrar tots, des del Parlament, i, evidentment, també des del Govern, i aquesta llei hi ajudarà segur si, en-

tre tots, evidentment, hi aportem coneixement i hi aportem una visió territorial: cal lluitar contra el despoblament, un fet preocupant en el nostre país. Ens cal repoblar el territori. I, per tant, això també per nosaltres serà un aspecte molt important a treballar en el treball que començarem a partir d'avui en aquesta llei.

A diferència de la del 2004, en aquesta llei ens caldrà aprofundir en quatre aspectes, que són..., la rehabilitació d'habitatges; com vaig dir a l'última intervenció, la llei del 2004 es quedava a les façanes dels habitatges, fèiem les façanes molt boniques, però no entràvem en l'accessibilitat, no entràvem a fer habitatges energèticament sostenibles, i aquí hi hem d'entrar. Hem d'entrar també en tot el que és l'empoderament dels municipis, la participació del món local i la ciutadania; com he dit, hi ha de tenir un pes molt important, i aquí crec que tenim feina a fer.

Per tant, perspectiva també territorial, participació des de la base, des de la ciutadania, des del món local, eficiència energètica, barris sostenibles, habitatges sostenibles i entrar als habitatges i fer canvis a l'interior per millorar les condicions de vida de la gent, que és el nostre objectiu.

Serà important, consellera, dotar-ho de recursos més enllà de la convocatòria dels Next Generation que farem el 2022. El 2023, que esperem tenir aprovada aquesta llei, aquesta nova llei, doncs..., dotar-la de recursos i fer aquestes polítiques integrals dirigides a aquells barris més vulnerables a tot el territori, a tots els pobles i ciutats on és necessari, tenint aquesta visió territorial.

I, evidentment, incorporar-hi les perspectives de gènere, la perspectiva social, la perspectiva ambiental i també, com he dit, i ho repeteixo, la perspectiva territorial.

Crec que tenim l'obligació de garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom, per a tots els nostres ciutadans i ciutadanes arreu del país, visquin on visquin. I en això nosaltres hi treballarem a fons amb tots i totes vostès en aquesta tramitació de la llei.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

L'esmena ha obtingut 11 vots a favor, 112 vots en contra i 6 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Alguns aplaudiments.)

I suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i un minut.